ZABÚR AUR GÍT

KHUDÁ KÍ IBÁDAT KE LIYE.

[Hindustani hymn book.]
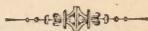
Iláhábád

KE MISHAN PRES MEN CHHÁPÁ GAYÁ,

1872.

ISHTIHÁR.
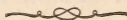
Sab par wázih ho, ki is naí Zabúr aur Gít kí kitáb ko Sinad i Hind kí taraf se ek Kameṭí ne banáyá. Is Sinad kí puráni Zabúr aur Gít kí kitáb men̲ se bahut se gíton̲ ko chunke aur un kí nazar i sání karke unhon̲ ne, jahán̲ munásib jáná, wahán̲ un kí ịbárat yá nazm o nasaq ko sudhárke unhen̲ is naí kitáb men̲ shámil kiyá, aur báqíon̲ ko ḳhárij kiyá. Phir kameṭíwálon̲ ne bahut se nae gít bhí banáe, aur aur ịláqon̲ ke gít kí kitábon̲ men̲ se kitne bhí chunke is naí kitáb men̲ dáḳhil kiye.

Zabúr aksar nae sir se nazm kiye gae, aur puráne sudháre gae. Purání Zabúr aur Gít kí kitáb men̲ zabúr alag aur gít alag chhape the, lekin is naí men̲ yih farq na rahá, balki donon̲ miláe gae, aur un ke mazmún ke mutábiq zabúr aur gít milke murattab kiye gae.

Wiláyatí nazm ke 485 gíton̲ ke siwá 31 Hindustání nazm ke gít yá bhajan bhí is kitáb men̲ darj kiye gae.

Ek ek gít yá bhajan ke likhnewále ká nám, jahán tak daryáft karne se malúm húá, Awwal Satron kí Fihrist men mundaraj húá; yá agar likhnewále ká nám malúm na ho saká, to us kitáb ká nám, ki jis men se wuh gít chuná gayá, mazkúr húá. Aur yahán is bát ko yád rakhiye, ki *P. Z. G. K.* ke harfon se murád yih hai, yane, *Puráni Zabúr aur Gít kí Kitáb;* phir, *Ch. N. K.* ke harfon se yih murád hai, yane, *Chhote Nágpúr kí Kitáb;* aur *E. M. K.* ke harfon se yih, yane, *Episcopal Methodist kí Kitáb.*

Jo jo Zabúr ke gít hon, yá jo gít Baibal ke kisí dúsre muqám ke mutábiq banáe gae, yá jo kisí Angrezí yá Alámání gít ká tarjuma ho, to wuh bát aksar karke gít ke sire par mazkúr hai, aur aslí Angrezí yá Alámání gíton kí pahlí satren yá un satron kí sirf do chár báten ghere men likhí gaín. Lekin poshída na rahe, ki tarjuma lafzí lafzí nahín hain, balki ho bhí na sake, magar bát yih hai, ki aslí gít ká mazmún Hindustání ibárat men nazm ke sáth kiyá gayá.

Phir ek ek wiláyatí nazm ke gít ke sire par us ke Rág ká Wazn bhí mazkúr hai, lekin jagah kí kotáhí ke sabab se sirf us wazn ke pahle

haraf likhe gae. Un kí tafsíl yih hai, yạne :—

L. W. se yih murád hai, yạne, Lambá Wazn;
Ạ'. W. „ „ „ „ „ Ạ'mm Wazn;
Chh. W. „ „ „ „ „ Chhoṭá Wazn;
H. W. „ „ „ „ „ Hamd ká Wazn;
Ḳh. W. „ „ „ „ „ Ḳháss Wazn;

Aur jahán̲ handase bhí likhe gae, maslan 8. W., yá 8, 7. W., yá 8, 7, 4. W., wagaira, wahán̲ use gít kí satron̲ ke A'ṭh juzon̲ ká, yá A'ṭh aur Sát juzon̲ ká, yá A'ṭh aur Sát aur Chár juzon̲ ká Wazn jániye. Phir jis jagah men̲ yih haraf, yạne, D. bhí likhá gayá, maslan L. W. D., yá 8, 7. W. D., wahán̲ us haraf se murád hai *Duhrá*; yạne, Lambá Wazn Duhrá; aur A'ṭh Sát ká Wazn Duhrá, wagaira.

A'ge Ḳhudáwand se yih darḳhwást hai, ki Masíhíon̲ ko yih taufíq baḳhshe, ki is kitáb ke zabúr aur gít aur rúhání gazalen̲, shukrguzárí ke sáth, Ḳhudáwand ke liye dilon̲ se gáwen̲.

ZABÚR AUR GÍT.

ḲHUDÁ KÍ SITÁISH.

1

11. W.—Rág 5.

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Yahowáh hai Ḳháliq ' zamín o ásmán;
Yahowáh hai Málik i kaun o makán;
Ham adab se jáwen ab us ke huzúr:
Wuh zát o sifát men hai pák o pur-núr.

2 Hamesha yak-sán hai Ḳhudá i jalíl;
Wuh azal se abad tak bilá tabdíl;
Ham us ke tasawwar men howen masrúr:
Wuh zát o sifát men hai pák o pur-núr.

3 Ilhám se aur ḳhilqat se hotá ạyán,
Ki qudrat, Yahowáh kí, hai be-páyán;
Wuh hikmat o ạdl se pur o mạmúr:
Wuh zát o sifát men hai pák o pur-núr.

4 Wuh zát o sifát men buzurg o ạzím:
Wuh hai pur-muhabbat, rahím o karím;
Quddús, o barhaqq, o gaiyúr, o gafúr:
Wuh zát o sifát men hai pák o pur-núr.

5 Yahowáh hai Ḳháliq ' zamín o ásmán:
Yahowáh hai Málik i kaun o makán;
Masíhío, karo Ḳhudá men surúr:
Wuh zát o sifát men hai pák o pur-núr.

2 Rág 53. *(Nun danket Alle Gott)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ḳhudá kí ab taríf
Zubán aur dil se gáo ;
Wuh karam baḳhshtá hai ;
Sab us ká gít sunáo :
Jab má kí god men̠ the,
Tab se us ne har roz
Hamárí ḳhabar lí,
Aur letá hai hanoz.

2 Hamárí umr bhar
Ḳhudá, jo pur-karámat,
Hamen̠ ḳhush-dilí de,
Aur rakhe bá-salámat ;
Aur us ke fazl men̠
Ham rahen̠ sab auqát ;
Ab hamen̠ bar'kat de,
Aur áḳhir ko naját.

3 Ham shukr aur sipás
Ḳhudá kí, bajá láwen̠ ;
Báp kí, aur Beṭe kí,
Aur Rúh kí, hamd ham gáwen̠ ;
Wuh azal se maujúd,
Tín-ek, barhaqq Ḳhudá,
Ab hai aur abad tak
Nit báqí rahegá.
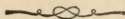
3

8, 7. W.—Rág 25. *(Lobt den Herrn, sein Wort)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Hamd-ulláh! Ḳhudá hai Ulfat;
Us ne Beṭá diyá hai:
Apne taḳht ko pyár se chhoṛke
Ham men̲ ḍerá kiyá hai.

2 Hamd-ulláh! Ḳhudá hai Rahmat;
Maut na cháhtá, ádmí kí:
Sazá Ísá ne uṭháke
Apní ján salíb par dí.

3 Hamd-ulláh! Ḳhudá hai Sulh;
Ísá mel karwátá hai:
Achchhá jang jo yahán̲ kare,
Táj ásmání pátá hai.

4 Hamd-ulláh! Ḳhudá Hayát hai;
Rahtá us ká haqq mudám:
Sárí ḳhilqat be-sabát hai;
Dáim us ká Pák Kalám.
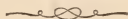
4

L. W. *(Zabúr 22.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ba-dil o ján, ai ḳhalq-ulláh,
Ḳhudá ke hoo saná-ḳhwáh;
Álláh ke jitne ho maqbúl,
Tum us kí hamd men̲ ho mashgúl.

2 Ai Isráel kí sab aulád,
Hán̲, kull jahán ke ádamzád,
Masíh ke jitne ho muríd,—
Alláh kí karo tum tamjíd.

3 Dardmand ká wuh hai ḳhabargír;
Na jántá us ká dard haqír;
Wuh suntá hai us kí duạ;
Jawáb bhí detá, árzú ká.

4 Baṛí jamáạt meṉ, bajá,
Maiṉ apní nazreṉ láúṉgá;
Ki saná, hamd, sitáish ho,
Hamesha tak, Yahowáh ko.
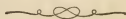
5

10. W.—Rág 10. (*Zabúr* 66.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ai sárí sarzamíno, ḳhushí se
Pukárke karo Málik kí taṛíf;
Kaho, ai logo, sab iqlímoṉ ke,
Ki Rabb ká nám ạzím hai aur sharíf.

2 Ḳhudáwandá, kám tere kyá muhíb!
Har waqt, har já, sab ḳhalq par hai áshkár;
Buzurgí, terí qudrat kí, ạjíb:
Sab tere dushman hoṉge past o ḳhwár.

3 Dekho Ḳhudá ke kám, ai sab jándár;
Daryá kí mauj ko us ne kiyá dúr;
Pání meṉ dharke páṉw we gae pár;
We waháṉ us se bahut the masrúr.

4 Wuh qudrat se, tá abad, hai Sultán;
Áṉkh us kí dekhtí hai sab qaumoṉ ko:
Pas chhoṛ de apná faḳhr, ai insán;
Rabb ke huzúr meṉ gardan-kash na ho.
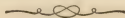
6

A. W. *(Zabúr 92.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ḳhudáwand kí sitáish ho,
Jo ḳhalq ká Názim hai;
Álí-Janáb kí saná ko
Gít gáná lázim hai.

2 Hán̲, taṛke karo tum taṛíf,
Us ke ḳháss fazl kí;
Aur us kí wafá kí tausíf
Tum shám ko karo bhí.

3 Bín, barbat, ḳhush-áwází se,
Bajáke házir ho;
Rabb ke huzúr men̲ áo tum
Sitáish karne ko.

4 Main̲ tere kám se hún̲ masrúr,
Buzurg Ḳhudáwandá;
Aur shukr tere pák huzúr
Main̲ dil se karún̲gá.

7

8, 7. W. D.—Rág 27. *(Zabúr 95.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Áo, Rabb kí madh-saráí
Karen̲ ham, ba dil o ján;
Us kí karen̲ ham baṛáí;
Wuh naját kí hai chaṭán:
Shukr karne ko tum áo;
Áo Málik ke huzúr;
Dil se us kí saná gáo;
Gáo Málik ká mazmúr.

2 Hai Yahowáh sab se bálá;
Sab mạbúdon̲ se ạzím;
Wuh Bádsháh hai qudratwálá,
Aur hakímon̲ ká Hakím;
Ki zamín kí kull taráí,
Har pahár̤, aur sab maidán,
Tarí bhí, us ne banáí:
Wuh hai Ḳháliq ạlí-shán.

3 Málik ke huzúr men̲ áo,
Use sijda karne ko;
Ghut̤ne t̤eko, dil jhukáo;
Adab se tum házir ho:
Sab ká wuh banánewálá;
Hai hamárá wuh chaupán:
Gáo sab, Ḳhudáwand Taạlá
Hai buzurg aur ạlí-shán.

8

L. W. *(Zabúr 103.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Khudáwand ko, ai merí ján,
Tú kah mubárakbád, har án;
Jo mujh men̲ hai, so kahe shád,
Nám us ká ho mubárakbád!

2 Khudáwand ko, ai merí ján,
Tú kah mubárakbád, har án;
Tú us kí niạmaten̲ na bhúl;
Shukráne men̲ ab ho mashgúl.

3 Masíh kí ḳhátir se Alláh
M'ạf kartá tere sab gunáh;

Aur dukh bímárí se tamám
Wuh tujhe detá hai árám.

4 Halákat se wuh terí ján
Bachátá hai, har ḳhauf kí án ;
Aur shafaqat aur rahmat ká
Táj tujh par rakhtá hai Ḳhudá.

5 Wuh detá hai har achchhí chíz,
Jo rúh o badan ko ạzíz ;
Ki hotí hai tab terí ján,
Ụqáb kí mánind, nau-jawán.

6 Ai mere dil, ai merí ján,
Ḳhudáwand ko, har roz, har án,
Tú kahe já mubárakbád,
Aur kar tạríf ab'd-ul-ábád.

9

6, 4. W.—Rág 60. *(Zabúr 57.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ḳhudáyá, merá dil
Hai mustaqím ;
Ab gáúṉgá maiṉ gít,
Ai Rabb rahím.

2 Ai bín aur barbat, jág !
Maiṉ gáúṉgá ;
Maiṉ tarke subh ko
Jagáúṉgá.

3 Qaumoṉ meṉ karúṉgá
Terí tạríf ;
Ai Rabb, maiṉ karúṉgá
Terí tausíf.

4 Ki terá rahm hai
Bulandtarín,
Aur terí wafá hai
Haqq aur Ámín.

5 Jaise buzurg tú hai
Ásmánon̲ par,
Waise zamín par bhí
Ho jalwagar.

10

L. W. (*Zabúr* 65.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Saihún men̲, ai Parwardigár,
Hai terí hamd ká intizár;
Aur tere liye shukr kí
Pák nazr mání jáegí.

2 Duạ́ tú suntá hai, Rahmán;
Pás tere áwen̲ sab insán;
Tú ne gunáh, jo mere the,
Baḳhshe Masíh kí ḳhátir se.

3 Mubárak wuh, ai Zú-ut-túl,
Jo terá ṭhahrá hai maqbúl;
Táki wuh páwe ḳháss mírás;
Sukúnat kare tere pás.

4 Ghar tere kí bhaláí se,
Aur us kí ḳhushnumáí se,
Hamárá hogá itmínán,
Aur dil nit rahegá shádmán.

5 Naját-dihinda, ai Alláh,
Tú ạlam kí hai ummedgáh:

Sab qaumon̲ par tú bálá hai,
Barhaqq Ḳhudáwand Taạlá hai.

11

Á. W. *(Zabúr 103.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ásmán par jitne ho maḳhlúq,—
Zamín ján̲ tak ábád,—
Sab milke tum Yahowáh ko
Kaho mubárakbád.

2 Qawí firishto, Rabb kí bát
Tum mánte, dil se shád;
Ba dil o ján Yahowáh ko
Kaho mubárakbád.

3 Ai ḳhidmatwále lashkaro,
Jo ṭhahre nek-nihád;
Sab milke tum Yahowáh ko
Kaho mubárakbád.

4 Ai kull zamín kí masnúạt;
Tum abad-ul-ábád
Har jagah men̲ Yahowáh ko
Kaho mubárakbád.

5 Ján merí, tujh ko Ị́sá ne
Jo kiyá hai ázád;
Shukráne men̲ Yahowáh ko
Tú kah mubárakbád.

12

L. W. *(Zabúr 111.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Terí sitáish, ai Ḳhudá,
Maiṉ sáre dil se karúṉgá,
Rástbázoṉ kí jamáạt meṉ,
Aur Ịsá kí itáạt meṉ.

2 Buzurg haiṉ Rabb ke sáre kám;
Ajíb aur ạlí-shán tamám;
Jo un kí karte haiṉ tahqíq,
So unheṉ páte haiṉ ạmíq.

3 Sadáqat, jo Ḳhudáwand kí,
So kámil hai aur abadí;
Aur rahm bhí, Ḳhudáwand ká,
Be-hadd hai aur lá-intihá.

4 Us par ímán jo láte haiṉ,
So roz kí rozí páte haiṉ;
Kyá wuh, jo hai rahím Ḳhudá,
Ḳháss bandoṉ ko bhúl jáegá?

5 Fazl ká ạhd jo qadím,
Yád rakhtá hai Ḳhudá rahím;
Wuh sadá rahtá un ke pás,
Aur detá abadí mírás.

13

8, 8, 6. W. D.—Rág 30. *(Zabúr 113.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Tum jo Ḳhudá ke bande ho,
Us kí dargáh meṉ házir ho;
Karo us kí tạríf:

Mubárak howe us ká nám ;
Tum karo ab, aur tá dawám,
  Ḳhudáwand kí tausíf.

2 Mamdúh hai us ká nám be-shakk ;
Púrab se leke pachchhim tak
  Rabb sab se bálá hai :
Ásmánon̲ se wuh hai buland ;
Ham sab hain̲ us ke hájatmand ;
  Wuh Bárí Taạlá hai.

14 L. W. (*Zabúr* 117.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Zamín kí sárí ummato,
Ḳhudá ke jitne bande ho,
Sab milke gáo, ạmm o ḳháss,
Ḳhudá kí saná o sipás.

2 Ki us ká rahm dáim hai ;
Us kí sadáqat qáim hai ;
Pas kaho sab, ba dil o ján,—
Yahowáh hai ạzím-ush-shán !

15 Ạ. W. (*Zabúr* 135.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Tum karo hamd, Yahowáh kí,
  Ai Rabb ke bandagán,
Jo us ke ghar men̲ házir ho,—
  Jamáạt aur pásbán.

2 Kyúṉki Yahowáh bhalá hai;
Buzurg hai us ká nám:
Aur us kí saná o sipás
Hai pasandída kám.

3 Ḳhudáwand, tú hí Málik hai,
Buzurg aur ạlí-shán;
Terí sitáish gáte haiṉ
Ham sab, ba dil o ján.

16

7. W.—Rág 46. *(Zabúr 138.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Dil o ján se, ai Ḳhudá,
Terá gít maiṉ gáúṉgá;
Tere nám ká saná-ḳhwán
Húṉgá maiṉ; ba dil o ján.

2 Terí rahmat kí tạríf,—
Aur sachái kí tausíf,—
Terá nám aur Pák Kalám
Gáúṉgá maiṉ subh shám.

3 Jis din maiṉ ne kí faryád,
Tú ne mujhe kiyá yád,
Baḳhshí mujhe táqat ḳháss;
Suní merí iltimás.

17

L. W. *(Zabúr 146.)*

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Ai merí ján, tú ụmr bhar
Ḳhudáwand kí sitáish kar;

Main̲ jab tak jítá rahún̲gá,
Ḳhudá ká shukr karún̲gá.

2 Dil mere, baní Ádam par
Na hargiz tú bharosá kar;
Raís, amír bhí marte hain̲,
Ạ́jiz, láchár ṭhaharte hain̲.

3 Wuh banda hai nek-baḳht har bár,
Jis ká Ḳhudá hai madadgár,
Jis ká bharosá ụmr bhar,
Har hál men̲, hai Ḳhudáwand par.

4 Us ne banáyá hai ásmán,
Zamín, daryá, hán̲, kull jahán:
Sab us ke wạde qáim hain̲;
Sab qaul qarár bhí dáim hain̲.

5 Mazlúm kí suntá wuh faryád;
Asír ko kartá wuh ázád;
Ser kartá hai wuh bhúkhon̲ ko,
Ki tar o táz'gí un kí ho.

6 Bínáí detá andhon̲ ko;
Jo jhuke hain̲, uṭhátá so;
Aur shifá páte hain̲ maríz;
Ráston̲ ko jántá wuh ạzíz.

7 Pardesíon̲ ká nigáhdár;
Yatímon̲ ká wuh tarafdár;
Bewon̲ kí hotá hai panáh;
Sharír ko kartá wuh tabáh.

8 Bádsháhat us kí qáim hai,
Aur pusht dar pusht wuh dáim hai:

Ḳhudá Saihún ká hai Bádsháh,
Hamesha talak, Hamd-ulláh!

18

12, 11. W. (*Zabúr* 148.)

Ḳhudá kí Sitáish, sab Maḳhlúqát se.

1 Ai bando, Ḳhudáwand kí karo sitáish;
Aur sáre firishto, ásmán par jo ho:
Bandon kí sitáish kí karo afzáish:
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

2 Ai súraj, ai chánd, ai sitáro núrání,—
Ásmán ke ásmáno, sab úpar jo ho,—
Ásmán par kí badlí, aur ghaṭá ke pání,—
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

3 Ki paidá tum húe jab us ne farmáyá;
Aur qáim tum húe hameshagí ko;
Hadd terí wuh húí, jún Rabb ne ṭhahráyá:
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

4 Zamín ke gahrápo, paháṛo, aur ṭílo,—
Ág, ándhí, aur ole, aur pále jo ho,—
Buḳhár, aur sab naddío, nahr, aur jhílo,—
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

5 Zamín ke baháim, aur sáre darindo,—
Aur ḳhák men ke kíṛe makoṛe jo ho,—
Zamín ke rengwaiyo, ásmán ke parindo,—
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

6 Zamín ke bádsháho, aur sáre amíro,—
Sab chhoṭe o baṛe, jo ḳhidmat men ho,—
Jawáno, kunwárío, bachcho, aur píro,—
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

7 Yahowáh ke nám ko sitáish kar gáo;
Zamín aur ásmánon̲ par jitne jo ho;
Nám us ká buland hai, áwáz tum miláo:
Sab hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

8 Munajjí wuh hai apní ummat ke liye;
Pas sáre muqaddaso, házir tum ho;
Jab donon̲ jahán ke inạm tumhen̲ diye;
Pas hamd o jalál tum Ḳhudáwand ko do.

19

6, 6, 4. W.—Rág 57. (*Zabúr* 149.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Rabb ká, ai bháío,
Nayá gít gáío,
Hallilúyáh!
Girje ke darmiyán
Gáo, az ḳhush ilhán,
Dil se, Ḳhudá kí shán;
Hoo maddáh.

2 Ai baní ' Isráel,
Munjí Ịmmánúel
Jáno mahmúd:
Gair-qaumen̲ áwen̲gín̲,
Saihún men̲ gáwen̲gín̲,
Ịsá ko jánen̲gín̲
Sachchá Mạbúd.

3 Jo us ke ímándár,
Un se Ḳhudá, har bár,
Hai razámand;

Jitne jo hain halím,
Un ko Ḳhudá rahím
Baḳhshtá naját ạzím,
Kartá ḳhursand.

4 Pák logo, ụmr bhar,
Apne pák darjon par
Hoo maddáh;
Rabb kí sitáish ko,
Bando, tum házir ho;
Nayá gít gáio:
Hallilúyáh!

20 8, 7. W. D.—Rág. 27. (*Zabúr* 150.)

Ḳhudá kí Sitáish.

1 Hallilúyáh! Bait-ul-quds men
Ḳháwind kí sitáish ho;
Us kí qudrat ke ásmán par
Hamd kí ḳhúb afzáish ho;
Ạlam kí sab sanaạton kí
Dekho sab zebáish ko:
Rabb ke fazl o jalál kí
Gáwen ham sitáish ko.

2 Hallilúyáh! Bín o barbat
Chhero, ḳhush-ilhání se;
Gít men sur miláke gáo
Hamd-ulláh, ḳhush-ḳhwání se;
Us kí pák taṛíf sunáo,
Sárí ḳhush-zubání se;
Jis ko sáns hai, hamd kar gáo,
Dil kí firáwání se.

21

8, 7. W. D.—RÁG 27. *(Zabúr 65.)*

Ḳhudá kí Sitáish, Zamín kí Paidáwárí ke liye.

1 Tere rahm se, Khudáwand,
Húí hai zamín ḳhush-hál;
Tú ne pání ko barsáyá,
Kiyá use málámál;
Apní baṛí iltifát se
Paidá kartá hai anáj;
Apne fazl kí ifrát se
Baḳhshtá hai tú sál ko táj.

2 Raugan tere baṛe lutf se
Kheton̲ men̲ ṭapaktá hai;
Tere karam ko, Iláhí,
Kaun bayán kar saktá hai?
Khet aur bág, maidán, paháṛí
Ḳhushí se hain̲ málámál;
Aur insán, haiwán, har jagah,
Hain̲ ásúda aur ḳhush-hál.

3 Charágáh men̲ galle ghirte
Goyá ṭhahre hain̲ libás;
Wádíon̲ ke bích men̲ phirte;
Karte Ḳháliq kí sipás;
Sab Ḳhudá kí hai dast-kárí;
Záhir kartí us kí shán:
Sab ke rizq kí hai taiyárí;
Rabb hai Ráziq, har zamán.

22

10. W.—Rág 10. (*Zabúr* 115.)

Ḳhudá kí Tạríf, aur Butoṉ kí Tahqír.

1 Hamáre nám ko nahíṉ, ai Ḳhudá,
Par tere nám ko ho jalál sadá;
Tú wafádár, barhaqq hai, aur rahím:
Alláh, tú sab ká Ḳháliq hai ạzím.

2 Ab kyúṉ yih ṭhaṭṭhá howe, qaumoṉ ká,—
"Kaho, tumhárá kaháṉ hai Ḳhudá?"
Tú sab ká Ḳháliq, Wájib-ul-wujúd;
Farmátá jo, so hotá hai maujúd.

3 Qaumoṉ ke but haiṉ bátil aur butlán;
Un ke banánewále haiṉ insán;
Haiṉ lakṛí, dhát,—aur hoṉge nest nábúd;
Patthar ke dev, aur maṭṭí ke mạbúd.

4 Muṉh un ke haiṉ, par ṭhahre lá-zubán;
Haiṉ gúṉge, bahre, go ki rakhte kán;
Áṉkhwále andhe ṭhahre haiṉ tamám;
Na páṉw se chalte, háth se karte kám.

5 Butoṉ ke kárígar, but ke nazír,
Behúda haiṉ, be-ạql, aur haqír:
Par tú, Yahowáh, hai barhaqq Ḳhudá;
Azal se hai; tá abad rahegá.

23

Ạ. W.

Sárí ḳhilqat Ḳhudá kí Tạríf kartí hai.

1 Har ándhí meṉ hai ek áwáz,
Har phúl meṉ ek zubán,

Jo terí saná kartí hain̲;
  Ḳhudáyá ạ́lí-shán!

2 Sab chiṛiyán̲ apne Ḳháliq kí
  Sitáish gátí hain̲;
Aur mausimon̲ kí sab áwáz
  Tạríf batlátí hain̲.

3 Kyá main̲ akelá ạ́lam men̲
  Chup rahún̲gá mudám?
Kyá apne dil se na kahún̲
  Terá mubárak nám?

4 Ạ́lam ká qarz sirf thoṛá hai;
  Sab chíz ṭal jáwen̲gí;
Par tú ne mujhe baḳhshí hai
  Hayát i abadí.

24

Ạ́. W. *(Zabúr 116.)*

Ḳhudá ká Shukrána.

1 Sab niạmaton̲ ke ịwaz men̲,
  Jo tú ne mujhe dín̲,
Ḳhudáwandá, main̲ deún̲ kyá,
  Jo itní mihr kí?

2 Naját ká pyála, ai Ḳhudá,
  Main̲ ab uṭháún̲gá,
Aur terá hí muqaddas nám
  Main̲ dil se gáún̲gá.

3 Pák nazren̲ adá karne ko,
  Sabhon̲ ke rúbarú,

Main tere ghar men áúngá;
Ho merá hámí tú.

4 Mubárak tere bande hain;
Main khushí mántá hún:
Shukr-guzárí ke zabíh
Main ab guzrántá hún.

25

8, 7. W.

Khudá ká Shukrána.

1 Báp Khudáyá, Báp ásmání,
Rahm se tú hai bharpúr:
Báp Karímá, Rabb lásání,
Fazl se tú hai mamúr.

2 Ham ne, jo sab gunahgár the,
Barí bakhshish páí hai;
Ham ko, jo sab khwár láchár the,
Madad tujh se áí hai.

3 Ham nápákíon men dhanse;
Tú ne pák karwáyá hai:
Ná-ummedí men bhí phanse;
Tú ne á chhuráyá hai.

4 Báp, tú kaisá mihrbán hai,
Apne logon ká dardmand!
Terá itná jo ihsán hai,—
Ham hain tere shukrmand.

5 Betá! jo qurbání húá,
Gunáh ke kafáre ko,

Jo hamáre wáste múá,—
  Shukr, shukr terá ho.

6 Rúh-ul-Quds, jo Rabb kí Rúh hai!
  Tujh se hotí hai taskín;
Terá nám aur kám mamdúh hai:
  Shukr, Rabb-ul-ạlamín!

26 8, 7. W. D.—Rág 27. *(Come thou fount)*

Ḳhudá ká Shukrána, us kí Niạmatoṉ ke liye.

1 Ai Ḳhudá, Kamál ke Chashme,
  Mujh se apní hamd karwá;
Terí mihr hai lá-sání,
  Qáim, dáim, be-bahá;
Terá pyár, jo hai niháyat,
  Be-zawál, lá-intihá,
Us kí, mujh se, ai Ḳhudáwand,
  Ab tạríf ká gít gawá.

2 Abanạzar! tú, Masíhá,
  Húá merá madadgár;
Tere fazl se maiṉ húṉgá
  Gam ke is daryá se pár;
Thá maiṉ bhúlí bheṛ kí mánind,
  Galla chhoṛ árám bidún;
Ịsá khojne aur bacháne
  Áyá—diyá apná ḳhún.

3 Ụmr bhar maiṉ gátá rahúṉ
  Tere fazl kí sipás;
Apne karam se, Ḳhudáwand,
  Rakh tú mujhe apne pás;

Tujhe bhúlne ko to sadá
Imtihán bah'terá hai;
Muhr kar tú mere dil par;
Abad tak tú merá hai.

27

Á. W. (*Zabúr* 116.)

Ḳhudá ká Shukrána, dukh aur maut se bachne ke liye.

1 Ab shukr bhej, ai merí ján,
Ḳhudáwand kí dargáh,
Jo tujh par kiyá hai ihsán:
Mubárak hai Alláh!

2 Ki maut kí naubat áí thí;
Ján se háth dhotá thá;
Dhundhláí áí án̲khon̲ kí;
Zár zár main̲ rotá thá.

3 Par maut se bachí merí ján:
Ḳhudáwand ke huzúr
Main̲ hoún̲gá ab ḳhirámán,
Aur karún̲gá surúr.

4 Jab merá dil ghabrátá thá,
Aur thoṛá thá ímán,
Tab ná-ummed ho kahtá thá,—
"Hain̲ jhúṭhe sab insán!"

5 Ab ḳhushí dil men̲ áí hai;
I'mán hai phir bahál;
Main̲ ne riháí páí hai,
Aur ján hai nau-nihál.

28

Á. W. *(Zabúr 31.)*

Ḳhudá ká Shukrána, ján ke bachne ke liye.

1 Amánatdárí ke Ḳhudá,
Dekh mujh par, hilm ke sáth ;
Main̲ apní rúh ko somptá hún̲,
Ḳhudáyá, tere háth.

2 Tú ne riháí mujhe dí,
Chhuṛáyá dukh kí án ;
Main̲ ab khush-waqt, aur ḳhurram hún̲,
Ki bachí merí ján.

3 Dushman ke háth men̲, ai Ḳhudá,
Na banda paṛá hai ;
Aur phir kusháda jagah men̲
Ab banda khaṛá hai.

29

L. W. *(Zabúr 50.)*

Shukr-guzárí ke Qurbán guzránná.

1 Ḳhudáwand ká yih hai farmán,
" Maidán, paháṛ ke sab haiwán,
Aur charand jo bah'tere hain̲,
We sab ke sab to mere hain̲.

2 " Main̲ sab ká Ḳháliq hún̲ sahíh ;
Phir bail aur bakron̲ ke zabíh
Main̲ nahín̲ kartá hún̲ manzúr :
Sab dunyá merí hai zarúr.

3 " Shukr-guzárí ke qurbán,
Duạ́ aur saná ke, guzrán ;

Tú in ko lá mere huzúr;
Sirf wuhí mujhe haiṉ manzúr.

4 "Tú dukh ke waqt kar mujhe yád;
Ba dil tú mujh se kar faryád;
Maiṉ tujhe tab chhuṛáúṉgá;
Ṭaríf bhí tujh se páúṉgá."
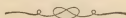
30

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 118.)

Hoshanná Ḳhudá ko gáná.

1 Hoshanná, Hoshanná, Ḳhudáwand ko ho;
Mubárak Ḳhudáwand hai, átá hai jo:
Yahowáh ke nám se wuh átá, zí-shán;
Ḳhudáwand Masíh ko tum kaho Subhán.

2 Khudáwand Ḳhudá meṉ sab hoo masrúr;
Táríkí miṭá us ne baḳhshá hai núr;
Pas dil kí qurbání ko, ai ḳhalq-ulláh,
Tum mazbah par lá karke hoo maddáh.

3 Ḳhudáwand Masíh ke ho jitne muríd;
Hoshanná sab gá karke karo tamjíd;
Sab milke tum kaho, Mubárak Ḳhudá!
Ki us kí ịnáyat hai lá-intihá.

31

L. W. (*Zabúr* 135.)

Ḳhudá kí Taríf, aur But-parastí kí Batálat.

1 Yahowáh hai barhaqq Ḳhudá,
Hai Ḳháliq, sárí dunyá ká;

Sab but-parastoṉ ke mạbúd
Haiṉ bátil; hoṉge nest nábúd.

2 Ki jitne un ke but tamám,
Haiṉ kárígar ke háth ke kám;
Sirf dhát aur lakṛí ṭhahre haiṉ,
Aur andhe, gúṉge, bahre haiṉ.

3 Na bolte we zubánoṉ se;
Na sunte apne kánoṉ se;
Na áṉkh se dekhte, lakhte haiṉ,
Ki áp meṉ dam na rakhte haiṉ.

4 Jo jo unheṉ banáte haiṉ,
Yá pújte, yá pujwáte haiṉ,
So but kí mánind haiṉ zurúr
Haqír, be-ạql, be-shuụ́r.

5 Par, ai Ḳhudá ke ḳhádimo,
Tum máno sirf Yahowáh ko:
Kalís'yá bhar, shágird, ustád,
Kaheṉ us ko mubárakbád.

32

Rág 2. *(Lobe den Herren)*

Parmeshwar kí Stuti.

1 Dhan hai Parmeshwar! He bháío, dhanbád us ká gáo;
Swarg ke sab dútoṉ ke rág meṉ rág apná miláo;
Sab us ke mít
Chheṛo bín, gáo tum gít;
Prabhu ká bhajan sunáo.

2 Dhan hai Parmeshwar! Wuh kartá sab bhalá aur achchhá;
Apní nij áṛ leke kartá hai tumhárí rachchhá;
Prabhu dayál
Kartá hai nit pratipál;
Jántá tumhárí sab ichchhá.

3 Dhan hai Parmeshwar! Adbhut us ne tumhen̲ banáyá;
Tumhen̲ sukh chain deke, kripá ke márg par chaláyá;
Kiyá upkár;
Prabhu ne tumhen̲ bár bár
Apní hí áṛ men̲ chhipáyá.

4 Dhan hai Parmeshwar! Tumháre wuh ghar ká bar-dáí;
Swarg par se barkhá sí kripá par kripá barsáí:
Bhúliyo mat
Prabhu kí sámarth kí gat:
Prít tum par kitní dikháí.

5 Dhan hai Parmeshwar! Sab milke gun Prabhu ká gáo;
Sab jin ko sán̲s hai hamáre sang bhajan sunáo;
Wuh hai Jag-múl:
Manúá, use mat bhúl:
Gáke astut kaho A'mín.

33

L. W. (*Zabúr* 117.)

Parmeshwar kí Stuti.

1 Manush, sarwatra jagat ke,
Atyant prem rakhen̠ Íshwar se;
Árádhná us kí sadá ho,
Aur sab log mánen̠ usí ko.

2 Tú hai Parmeshwar kripámai,
Aur bachan terá satya hai;
Jot, súraj kí, ho andhakár,
Par rahegá tú Jot apár.

34

8, 7. W.

Parmeshwar ká Dhan mánná.

1 He Parmeshwar, rachchhak mere,
Terá prem main̠ jántá hún̠;
Páyá kartá hún̠ dán tere:
Terá dhan main̠ mántá hún̠.

2 Bhojan, bastr tú ne diyá;
Diyá sab kuchh, Dín-dayál;
Rakshan merá tú ne kiyá:
Sadá rakshan kar, Rakhwál.

3 Sab kuchh main̠ ne tujh se páyá;
Tau bhí terá kiyá páp;
Ab main̠ pápon̠ se lajáyá;
Us se mujhe hai santáp.

4 Prabhu Ịsá, rudhir terá,
Mujhe shuddh kar saktá hai;
Man pawitr kar tú merá;
Karún̠gá main̠ terí jai.

ḲHUDÁ KÍ ZÁT O SIFÁT.

35

L. W. *(Zabúr* 111.*)*

Ḳhudá kí Sifaton̲ kí Tạríf.

1 Kyá Rabb ke kám kí hálat hai?
Sadáqat aur ạdálat hai;
Aur us ke sáre pák ahkám
Yaqíní hain̲, aur rást tamám.

2 Unhen̲ insáf o rástí se,
Dekh, kiyá hai Ḳhudáwand ne;
Un kí bunyád hai azalí;
Un ká dawám hai abadí.

3 Apne qarár par qáim ho,
Ḳhudá ne apne logon̲ ko
Áp bhejí hai naját ạjíb:
Nám us ká hai quddús, muhíb.

4 Dánish kí kyá hai ibtidá?
So hí hai khauf, Yahowáh ká:
Haqq Tạálá ke jo árzúmand,
So hain̲ haqíqí dánishmand.

36

Ạ. W.

Ḳhudá kí Sifaten̲.

1 Yahowáh, tú nádída hai,
  Par har já házir hai;
Na tujh se kuchh poshída hai;
  Tú sab ká názir hai.

2 Tú qádir ' mutlaq, aur hakím,
Be-hadd, lá-intihá,
Ạdil, quddús, rahím, karím,
Hai wáhid haqq Ḳhudá.

3 Tú apní zát men̲ be-tabdíl,
Aur hai ạzím-ush-shán :
Kalám o kám men̲ tú jalíl,
Yahowáh be-páyán.

4 Ḳhudáwand, apní sab sifát
Khol apne bandon̲ par ;
Aur jo hamárí hain̲ hálát,
Tú ham par záhir kar.

37

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 145.)

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Yahowáh hai ạlá ; buzurg us ká nám ;
Talásh se hain̲ báhar Alqádir ke kám :
Ai mere Ḳhudáwand, Ḳhudá i ạzím,
Main̲ kartá hún̲ terí tạzím o takrím.

2 Ek pusht dúsrí pusht se yih kare bayán,
Ki Rabb hai pur-hashmat, Bádsháh ạlí-shán :
Ai mere Ḳhudáwand, Bádsháh i ạzím,
Main̲ kartá hún̲ terí tạzím o takrím.

3 Aur jaise tú qádir hai, waise halím ;
Aur jaise pur-jalwa hai, waise rahím ;
Hán̲, ḳhúbí hai terí niháyat ạzím ;
Main̲ kartá hún̲ terí tạzím o takrím.

38

Chh. W. *(Zabúr 86.)*

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Kaun sab mạbúdon̲ men̲
Hai tujh sá, ai Ḳhudá?
Aur terí sí sanaạten̲ kaun
Maujúd kar sakegá?

2 Sab qaumen̲ jitní hain̲,
So sijda karen̲gí:
Sab tere hon̲gí tábịdár,
Aur tujh se ḍaren̲gí.

3 Sirf tú hí baṛá hai;
Ạjíb hain̲ tere kám;
Tú Ḳháliq hai, aur Málik hai:
Buzurg hai terá nám!

39

Chh. W. *(Zabúr 8.)*

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Zamín par, ai Ḳhudá,
Buzurg hai terá nám;
Aur terí shán ásmánon̲ par
Hai ạlí, aur dawám.

2 Jo dhyán se dekhtá hún̲
Jahán ká intizám,—
Aur chánd, sitáre be-shumár,—
Sab tere háth ke kám,—

3 To kyá chíz hai insán?
Kyá chíz hai ádamzád,

Ki us par kare tú nigáh,
Aur us ko kare yád ?

4 Firishtoṉ se kuchh kam
Insán ko kiyá hai ;
Aur us ke sir par shán ká táj
Tú ne rakh diyá hai.

5 Tú ne sab maḳhlúqát
Kar dí us ke zer-pá :
Tamám zamín par terá nám
Buzurg hai, ai Ḳhudá.

40

Chh. W.

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Yahowáh, ai Ḳhudá ;
Taḳht terá, hai ásmán :
Aur tere páṉw ke rakhne ká
Zamín hí hai makán.

2 Har kahíṉ, sab jahán,
Kám tere záhir haiṉ ;
Par terí sif'teṉ be-bayán,
Daryáft se báhir haiṉ.

3 Tú Rúh ' nádída hai ;
Aur azal se maujúd ;
Sab áṉkhoṉ se poshída hai,
Haqq Wájib-ul-wujúd.

4 Ai Rabb, Parwardigár,
Tú ham par rakh nigáh :

Ham tere húe tábịdár ;
Hamárí ho panáh !

41

Ạ́. W.

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Firishte gít, Alqádir ká,
Yún̠ gáte, kar sujúd,—
Quddús, quddús, quddús Ḳhudá,
Hai ạlam ká Mạbúd !

2 Tú hai ásmán par taḳht-nishín,
Sab faujon̠ ká Ḳhudá ;
Aur us ke níche yih zamín
Hai tere pán̠w kí já.

3 Samundar kí tarangon̠ par
Tú hotá hai sawár :
Aur ḳhushkí, tarí, dunyá bhar,
Hai tere iḳhtiyár.

4 Ham terí ạzmat gáte hain̠,
Ai Rabb-ul-ạlamín ;
Terí tạríf sunáte hain̠
Sab bande múminín.

42

L. W. *(Zabúr* 89.*)*

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Ai lashkaron̠ ke pák Ḳhudá,
Kaun tujh sá hai, Ḳhudáwandá ?

Gird tere, tawánáí hai;
Aur terí zát sachái hai.

2 Tú thámtá hai daryá ká josh;
Chup kartá maujon̲ ká ḳharosh;
Aur apne zor se sab ạdú
Bhí ṭukṛe ṭukṛe kartá tú.

3 Zamín hai terí, aur ásmán;
Tú ne banáyá sab jahán;
Tujh se sab dunyá hai ábád,
Aur púrab pachchhim ká íjád.

4 Pahár̤ Harmún, pahár̤ Tabúr,
So tere nám se hain̲ masrúr:
Hai bázú terá fathmand,
Aur terá dahná háth buland.

5 Ạdálat aur sadáqat bhí
Bunyád hai, terí masnad kí;
Fazl o wafá tere sáth;
Sab iḳhtiyár hai tere háth.

43

Ạ. W. *(Zabúr 99.)*

Ḳhudáwand kí Buzurgí.

1 Ḳhudáwand kartá saltanat;
Ab kámpe ḳhalq-ulláh:
Karúbíon̲ ke darmiyán
Hai us kí masnad-gáh.

2 Saihún men̲ wuh hai ạlí-shán,
Sab ḳhilqat se buland;

Ạzím o pák hai us ká nám;
Sab howen dahshatmand.

3 Dost rakhtá hai ạdálat ko;
Qaul us ká hai dawám;
Ạdálat o sadáqat ke
Hain us ke sáre kám.

4 Hai wuhí sab se bálátar;
Pas sijda karne ko,
Tum us ke páṉw kí chaukí par,
Ai bando, házir ho.

44

12, 11. W.—RÁG 4. (*Zabúr* 96.)

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Yahowáh ke liye tum nayá gít gáo,
Aur sárí zamín howe us kí maddáh;
Ḳhudáwand ke nám kí tạríf tum sunáo;
Naját kí ḳhush-ḳhab'rí ke hoo gawáh.

2 Har jagah tum ḳhabar do, us ke jalál kí,
Aur kaho, ki Qudrat hai us kí ạjíb;
Aur us kí buzurgí hai be-hadd kamál kí;
Aur sáre mạbúdon se hai wuh muhíb.

3 Sirf putle sab but-paraston ke mạbúd hain;
Par báni, ásmánon ká, ek hai—Ḳhudá:
Sab ịzz o kamál us ke áge maujúd hai;
Jalál, us ke ghar ká, hai lá-intihá.
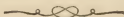
45

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 104.)

Ḳhudá kí Buzurgí.

1 Guzartá, badaltá, sab ḳhilqat ká hál ;
Hai báqí, tá abad, Ḳhudá-zul-jalál :
Sab ḳhilqat se hotá hai Ḳháliq namúd :
Jalál ká izhár hai Ḳhudá ká maqsúd.

2 Bhúṉ-ḍol se dikhátá hai apní majál ;
Wuh dekhtá zamín par,—aur hotá bhúṉ-chál ;
Paháṛoṉ ko chhútá,—we phaṭte ba-shor,
Aur átash aur dhúáṉ ugalte ba-zor.

3 Pas jab tak zamín par maiṉ karúṉgá bás,
Maiṉ gáúṉgá tab tak Ḳhudá kí sipás ;
Maiṉ baná bhí rahúṉgá us ke huzúr ;
Ḳhudáwand se húṉgá maiṉ sadá masrúr.

4 Zamín par se faná ho jáweṉ bad-kár ;
Ḳhabísoṉ ke raheṉ na kuchh bhí ásár ;
Mahmúd o mubárak hai sadá Alláh ;
Sab us kí taṛíf karo. Hallilúyáh !

46

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 29.)

Ḳhudáwand kí Buzurgí.

1 Ḳhudáwand kí qudrat, ai baní ' Alláh,
Ḳhudáwand kí qudrat ke hoo maddáh ;
Alláh kí taṛíf ko ab házir tum ho ;
Quddúsí kí zínat meṉ sijda karo.

2 Jahán meṉ hai us kí áwáz ká bayán ;
Sab ḳhilqat batlátí hai Ḳháliq kí shán :

Samundar ká shor, aur sab nahr o jhíl
Batláte, "Alqádir Ḳhudá hai jalíl!"

3 Alláh kí áwáz se dasht hotá larzán;
Aur us ke ujárne ko hotá túfán:
Aur haikal ke andar ká hál o jamál
Batlátá saríhan Alláh ká jalál.

4 Túfán hí ke úpar Ḳhudá hai sawár;
Salámat ke taḳht par wuh baiṭhá taiyár;
Wuh apní hí ummat ko detá panáh,
Aur bar'kat farmátá hai. Hallilúyáh!

47

11. W.—Rág 5. *(Zabúr 19.)*

Ḳhudá ká Jalál, Ḳhilqat se.

1 Ásmán bayán karte Ḳhudá ká jalál;
Aur fazá batátí hai us ká kamál;
Háṉ, subh, aur shám bhí, aur din bhí, aur rát,
Dikháte Alqádir Ḳhudá kí sifát.

2 Na un kí zubán hai, na un kí áwáz;
Par tau bhí bajáte sitáish ká sáz:
Ki ḳhilqat se Ḳháliq ká hotá bayán,—
Wuh Qádir i mutlaq, hakím ạlí-shán.

3 Zamín aur ásmán par hai Rabb ká kalám;
Ki súraj, aur chánd, aur sitáre tamám,
Pahár o samundar, maidán o daryá,
Sab kahte haiṉ "Ḳháliq hai Qádir Ḳhudá!"

4 Dekh, dulhe kí mánind hai súraj taiyár;
Nikaltá hai púrab se, ho raunaqdár;

Aur pachchhim ko kartá hai gardish támám ;
Aur chhipá hai us se na koí muqám.

5 Ásmán bayán karte Ḳhudá ká jalál ;
Aur fazá batátí hai us ká kamál ;
Háṉ, subh, aur shám bhí, aur din bhí, aur rát,
Dikháte Alqádir Ḳhudá kí sifát.

48

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 19.)

Ḳhudá ká Jalál, Kalám-ulláh se.

1 Khudáwandá, terá muqaddas Kalám
Hai terí Pák Rúh ká muqaddas ilhám ;
Gumráhoṉ ko pherne ke liye mufíd ;
Nádánoṉ ko sachchí tạlím o táíd.

2 Hai terí Sharíạt sab sídhí aur sáf ;
Aur ḳhúb terá tars hai ; aur kámil insáf ;
Wuh dil kí hai ḳhushí, aur áṉkhoṉ ká núr :
So rahegá qáim, tá abad, zurúr.

3 Hai Sharạ se terí ạdálat áshkár ;
Injíl tere rahm ká kartí izhár :
Pák Sharạ dikhátí hai mere gunáh ;
Injíl mujhe detí hai sulh o saláh.

4 Besh-qímat hai sone se terá Kalám ;
Wuh kundan se qímatí, ḳhális tamám ;
Wuh shahd se míṭhá, har chíz se shírín :
Kar apná Kalám mere zihn-nishín.

49

L. W.

Ḳhudá kí Rúhániyat.

1 Tú, ai Ḳhudá, ná-dída hai ;
Sab áṉkhoṉ se poshída hai ;
Ek Rúh quddús, be-ibtidá,
Ạzím, hakím, lá-intihá.

2 Jo jism haiṉ, so ṭaleṉge ;
We marke saṛke galeṉge ;
Par terí zát gair-fání hai,
Sab bátoṉ meṉ lá-sání hai.

3 Jab terí nahíṉ hai shabíh,
Tab kis se terí ho tashbíh ?
Ham kis se tujhe deṉ misál ?
Ki tú be-shakk hai Zul-jalál.

4 G̣air-qaumoṉ ke jo haiṉ ḳhudá,
So but, banáwaṭ haiṉ, har já ;
Par tú, Yahowáh, zinda hai ;
Sab ká Paidá-kuninda hai.

5 Ai merí ján, jhuká tú sar ;
Us Rúh ' jalíl ko sijda kar :
Ḳhudáyá, mujhe táqat de,
Ḳi karúṉ rúh aur rástí se.
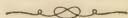
50

11. W.—Rág 5.

Ḳhudá kí Wahdániyat.

1 Yahowáh hai sachchá aur zinda Ḳhudá ;
Wuh Ḳháliq o Málik, barhaqq, barmalá :

Jo cháhe so butoṉ ko máne maʿbúd;
Par sachchá to ek hí Ḳhudá hai maujúd.

2 Gair-qaum ke iláh,—un ke sáre maʿbúd
Yahowáh kí nisbat haiṉ nest o nábúd;
But wahm kí chízeṉ haiṉ,—hoṉgí tabáh;
Sirf ek hí Yahowáh hai wáhid Alláh.

3 Yahowáh, tú apná pák nám kar mashhúr;
Miṭá tú táríkí;—phailá sachchá núr;
Sab qaumeṉ dín ’ haqq se jald howeṉ ágáh,
Aur jáneṉ ki tú hí hai wáhid Alláh.

51

L. W.

Ḳhudá kí Azaliyat o Abadiyat.

1 Jahán jis waqt na baná thá,
Ásmán bhí jab na taná thá,
Tab bhí, ai Rabb, tú thá maujúd,
Ki tú hai Wájib-ul-wujúd.

2 Jahán meṉ jo kuchh baná hai,
Ná-páedár aur faná hai;
Par tú jo sab ká bání hai,
Bi-záti-hi gair-fání hai.

3 Ai Rabb, hamárí ḳhabar le;
Ham bandoṉ ko tú baqá de;
Háṉ, fazl karke, bandoṉ par
Ab’dí hayát ịnáyat kar.

52 L. W.

Ḳhudá kí Baqá, aur Insán kí Faná.

1 Rabb, jis se hai maujúd jahán,
Hamd us kí kar, ai merí ján;
Zát o sifát meṉ jo ạzím,
Kar us kí saná o tạzím.

2 Hamáre din guzarte haiṉ;
Hamáre jism marte haiṉ;
Par terí zát hai lá-zawál,
Ġair-fání bhí, aur pur-kamál.

3 Ham ạ́jizoṉ par kar nigáh;
Gunáh se ham na hoṉ tabáh;
Tú maut se hameṉ de naját;
Baḳhsh hameṉ baqá kí hayát.
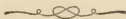
53 11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 104.)

Ḳhudá kí Qudrat.

1 Ḳhudáwand kí hamd kar tú, ai merí ján,
Ḳhudá i ạzím ká tú ho saná-ḳhwán;
Ki ịzz o jalál ká hai us ká libás;
Pas adab se á tú Ḳhudáwand ke pás.

2 Wuh núr ko pahintá hai misl i poshák;
Aur parde kí mánind phailátá aflák;
Apne bálá-ḳhánoṉ ko bahut buland
Banátá wuh pání se, kyá hairatmand!

3 Wuh badlí ko jántá sawárí taiyár;
Aur hawá ke paroṉ par hotá saiyár;

Firishte banatá wuh hawáon ko ;
Ág ḳhidmat-guzár hai, Rabb cháhtá hai jo.

4 Zamín us kí biná par ṭhahrí mazbút ;
Be-jumbish wuh rahtí hai, dáim subút ;
Ḳhudáwandá, ḳhilqat hai terí ạjíb ;
Kám terá ạzím hai, aur qudrat muhíb.

54

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 104.)

Ḳhudá kí Qudrat.

1 Ai Rabb, jo main sochtá zamín ká sab hál,
To wuh terí qudrat se hai málámál :
Dekh pání chaṛh játá hai, hokar buḳhár,
Aur badlí ho hawá men hotá saiyár.

2 Tahdíd terí páne se bhágtá hai áb,
Aur garaj ko sunke wuh kartá shitáb ;
Utartí hain naddíán koh se ba shor,
Aur bahke samundar men girtín ba zor.

3 Phir nahren to bahtín, paháṛon se ho,
Aur pání bhí detín sab jánwaron ko ;
Parinde bhí peṛon par karte hain bás ;
Áwáz deke karte hain terí sipás.

4 Phir ḳháss bálá-ḳhánon se ḳhushk zamín par
Tú pání barsátá,—zamín hotí tar :
Ján saktá hai kaun terí qudrat ká hál ?
Zamín terí qudrat se hai málámál.

55

Chh. W. *(Zabúr 74.)*

Ḳhudá kí Qudrat.

1 Ḳhudáwand, terá zor
Niháyat hai ạzím;
Háth tere men̲ daryá ká shor,
Zamín ke sab iqlím.

2 Tú ne samundar ko
Do hissa kiyá thá;
Aur Liw'yátán ke siron̲ ko
Tú ne toṛ diyá thá.

3 Jo chashma hai pur-áb,
Jo bahtá hai daryá,
So terá karte hain̲ ádáb;
Tú málik, donon̲ ká.

4 Jab húá thá irshád,
Yih bahne lage tab;
Aur terí jis waqt ho murád,
To súkh hí jáwen̲ sab.

5 Zamín ká muntahá
Tú ne banáyá hai;
Aur mausim, sardí garmí ká,
Tú ne ṭhahráyá hai.

6 Ḳhudáwand, terá kár
Buzurg hai aur ạjíb;
Jo tere hote ímándár,
So kyá hí ḳhush-nasíb!

56

L. W. *(Zabúr 107.)*

Ḳhudá kí Qudrat, Samundar par.

1 Samundar par jo chaltá ho,
Dekhtá Ḳhudá kí qudrat ko;
Jo kishtíon par hain sawár,
So dekhte Rabb ke ạjab kár.

2 Khudá ká nikle jab farmán,
Żor shor se átá hai túfán;
Uṭhákar maujen be-shumár
Daryá ko kartá be-qarár.

3 Maujen jaház uṭhátí hain,
Phir gahre men girátí hain,
Jaházíon ko ḍhámptí hain;
Dekh, un kí jánen kámptí hain.

4 Bad-mast ke taur we phirte hain,
Aur áge píchhe girte hain;
We girte parte hain nirás,
Aur játe hain un ke hawáss.

5 Ḳhudá par rakhke iạtiqád,
We us se karte hain faryád;
Tab suntá hai wuh un kí bát,
Aur unhen detá hai naját.

6 Wuh thámtá hai mauj o túfán;
Khush kartá sab ke dil o ján;
Jaház ko kol men látá hai;
Salámat se pah'nchátá hai.

7 Tum, jin par yihí guzrá ho,
Sab sijda karo Munjí ko;

Kyúṉki ạjíb haiṉ Rabb ke kám,
Aur mutabarrak us ká nám.

57 L. W.

Ḳhudá kí Qudrat aur Buzurgí.

1 Ḳhudá kí saná gáne ko,
Ai bháío, tum házir ho:
Ham milke sab, ba ạjizí,
Ab kareṉ us kí bandagí.

2 Bádsháhoṉ ká jo hai Bádsháh,
So hai garíboṉ kí panáh;
Wuh hai buzurg aur ạlí-shán,
Aur qádir ' mutlaq, be-páyán.

3 Zamín apní bharpúrí se,
Daryá apní mạmúrí se,
Aur súraj, chánd, sitáre bhí
Dikhláte shán, Alqádir kí.

4 Wuh bání hai, paháṛoṉ ká;
Us ne banáyá hai daryá;
Aur wuhí bhejtá hai bhauṉ-chál;
Aur wuhí látá wabá, kál.

5 Sab maḳhlúqát, zamín, ásmán,
Dikhláte haiṉ Ḳhudá kí shán:
Pas adab se aur ḍar ke sáth,
Ham áp ko saumpeṉ us ke háth.
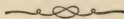
58

12, 11. W.—Rág 4. (*Zabúr* 147.)

Ḳhudá kí Qudrat aur Parwardigárí.

1 Ḳhudáwand kí shukr-guzárí ke liye
Sab bande, Alláh ke, ab howen̲ taiyár;
Sab qudrat ke kám ke, ki jo us ne kiye,
Aur rahmat ke, us kí, ho shukr-guzár.

2 Wuh ḍáltá hai ghaṭá ká parda ásmán par;
Barsátá hai men̲h, aur ser kartá zamín;
Ugátá wuh ghás ko, paháṛ o maidán par;
Aur súrat, zamín kí, ban játí hasín.

3 Charindon̲ ke liye jo chára darkár hai,
Parinde bhí sáre jo mángte áhár,
So roz ba roz sabhon̲ ke liye taiyár hai:
Ḳhudáwand khilátá hai sáre jándár.

4 Phir dunyawí hashmat, aur milk o mál sárá,
Aur ghoṛon̲ ke zor ko, wuh jántá náchíz;
Aur ádmí kí pushtí, ang ḍhang hai nákára;
Jo Rabb se tarsán hain̲, so us ke ạzíz.

59

12, 11. W.—Rág 4. (*Zabúr* 9.)

Ḳhudá kí Ạdálat.

1 Main̲ karún̲gá dil se, Ḳhudá kí sitáish;
Ki us ke sab kám hain̲ ạjíb o garíb:
Sab qaumon̲ men̲ ho us kí hamd kí afzáish;
Nám us ká hai ạlí, zát us kí muhíb.

2 Tú baiṭhá hai taḳht par, ai Rabb, ba ạdálat;
Sharíron̲ kí sharr ko tú kartá barbád;

Muḳhálif kí hikmat ko jántá jahálat;
Nám un ká miṭáwegá ab'd-ul-ábád.

3 Par sáre garíboṉ kí hai tú himáyat;
Aur sáre mazlúmoṉ kí hai tú panáh;
Háṉ, bandoṉ par terá hai rahm niháyat:
Tú ạdl o rahm se pur hai, Alláh!

60

L. W.

Ḳhudá kí Ạdálat aur Quddúsí.

1 Ḳhudáyá, pák hai terí zát;
Jalálí terí haiṉ sifát;
Quddús aur ạlá terá nám;
Barhaqq hai terá sab kalám.

2 Ạdl o rástí se mạmúr,
Insáf tú kartá hai zarúr:
Aur badí ká muḳhálif ho,
Tú sazá detá badoṉ ko.

3 Kamál hai terá be-páyán;
Jalál hai terá be-karán;
Tú sab ká Málik hai Ḳhudá,
Awwal o Áḳhir, Alif, Yá.

61

9, 8, W.—Rág 16. (*Zabúr* 139.)

Ḳhudá ká Házir o Názir honá.

1 Maiṉ kidhar ko jáúṉ, Ḳhudáyá,
Ásmán aur zamín par tamám,
Ki jaháṉ Rúh terí se bhágúṉ,
Yá chhipne ká páúṉ muqám?

2 Agarchi ásmán par chaṛh jáún,
To wahán hai terá huzúr;
Jo ạlam i gaib men main chhipún,
Tú wahán maujúd bhí zurúr.

3 Jo subh ke par main phailáke
Uṛ jáún samundar ke pár;
Háth terá bhí wahán pahunchke
Kar legá mujhe giriftár.

4 Jo kahún,—Táríkí chhipátí,
Pas rát men main chhipún zurúr;
To rát tere sámhne bhí din hai,
Táríkí bhí ṭhahrí hai núr.

5 Har jagah tú házir o názir;
Sab ạlam hai tujh se mạmúr:
Ásmán o zamín aur har jagah,
Ḳhudáyá, hai terá huzúr.

62

Ạ. W. *(Zabúr 139.)*

Ḳhudá ká Házir o Názir honá.

1 Main terí Rúh se kaun sí já
Chhip jáún, ai Mạbúd?
Jis jagah ko main bhágúngá,
Tú wahán hai maujúd.

2 Ásmán par chaṛhke rahún jo,
To wán tú házir hai;
Pátál men merá bistar ho,
To wán tú názir hai.

3 Gar banda uṛ samundar pár
  Pán̲w apná dharegá,
Háth terá mujhe giriftár
  Shitábí karegá.

4 Tú, ai Ḳhudáwand, mere sáth
  Hamesha rahegá;
Har jagah terá dahná háth
  Bande ko pakṛegá.

63 L. W.

Ḳhudá Házir o Názir, aur Sab ká Jánnewálá.

1 Ḳhudáwand, terí zát aur shán
Kis tarah karen̲ ham bayán?
Insán aur sab firishte bhí
Yih mánte bát achambhe kí.

2 Ḳhudáwand, Rabb-ul-ạlamín,
Ạflák se leke tá zamín
Har jagah men̲ tú házir hai;
Aur sabhon̲ ká tú názir hai.

3 Tú dekhtá hai insán kí chál;
Sab logon̲ ká tú jántá hál;
Tú suntá hai har ek kí bát,
Aur jántá sárí wáqiát.

4 Ạlim-ul-gaib tú hai kamál;
Ạjíb, muhíb hai terá hál:
Sab báton̲ ko tú jántá hai;
Ham ko bilkull pahchántá hai.

64

8, 7. W. *(Zabúr 139.)*

Ḳhudá Házir Názir, aur Sab ká Jánnewálá.

1 Ai Ḳhudá, tú mujhe jáṉchtá,
  Bilkull tú pahchántá hai;
Merá uṭhná, merá baiṭhná,
  Sab kuchh tú hí jántá hai.

2 Dúr se mere sab andesha
  Dekhke un se hai ágáh;
Merá soná, merá jágná,
  Jántá tú sab merí ráh.

3 Ráh meṉ, ghar meṉ, báhar, bhítar,
  Sab kuchh tujh par záhir hai;
Mere dil kí har ek bát se
  Tú, Ḳhudáyá, máhir hai.

4 Áge píchhe ghernewálá
  Hai, har já, tú mere sáth;
Auroṉ se gar húṉ poshída,
  Mujh par nit hai terá háth.

5 Aisí hálat kyá ujúba!
  Ạql se wuh báhir hai:
Merá sárá hál haqíqí,
  Sab kuchh tujh par záhir hai.

6 Mere dil par is ko naqsh kar,
  Ki har já tú házir hai:
Jo maiṉ boltá, sochtá, kartá,
  Sab ká tú hí názir hai.

65

Chh. W.

Ḳhudá kí Parwardigárí.

1 Main̲ terá hún̲, ai Rabb,
Paidáish tú ne dí;
Hán̲, má kí god men̲ rahá jab,
Tab merí ḳhabar lí.

2 Mere bachpan se le
Merí hifázat kí;
Bímárí, dukh, musíbat se,
Bárhá riháí dí.

3 Áj tak bacháyá hai,
Kamál muhabbat se;
Aur jo kuchh main̲ ne páyá hai,
So baḳhshá hai tú ne.

4 Tis par ná-shukr hún̲;
Ai mihrbán Ḳhudá,
Tambíh ke láiq ṭhahrá hún̲,
Ki tujhe chhoṛ diyá.

5 Ai mere Rabb rahím,
Kar rahm bande par;
Mujh gunahgár par, ai Karím,
Tú apná karam kar.

66

L. W. (*Zabúr* 104.)

Ḳhudá kí Parwardigárí.

1 Insán haiwán ko jo darkár,
Sab detá hai Parwardigár;

Ḳhurák kí sab zarúríát
Ugátá hai wuh, bá ifrát.

2 Jo roṭí sab ko hai zurúr,—
Aur ḳhushí ko zaitún, angúr,—
Hán̲, ḳhur o ḳhushí ká sámán
Ḳhudá se pátá hai insán.

3 Khet, bág, maidán, sab hare hain̲;
Sab daraḳht ras se bhare hain̲;
Lubnán ke saro, bág, gulzár,
Peṛ, phúl, aur phal kí kyá bahár!

4 Phir daraḳhton̲ ke darmiyán
Parindon̲ ke hain̲ áshiyán;
Aur jangal, mán̲d, paháṛ, aur gár
Chhipáte hain̲ jang'lí jándár.

5 Chamkátá chánd ko Rabb, kyá ḳhúb!
Phir súraj jántá já' gurúb;
Aur rát men̲ hotá jab andh'kár,
Darinde karte hain̲ shikár.

6 Sher-bachche nikal áte hain̲;
Apne áhár ko páte hain̲;
Pau phaṭte, karne ko árám,
Phir játe hain̲ apne maqám.

7 Insán tab jáke kartá kám,
Aur mihnat kartá hai tá shám:
Har ek ko jo kuchh hai darkár,
Tú detá hai, Parwardigár.

67

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 104.)

Ḳhudá kí Parwardigárí.

1 Ḳhudáwandá, gúnágún haiṉ tere kám;
Sab shakl ke haiṉ, aur ujúba tamám;
Wuh hikmat se bane, aur haiṉ pur-jamál:
Zamín terí ḳhúbí se hai málámál.

2 Samundar kyá baṛá aur chauṛá ajíb!
Jándároṉ se bhará, ajíb o garíb;
Chal rahe haiṉ jánwar us meṉ be-shumár;
Ḳhudáwand sab ḳhilqat ko detá áhár.

3 Tú muṭṭhí ko kholtá;—sab lete ḳhurák:
Tú muṉh ko moṛ letá;—we hote halák:
Ásúda tú kartá insán o haiwán;
Ḳhurák unheṉ deke tú kartá shádmán.

4 Tú apní rúh bhejtá;—we hote maujúd:
Dam un ká pher letá;—we hote nábúd:
Sab kahíṉ jalál terá hotá áshkár:
Ḳhudáyá, tú sab ká hai Parwardigár.

68

Rág 14. (*Zabúr* 145.)

Ḳhudá kí Parwardigárí i ámm o ḳháss.

1 Sabhoṉ kí áṉkheṉ terí taraf,
Ḳhudáyá, lagí rahtí haiṉ;
Bin bole, yá zubán se mángke
We apní hájat kahte haiṉ:
Tú waqt par apní muṭṭhí kholke
Ḳhurák se unheṉ bhartá hai;

Aur har jándár kí ḳhwáhish dekhke
  Unheṉ ásúda kartá hai.

2 Sab apní ráhoṉ meṉ, Yahowáh,
  Tú sádiq hai, aur be-páyán:
Sab ḳhilqat ká tú, ai Ḳhudáwand,
  Parwardigár hai mihrbán:
Apne farzandoṉ par ḳháss karke
  Tú apná kán jhukátá hai;
Duạ we mángte,—sun tú letá,
  Aur un par rujụ látá hai.

3 Jo tere haiṉ pukárnewále,
  Ḳhudá, tú un ke hai qaríb;
Sachchái se duạ jo mángte,
  Ḳhudá, tú un ká hai habíb;
Tú un kí sárí hájatoṉ ko
  Taufíq se rafạ kartá hai,
Aur har ek mushkil meṉ sáth hoke,
  Ạzáb ko dafạ kartá hai.

4 Pas terí hamd ko, ai Ḳhudáwand,
  Ab merá dil ubhartá hai,
Aur merá muṉh bhí tere nám par
  Hazároṉ shukr kartá hai:
Tú, apne muhibboṉ ká háfiz,
  Bar látá hai un kí murád:
Pas terí hamd o saná gáweṉ
  Sab bashar, abad-ul-ábád.

69

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 103.)

Ḳhudá ká Rahm.

1 Ḳhudáwand ká rahm hai kyá hí ạzím;
Wuh mihr se pur hai, rahím o karím;
Ḳhudá Zú-ut-túl hai, Ġaffár o Ġafúr,
Aur fazl o hilm se hai sadá mạmúr.

2 Ḳhudá ká jhunjhláná na rahtá mudám;
Aur gazab wuh rakhegá nahíṉ dawám;
Na kartá wuh ham se mutábiq ' gunáh;
Masíh ke wasíle se baḳhshtá Alláh.

3 Jis tarah se úpar hai phailá ásmán,
Niháyat buland, aur be-hadd o páyán,
Wuh un par, ki jin ko Ḳhudá ká hai ḍar,
Rahím o karím hai, be-shakk sarásar.

4 Aur jaise ki púrab hai pachchhim se dúr,
Dúr kiye haiṉ us ne hamáre qusúr:
Jis tarah báp beṭoṉ par hotá halím,
Us tarah wuh apnoṉ par hotá rahím.

5 Wuh jántá insán ko, ki ḳhák hai aur dhúl;
Ki mánind hai ghás ke, hai jangal ká phúl:
Jab lúh us par guzrí, wuh húá tamám;
Phir use na jántá hai us ká maqám.

6 Ḳhudáwand ká rahm zamánoṉ zamán
Hai sab par, jo hote haiṉ us se tarsán;
Aur un par, jo mánte haiṉ us ke ahkám,
Hai rahm aur haqq us ká, dáim mudám.

7 Ḳhudáwand, ásmán par tú hai taḳht-nishín;
Taḳht terá hai qáim, rást terá áín;

Aur terí bádsháhat ká hál o iqbál
Hai sab par musallit, aur bilá zawál.

70

Rág 15. *(Mir ist Erbarmung widerfahren)*

Ḳhudá ká Rahm.

1 Sach, mere úpar rahm húá,
Jis ke maiṉ láiq nahíṉ húṉ;
Masíh to merí ḳhátir múá,—
Is bát ko dil meṉ jagah dúṉ:
Háṉ, us ká rahm hai latíf;
Maiṉ us kí kartá húṉ tạríf.

2 Ḳhudá ne qahr na farmáke
Rahm se mujh ko kiyá m'ạ́f;
Masíh ne apná ḳhún baháke
Gunáh se mujh ko dhoyá sáf:
Yih húá hai kis tarah par?
Rahm se húá sarásar.

3 Kaháṉ se sab kuchh tú ne páyá?
Jab koí kare yih suwál,
Jawáb yih hai, Ḳhudá se áyá;
Sirf rahm, rahm hai kamál:
Maiṉ boltá húṉ, jhukáke sar,
Hai rahm se yih sarásar.

4 Ḳhudáwandá, yih rahm terá
Na chhínegá insán, Shaitán:
Hai rahm par bharosá merá;
Nit us par merá hai ímán:
Us kí tạríf maiṉ kartá húṉ,
Ḳhwáh jítá húṉ, ḳhwáh martá húṉ.

5 Maiṉ táktá húṉ, Ḳhudáwand, tujhe,
Na apná rahm mujh se le;
Jo marúṉ, tab qabúl kar mujhe,
Masíh kí maut kí ḳhátir se:
Ásmán par tere rahm ká
Jí ján se gít maiṉ gáúṉgá.

71

Chh. W. (*Zabúr* 118.)

Ḳhudá kí Rahmat abadí.

1 Hamd o sitáish ho,
Málik Ḳhudáwand kí;
Ki us kí mihr sab par hai,
Aur rahmat abadí.

2 Ab kahe Isráel,
Jo qaum, Ḳhudáwand kí,
Ki us kí mihr sab par hai,
Aur rahmat abadí.

3 Aur jitne káhin haiṉ,
So hamd meṉ kaheṉ bhí,
Ki Rabb kí mihr sab par hai,
Aur rahmat abadí.

4 Háṉ, sáre ḳhudátars
Yih kaheṉ dil setí,
Ki Rabb kí mihr sab par hai,
Aur rahmat abadí.

72

A̤. W.

Ḳhudá ká Fazl.

1 Rahím Ḳhudá, jo taḳht-nishín,
Hai fazl se ma̤múr :
Ham kaise kyún̠ na hon̠ gamgín,
Wuh dukh ko kartá dúr.

2 Mun̠h a̤jiz se na moṛtá hai,
Jo tauba kartá ho ;
Aur ná-ummed na chhoṛtá hai
Wuh dil-shikaste ko.

3 Tú merí hájat, ai Karím,
Karam se rafa̤ kar :
Mere gunáh ko, ai Rahím,
Rahm se dafa̤ kar.

73

A̤. W.

Ḳhudá kí Muhabbat.

1 Terí muhabbat, ai Ḳhudá,
Tá abad dáim hai ;
Sab hál, merí ḳhushwaqtí ká,
Us hí par qáim hai.

2 Gharbár jo mujhe chhoṛen̠ bhí,
Main̠ tau bhí hún̠ ḳhush-hál ;
I̤sá Masíh ko pá karke
Main̠ húá málámál.

3 Ḳhudá, main̲ terá farzand hún̲,
Aur Báp tú merá hai;
Is ájiz ká yih darja hai,
Ki farzand terá hai.

4 Ai Rabb, baḳhsh mujhe yih taufíq,
Jab tak ho zindagí,
Ki dil se karún̲ main̲ taríf,
Terí muhabbat kí.

74

11. W.—Rág 5.

Parmeshwar ke Gun.

1 Sun, ai merí átmá, Parmeshwar ko ján
Anád, aur anant bhí, aur sarb-shaktimán;
Sarb-gyání wuh hai, aur pawitr apár;
Aur sab aparádh ká hai daṇḍ-denehár.

2 Ab ján tú, he pápí, Parmeshwar hai shuddh;
Aur pápon̲ ke káran hai pápí par kruddh;
Parlok men̲ wuh karegá mahá-bichár,
Aur pápí tab bhugtegá píṛá apár.

3 Par áwe jo jan Prabhu Ísá ke pás,
So taregá nischai,—na howegá nás;
Masíhá ke pun se tab chhai hogá páp,
Aur milegí mukti; chhai hogá santáp.

75

11. W.—Rág 5.

Parmeshwar ke Gun: Masíh ne unhen̲ pragaṭ kiyá.

1 Parmeshwar ke gáwen̲ ham gun aur dhanbád;
Wuh hai Param-átmá, anant aur anád;

Swayambhú Parmeshwar, adrisht̤, nirákár;
Hai jagat ká Adhpat, aur sab ká Ádhár.

2 Srisht̤-kartá, sarb-rachhak, aur sarb-shaktimán,
Sarb-gyání, pawitr, aur nyáí mahán;
Wuh asam, aur agam, Gun-ságar apár;
Wuh sab ká hai Dátá aur Trán-karnehár.

3 Kaun Prabhu ke bhed ká kab húá sagyán?
Masíhá se prag'ṭá Parmeshwar mahán:
Dayál aur kripál ho, bacháne sansár,
Nar-rúp dháran karke wuh húá awtár.

4 Páp-mochan aur mukti ab, Ịsá ke háth,
Mukt-khojí ko detá hai Báp Kripá-náth:
So rakhen̠ ham Ịsá par man se biswás;
Prabhu! us ke dwárá de mukti kí ás.

76

11. W.—Rág 5.

Parmeshwar Premí hai.

1 Parmeshwar hai premí; kyún̠ hoún̠ bhaimán?
Kripál aur dayál hai, aur nipaṭ mahán;
Din rát mere nikaṭ hai, merá rakhwál;
He premí Parmeshwar, tú mujhe sambhál.

2 Main̠ sachmuch hún̠ pápí, atyant duráchár;
Par Ịsá hai Trátá, aur premí apár;
Jo hai Sirjanhár, us ne deh dháran kí;
Phir páp moksh ke het us ne ján apní dí.

3 Main̠ páp se ghin karún̠, aur chhoṛún̠ us ko;
Masíh ágyá detá, ki Tú merá ho;

Aur jo hoṉ Masíh ke, so na kareṉ páp;
Sab páp karnehároṉ ko hogá santáp.

---

77 L. W. *(Zabúr 33.)*

Ḵhudá Ḵháliq hai.

1 Ḵhudáwand meṉ tum ḵhurram ho,
Aur karo hamd, ai sádiqo;
Hamd karo bín aur barbat se,
Aur gáo gít, Ḵhudáwand ke.

2 Ki sídhá us ká hai Kalám;
Sach aur barhaqq haiṉ us ke kám:
Sadáqat se wuh hai bharpúr,
Aur pyár o rahm se mạmúr.

3 Ḵhudá ká húá jab farmán,
Ban gae tab zamín, ásmán;
Aur súraj, chánd, sitáre bhí,
Haiṉ us ke muṉh ke dam setí.

4 Jab hukm húá, Ḵháliq ká,
Tab baníṉ nahr, jhíl, daryá:
Wuh thámtá hai daryá ká shor,
Aur roktá hai maujoṉ ká zor.

5 Ḵhudá ká húá jab farmán;
Tab barpá húá sab jahán:
Pas ạlam ke sab ádmío,
Alqádir ke tum ḵhauf meṉ ho.

78

L. Á. W.—Rág 30. *(Zabúr 33.)*

Ḳhudá dunyá ká Názim hai.

1 Ásmán zamín ká intizám
Ḳhudá ke háth meṉ hai tamám;
  Wuh Názim bartarín;
Wuh apní bát par sábit hai;
Sab qaumoṉ par wuh Zábit hai,
  Hákim-ul-hákimín.

2 Muḳhálifoṉ kí sab tadbír
Ḳhudáwand jántá hai haqír,
  Aur bátil un ke ḳh'yál:
Apní mírás kí wuh panáh;
Apnoṉ par rakhtá wuh nigáh:
  We rahte haiṉ ḳhush-hál.

3 Ádmí to dil meṉ ṭhántá hai;
Par Rabb, jo sab kuchh jántá hai,
  So kartá intizám;
Wuh sab jahán ká hákim ho,
Nit dekhtá sáre ạlam ko,
  Aur jántá sab ke kám.

4 Na lashkaroṉ kí bahutát,
Na pahalwání se, naját;
  Sab hai Ḳhudá ke háth:
Jo us ke sámhne hai ḳháksár,
Us kí naját ká ummedwár,
  Rahegá chain ke sáth.

79

11, 10. W.—Rág 9. (*Zabúr* 93.)

Ḳhudá Bádsháh hai.

1 Dekho, Rabb kartá hai shán se bádsháhat;
Shaukat kí zínat se hai wuh taiyár;
Us kí árástagí hai be shabáhat;
Quwwat ká kamarband bándhe Sardár.

2 Kura ' zamín ko wuh baḳhshtá páedárí;
Tá kisí tarah se jumbish na ho:
Taḳht us ká qáim hai, pur-ustuwárí;
Bande sab házir hon̲, hamd karne ko.

3 Dekh tú, Ḳhudáwandá, maujon̲ ke josh ko;
Baṛe sailábon̲ ká kyá hí hai shor!
Dekh dushmanon̲ ke tú josh o ḳharosh ko;
Bolte hain̲ baṛá bol; karte hain̲ zor.

4 Maujon̲ kí nisbat se, baṛe daryá kí,
Bahut buland hí hai terí áwáz:
Jitne muḳhálif hain̲, rúhí aur ḳhákí,
Sab par tú gálib hai, aur sarfaráz.

5 Sidq hai tere Kalám kí áráish;
Us ke pák qaulon̲ se bande hain̲ shád:
Tere ḳháss ghar ko hai kaun sí zebáish?
Zebá taqaddus hai, ab'd-ul-ábád.

80

Á. W. (*Zabúr* 97.)

Ḳhudáwand Bádsháh hai.

1 Yahowáh kartá saltanat;
Shád howe kull zamín:

Háṉ, har iqlím ke mulk jo haiṉ,
Ho jáweṉ ḳhushtarín.

2 Rabb ke ird gird haiṉ badlíáṉ;
Ạmíq us ke ausáf;
Aur us ke taḳht ká ḳháss makán
Hai ạdl aur insáf.

3 Ág us ke áge chaltí hai;
Dushman ko khátí hai;
Aur us kí bijlí ạlam ko
Ba zor larzátí hai.

4 Pahāṛ ho játe haiṉ gudáz;
Kámp játe sab ạdú:
Ḳhudá kí sunke we áwáz,
Haiṉ ạjiz hú-ba-hú.

5 Ásmán us kí ạdálat ká
Dikháweṉge kamál;
Aur dekheṉgí sab ummateṉ
Ḳhudáwand ká jalál.

81

7. W.—Rág 46. *(Zabúr 18.)*

Ḳhudá Jáe-panáh hai.

1 Kámil hai Ḳhudá kí ráh;
Apnoṉ kí wuh hai panáh;
Kámil us ká hai Kalám;
Áṛ aur Ḍhál hai us ká nám.

2 Sirf Yahowáh hai Ḳhudá;
Wuh paháṛ hai, bandoṉ ká;

Mujhe zor dilátá hai;
Sachchí ráh chalátá hai.

3 Jang kí detá hai tạlím:
Bhágte mere sab ganím;
Detá mujhe jang ká sáz;
Kartá mujhe sarfaráz.

4 Baḳhshtá wuh kushádagí,
Dushman se ázádagí:
Háṉ, Ḳhudá hai áṛ aur ḍhál,
Bandoṉ kí panáh ' kamál.

82

Á. W. (*Zabúr* 91.)

Ḳhudá Jáe-panáh hai.

1 Jo parde meṉ, Haqq Taạ̉lá ke,
Sukúnat karegá,
Alqádir ke wuh sáye meṉ
Salámat rahegá.

2 Wuh kahtá hai, Merá hisár,
Aur merí já ' panáh,
Jis par bharosá merá hai,
Har hál meṉ hai Alláh.

3 Tujhe saiyád ke phandoṉ se
Bacháwegá din rát;
Ḳharábíoṉ kí wabá se
Wuh baḳhshegá naját.

4 Wuh tujhe apne paroṉ se
Ḍhámpke chhipáwegá;

Aur us ke bázúon̲ kí áṛ
  Panáh tú páwegá.

5 Na rát ke ḳhauf aur haibat se
  Tú hogá tarsán̲-hál;
Ḳhudá kí wafádárí ḳhud
  Hai sipar, áṛ, aur ḍhál.

6 Na wabá se, andhere men̲,
  Tú pakṛá jáwegá;
Na do pahar kí marí se
  Ḳhauf tujhe áwegá.

7 Is bát ká, án̲khon̲ dekhe ká
  Tú hogá ḳhud gawáh;
Tú áp hí rahegá mahfúz:
  Ḳhudá hai Já'panáh.

83 Rág 32. *(Ein feste Burg ist unser Gott)*

Ḳhudá hamárá Burj aur Jáepanáh hai.

1 Ek burj buland aur já'panáh
  Ḳhudáwand hai hamárá;
Hamen̲ har áfat se Alláh
  Bakhsh detá hai chhuṭkárá:
    Iblís, makrúh ganím,
    Muḳhálif hai qadím;
    Zor zulm be-shumár
    Hain̲ us ke hathiyár:
  Kaun waisá hai zamín par?

2 Hamárí táqat hai náchíz ;
Ham hárte haiṉ Shaitán se ;
Hameṉ hamárá ek Ạzíz
Bachátá hai nuqsán se :
Sab jáno sáf saríh,
Wuh hai Ịsá Masíh,
Jo lashkaroṉ ká Rabb ;
Háreṉge us se sab :
Wuh sab par gálib hogá.

3 Shaitán jo hote be-shumár,
Hameṉ phár kháne áte ;
Ham nahíṉ hote be-qarár,
Harchand ki sab ḍaráte :
Is dunyá ká Sardár
Ab húá hai láchár ;
Sir us ká jhuká hai ;
Hukm ho chuká hai :
Kalám se hár wuh játá.

4 Kalám-ulláh hai be-tabdíl,
Hai jáwidán aur dáim ;
Ḳhudáwand apní Rúh ' jalíl
Rakhegá ham meṉ qáim :
Log leweṉ ghar, makán,
Nek-námí, balki ján ;
Jo un kí ḳhushí ho :
Kyá fáida hai un ko ?
Bihisht hamárá hogá !

84

Á. W.

Ḳhudáwand Jáepanáh hai.

1 Main̲ kidhar bhágún̲, ai Rahím?
Tú merí hai panáh;
Ján, merí, ḳhák men̲ paṛí hai,
Par tujh par hai nigáh.

2 Har ranj aur gam kí hálat men̲,
Ai Ísá, Ummedgáh,
Tú mujh shikasta-ḳhátir kí
Hai sipar aur panáh.

3 Apne gamzadon̲ kí faryád
Tú suntá hai har dam;
Main̲ tere áge ḍáltá hún̲
Sab dil ká ranj aur gam.

4 Fazl ká taḳht to hai maujúd;
Wuh merí ummedgáh;
Aur tere dar par, ai Ḳhudá,
Main̲ pátá hún̲ panáh.

85

Á. W. *(Zabúr 27.)*

Ḳhudáwand Jáepanáh hai.

1 Rabb merá núr hai aur naját;
Main̲ kis se ḍarne ká?
Yahowáh merá qilạ hai;
Pas kaun ḍaráwegá?

2 Sab mere dushman, sab sharír
Gir girke honge past;
Gar fauj, muḳhálifon kí, ho,
Wuh kháegí shikast.

3 Ki merí sipar aur panáh
Hai nám, Ḳhudáwand ká:
Bharosá merá us par hai;
Pas main hún be-parwá.

86

8, 7. W. D.—Rág 27. *(Zabúr 23.)*

Ḳhudáwand, hamáre Hámí se Tasallí.

1 Jo Ḳhudáwand mere pás ho,
To main kyúnkar ḍarúngá?
Maut ke sáye kí jo wádí,
Us men bhí main chalúngá:
Kaun sí áfat mujh par áwe,
Jo tú howe mere sáth?
Merá dil kyún dahshat kháwe,
Jo tú pakṛe merá háth?

2 Mere liye, ai Ḳhudáwand,
Dushmanon ke rúbarú
Dastarḳhwán bichhá tú degá;
Dekhen mere sab ạdú:
Tel se mere sir ko malá;
Merá munh chamaktá hai;
Merí ḳhushí ká piyála
Ho labrez chhalaktá hai.

3 Ḳhúbí ḳhúb, aur mihrbání
  Miltí mujhe tere háth;
Ụmr bhar wuh filhaqíqat
  Hoṉgí mere sáth hí sáth:
Merá qibla hai Yahowáh;
  Merá shauq Ḳhudá ká ghar:
Ai Ḳhudáwand, tere ghar meṉ
  Rahúṉgá maiṉ ụmr bhar.

87

L. W. (*Zabúr* 12.)

Ḳhudá Jáepanáh hai, ġaríboṉ kí.

1 Ġaríb aur hájatmandoṉ par,
Rahím Yahowáh, nazar kar;
We ṭhanḍhí sánseṉ bharte haiṉ,
Ki bad log zulm karte haiṉ.

2 Tú kahtá hai "Maiṉ uṭhtá húṉ;
Mazlúmoṉ ko naját maiṉ dúṉ;"
Hai terá wạda haqq aur sáf;
Kaun uṭhegá us ke ḳhiláf?

3 Jyúṉ rúpá táyá gayá ho,
Tyúṉ jánte bát iláhí ko:
Us par tawakkul jin ká hai,
Mubárak hál to in ká hai.

88

Chh. W. (*Zabúr* 91.)

Ḳhudá Háfiz hai.

1 Jis bandẹ kí har waqt
  Ḳhudá hai já'panáh,

Wuh kisí án aur hálat meṉ
Na hogá rú-siyáh.

2 Wuh áfatoṉ ke bích,
Dukhoṉ ke darmiyán,
Ḳhudá ke sáth sáth rahegá,
Bá amn o ámán.

3 Apne firishtoṉ ko
Rabb hukm karegá,
Ki use rakheṉ we mahfúz ;
Aur wuh na ḍaregá.

4 We apne háthoṉ par
Us ko uṭháweṉge ;
Aur us ke páṉw na patthar se
Kuchh ṭhokar kháweṉge.

5 Har khauf o ḳhatar se
Ḳhudáwand hai panáh ;
Aur us ke bande haiṉ mahfúz :
Ki háfiz hai Alláh.

89

Rág 14. *(Zabúr 121.)*

Ḳhudá Háfiz hai.

1 Maiṉ apní áṉkheṉ, ai Ḳhudáwand,
Paháṛoṉ par uṭhátá húṉ,
Ki terí taraf se, Yahowáh,
Be-shakk maiṉ madad pátá húṉ :
Tú, merá háfiz, na úṉghegá ;
Tú kabhí nahíṉ sotá hai ;
Na mere páṉw ko ṭalne degá :
Yahowáh háfiz hotá hai.

2 Ján, bháí mere, ki Yahowáh
 Rát din hai terá nigáhbán ;
Na din ko súraj, rát ko chánd se,
 Kuchh tujhe howegá nuqsán :
Mahfúz rakhegá terí ján ko,
 Aur tujhe baḳhshegá panáh ;
Jo terá áná jáná hogá,—
 Har já men̠ háfiz hai Alláh.

90

H. W.—Rág 56. *(Zabúr 34.)*

Ḳhudá Nigáhbán hai.

1 Ḳhudá kí án̠khen̠ hain̠
 Un par, jo hain̠ rást-ráh ;
 Aur un ke hál par hai
 Har waqt us kí nigáh :
Wuh suntá sádiq kí faryád ;
Bar látá hai us kí murád.

2 Shikasta-dilon̠ kí
 Wuh ḳhabar letá hai ;
 Aur un kí rúhon̠ ko
 Naját wuh detá hai :
Wuh suntá sádiq kí faryád ;
Bar látá hai us kí murád.

3 Wuh rúh o jism ká
 Nit rahtá nigahbán ;
 Aur dushmanon̠ ko bhí
 Wuh kartá pareshán :
Wuh suntá sádiq kí faryád ;
Bar látá hai us kí murád.

4 Ḳhalás wuh kartá hai
Ápne bandon̲ kí ján;
Wuh kisí tarah se
Na hon̲ge pashemán:
Wuh suntá sádiq kí faryád;
Bar látá hai us kí murád.
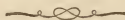
91

Rág 48. *(Zabúr 25.)*

Ḳhudáwand Hádí aur Munajjí hai.

1 Ḳhudáyá, apní ráhen̲
Mujh ạsí ko dikhlá;
Aur mujhe apne raste,
Sadáqat ke, batlá:
Tú merá hai Munajjí,
Ḳhudáwandá rahím;
Main̲ muntazir hún̲ terá;
Tú mujhe de tạlím.

2 Kamál hai terá fazl,
Aur rahmat hai ạzím;
Tú apne hilm ko yád kar,
Jo tujh men̲ hai qadím:
Jawání kí khatáen̲,
Jo merí hain̲, Ḳhudá,
So apne nám kí ḳhátir,
Na kabhí yád farmá.

3 Tú bakhshne men̲, gunáh ke,
Hai ạdil aur rahím;
Tú detá hai garíb ko
Naját kí ḳháss tạlím:

Sadáqat aur muhabbat,
  Ai Rabb, hai terí ráh:
Tú apne nám kí ḳhátir
  Baḳhsh mere sab gunáh.

92

Á. W. *(Zabúr 37.)*

Ḳhudá Dastgír hai, Sádiqon̲ ká.

1 Ḳhudáwand par main̲ chhoṛtá hún̲
  Ba ḳhushí apní ráh;
Wuh mushkil kaisí kyún̲ na ho,—
  Banáwegá Alláh.

2 Sharír ko thoṛe ạrse men̲
  Ukháṛ wuh lewegá;
Par wuh halímon̲ ko zamín
  Mírás men̲ dewegá.

3 Jo thoṛá howe, sádiq ká,
  Aur bar'kat us ke sáth,
Sab mál matạ se bihtar hai,
  Jo hai sharír ke háth.

4 Nek mard ke qadam sábit hain̲;
  Rabb us ká hai dastgír;
Aur agar kabhí gire bhí,
  Ḳhudá hai ḳhabargír.

5 Wuh apne baṛe rahm se
  Use uṭháwegá;
Aur apní ḳháss dastgírí se
  Use chaláwegá.

93

Rág 52. *(So nimm denn meine Hænde)*

Ḳhudá Rahnumá hai.

1 Tú merá rahnumá ho,
Ai Yahowáh;
Tú áḳhir tak dastgír ho,
Aur de panáh:
Akelá chal na saktá
Ek qadam bhí;
So tú kar nigahbání,
Mujh áṣí kí.

2 Kamzor par fazl karke
Tú mujhe thám;
Dil merá sákin karke
Tú baḳhsh árám;
Ki dukh o sukh men̠ rahún̠
Main̠ tere pás:
Sab hálat men̠ nit dharún̠
Tujhí par ás.

3 Jab merí ráh andherí,
Ho merá núr;
Tú mujhe baḳhsh dilerí,
Aur ḳhauf kar dúr:
Tú merá rahnumá ho,
Aur de panáh;
Aur áḳhir tak dastgír ho,
Ai Yahowáh.
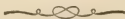
94

L. W. D. (*Zabúr* 107.)

Ḳhudá Rihái-baḳhshnewálá hai.

1 We jo Ḳhudá ke hukmon̲ se
Pahle sarkashí karte the,
Gunáh kí qaid men̲ the láchár,
Táríkí men̲ the giriftár,
Jab un ká hál thá, ijz ká,
Aur koí madadgár na thá,
So rakhen̲ yád yih baṛí bát,
Ki kaise húí hai naját.

2 We bipat men̲ kalapte the,
Aur be-árám taṛapte the;
Pukárá tab Ḳhudáwand ko,
Hamárí jald rihái ho!
We chhúṭe tab saḳht qaid men̲ se,
Aur qábú se, táríkí ke;
Tab ṭúṭe sab gunáh ke band,
Aur húá un ká dil ḳhursand.

3 Tum jin par yihí guzrá ho,
Sab sijda karo, Munjí ko;
Mubárak kaho us ká nám;
Buzurg bhí jáno us ke kám;
Ki us kí rahmat az qadím
Sab bandon̲ par hai kyá ạzím;
Kaho, ai sáre ádamzád,
Ḳhudáwand ko mubárakbád.
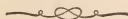
95

8, 7. W.

Ḳhudá merá Báp hai.

1 Merá Báp Parwardigár hai,
Sabhon̲ ká Parwardigár;
Merá Báp Bachánehár hai,
Dozaḳh se Bachánehár.

2 Merá Báp jahán ká Núr hai;
Detá hai jahán ko núr;
Merá Báp G̣affár, G̣afúr hai;
Detá ạfú, ho gafúr.

3 Merá Báp Muhibb Habíb hai;
Hai garíbon̲ ká Habíb;
Merá Báp rahím Tabíb hai;
Hai bímáron̲ ká Tabíb.

4 Merá Báp Quddús, Qahhár hai;
Fásidon̲ par hai Qahhár;
Merá Báp haqíqí Yár hai;
Hai muqaddason̲ ká Yár.

5 Shukr, mere Báp, hai terá;
Shukr, shukr terá hai;
Tú Ḳhudá hai sab kuchh merá;
Báp, tú Sab kuchh merá hai.
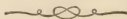
96

Ạ́. W. (*Zabúr* 147.)

Ḳhudá, sab Niạmaton̲ ká Báni.

1 Ai pák Saihún, Ḳhudáwand ke
Shukr-guzár tú ho;

Sitáish karke sijda kar
Ba dil, Yahowáh ko.

2 Hamárí sab nawáhí meṉ
Wuh baḳhshtá hai árám ;
Muḳhálif báz wuh rakhtá hai ;
Aur sulh hai tamám.

3 Ham us kí kámil bar'kat se
Nit rahte haiṉ ḳhush-hál ;
Wuh ham ko achchhe galle se
Kartá bhí málámál.

4 Aur mausimoṉ kí jo tabdíl,
So Rabb ṭhahrátá hai ;
Wuh garmí bhejtá hai bar waqt,
Aur meṉh barsátá hai.

5 Barf mánind ún ke detá hai,
Aur yaḳh ko luqma sá ;
Wuh pálá rákh sá phenktá hai,
Ṭhanḍ bhejtá hai Ḳhudá.

6 Wuh apne hukm bhejne se
Barf ko galátá hai ;
Aur apní hukm-rání se
Hawá chalátá hai.

7 Aur apne farz aur pák kalám
Wuh kartá hai izhár :
Ḳhudá apne ḳháss bandoṉ ká
Nit hai Parwardigár.

97

L. W. *(Zabúr 4.)*

Ḳhudá Ḳhabargír hai, apne bandon̲ ká.

1 Tú, ai sadáqat ke Ḳhudá,
Jab main̲ pukárún̲, kán jhuká:
Bárhá, jab merí tangí thí,
Kushádagí tab tú ne dí.

2 Is waqt bhí, ai rahím Ḳhudá,
Tú rahm bande par farmá:
Ján̲ch mere dil ke dukh kí bát,
Aur sun le merí munáját.

3 Log kab tak ịzzat, bande kí,
Ṭhahráen̲ge be-ịzzatí?
Jhúṭh kab tak karen̲ge pasand?
Butlán ke hon̲ge ḳhwáhishmand?

4 Ḳhudá ne barguzídon̲ ko,
Masíh ke ḳhún-ḳharídon̲ ko,
Ḳháss apne liye chuná hai,
Aur un kí ạrz ko suná hai.

98

7, 6. W. D.—Rág 48. *(Zabúr 18.)*

Ḳhudáwand, Fath-baḳhshnewálá hai.

1 Ḳhudáwand, tú hai zinda,
Aur bandon̲ kí chaṭán;
Tú hai Naját-dihinda;
Nám terá ạlí-shán;
Shaitán par fathmandí
Tú baḳhshtá bande ko,

Ki us kí sab jal-bandí
Na mujh par gálib ho.

2 Sab jo mukhálif mere,
Tú karegá zerdast,
Aur shayátín ghanere
Dozakh men honge past;
Khalásí aur riháí
Tú bakhshtá bande ko:
Hamd, saná, aur baráí,
Ḳhudá kí, sadá ho.

99

L. W. *(Zabúr 127.)*

Ḳhudá hai Asl, sab barakaton kí.

1 Khudá jo na banáwe ghar,
Muft howe mihnat umr bhar;
Banáne se na bantá hai,
Na thánne se kuchh thantá hai.

2 Khudá jo na ho nigáhbán,
To abas jágte hain pásbán;
Bachánewálá hai Ḳhudá;
Bin us ke kaun bacháwegá?

3 Sawere uthke din tamám
Jo mihnat karo, be-árám,—
Apná guzárá karne ko,
Mihnat kí rotí kháte ho;—

4 Bagair Khudá kí bar'kat ke
Kuchh fáida nahín mihnat se:

Ḳhudá se bantá hai sab kám;
Ṣirf wuhí detá chain, árám.

5 Ḳhudá, baná de merá ghar;
Ḍe bar'kat merí mihnat par;
Ho mere úpar mihrbán,
Aur mere ghar ká ho pásbán.

100

7. W. D.—Rág 43. (*Zabúr* 144.)

Ḳhudá hech ádmí par nazar kartá.

1 Ádmí kyá hai, ai Ḳhudá?
Jaldí wuh guzarne ká;
Do chár din ká, ghás ká phúl,
Dhúl wuh hai, aur hogá dhúl:
Ṣáya sá guzartá hai;
Jaldí se wuh martá hai:
Us ká kyá hai iqtidár,
Ki wuh tujh se ho shumár?

2 Qádir mutlaq, jo Ḳhudá,—
Ḳháliq hai, jo dunyá ká,—
Jo ásmán par Zul-jalál,—
Zát o shán men̲ pur-kamál,—
So hí ḳháss tawajjuh kar,
Dekhtá hai hech ádmí par:
Ádmí kyá, ai Kirdigár,
Ki wuh tujh se ho shumár?
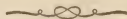
101

L. W. *(Yas. 57 : 15.)*

Ḳhudá ká Makán, Ásmán par bhí, aur Shikasta-dil men̲ bhí.

1 Yih Rabb kí bát hai dil-pasand,—
Ásmán hai merá taḳht buland;
Yahowáh ḳháss hai merá nám;
Bádsháhat merí hai mudám.

2 Shikasta-dil jo hain̲ insán,
Un men̲ bhí merá hai makán:
Gunáh se jo ranjída hain̲,
So mere pasandída hain̲.

3 Wuh log tasallí páte hain̲,
Jo badí se pachhtáte hain̲,
Ghináte hain̲ gunáhon̲ se,
Aur phirte hain̲ bad ráhon̲ se.

4 Khudáwandá, ham bandon̲ par
Ṫú apní Rúh ko názil kar;
Tab terá shukr gáwen̲ge,
Aur hukm bajá láwen̲ge.

102

L. W.

Taslís kí Ịbádat.

1 Ai Báp ásmání, terá pyár
Hai be-bayán aur be-shumár:
Ham terá karte hain̲ sujúd;
Ai ạbidon̲ ke haqq Mạbúd!

2 Ịmmánúel, Ḳhudáwandá!
Ṫú hai "Hamáre sáth Ḳhudá;"

Hai Nabí, Káhin, aur Sultán :
Hamd terí howe har zamán.

3 Ai Rúh-ul-Quds, ai Fárqalít!
Tú hai Muạllim ' kull muhít:
Ham jhukte hain̲ tere huzúr,
Aur terí hamd se hain̲ masrúr.

4 Ai Rabb; Báp, Beṭe, aur Pák Rúh :—
Taslís ' mukarram, aur mamdúh !
Yahowáh wáhid tú, be-shakk :
Hamd terí howe abad tak !
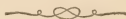
103 Á. W.

Taslís kí Tạríf.

1 Dekho, kyá rahm be-páyán
Ḳhudá dikhátá hai :
Gunáh men̲ phan̲se jo insán,
Un ko chhuṛátá hai.

2 Báp ko hazáron̲ shukr ho;
Aur Beṭe kí tausíf;
Aur Rúh-ul-Quds, Murabbí ko,
Ho saná o tạríf.
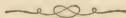
104 10. W.—Rág 10.

Taslís kí Ịbádat.

1 Buzurg Ḳhudá, tú sab ká Kirdigár;
Tú Hákim, Názim, Báp, Parwardigár;

Bádsháhon̲ ká tú hai Bádsháh ạzím;
Ham jhukke terí karte hain̲ tạzím.

2 Immánúel, ai Ibn-ulláh, Masíh!
Ṣalíb par tú jo húá thá zabíh;
Tú ab ásmán par hai shafáạt ko:
Ham jhukte hain̲ terí itáạt ko.

3 Ai Rúh-ul-Quds, Murabbí, bandon̲ ke!
Tasallí-dih, sab fikrmandon̲ ke!
Taqdís ham tujh se páte aur tạlím:
Ham jhukke terí karte hain̲ tạzím.

4 Báp, Beṭe, Rúh-ul-Quds,—tín-ek Ḳhudá;
Wáhid, be-ibtidá o intihá;
Awwal o Áḳhir tú hai bilá-shakk:
Terí tạríf aur hamd ho abad tak.

---

105 6, 6, 4, W.—Rág 57.

Taslís se Duạ́ mángní.

1 Ham se, Ḳhudáwandá,
Apní tạríf karwá:
  Hamd terí ho!
Álam ke Kirdigár,—
Ṣab ke Parwardigár,—
Tú kyá hí kartá pyár
  Ham bandon̲ ko!

2 Masíh Ḳhudáwandá,
Tú Munjí, dunyá ká,
  Húá zabíh:

Ham par ab kar nigáh;
Hamárí ho panáh;
Bakhsh bandon̲ ke gunáh,
  Tú, ai Masíh.

3 Rúh ' Quds, tasallí de,
Aur apne fazl se
  Ham ko sambhál:
Ho rahím bandon̲ par;
Hamen̲ pákíza kar;
Ham chalen̲, umr bhar,
  Rástí kí chál.

106

H. W.—Rág 56.

Taslís kí Muhabbat.

1 Ḳhudáyá, mántá hún̲,
  Main̲ mántá terá pyár;
Yih ḳhúb main̲ jántá hún̲,
  Ki tú hai merá Yár;
Ki main̲ jab húá thá tabáh,
Tab tú ne mujh par kí nigáh.

2 Ai Rabb, main̲ mántá hún̲,
  Main̲ mántá terá pyár;
Muhabbat jántá hún̲,
  Ki us ká wár na pár:
Ki tú ne Beṭá diyá hai,
Jahán ká Munjí kiyá hai.

3 Masíhá, mántá hún̲,
  Main̲ mántá terá pyár;

Faiz terá jántá húṉ,
  Un par jo haiṉ láchár;
Ki mere iwaz deke ján
Tú áp hí húá thá qurbán.

4 Rúh ' Pák maiṉ mántá húṉ,
  Maiṉ mántá terá pyár;
Dil se maiṉ jántá húṉ,
  Ki tujh bin maiṉ láchár;
Dí tú ne mujhe zindagí,
Zor, roshní, aur pákízagí.

5 Karímá, mántá húṉ,
  Maiṉ mántá terá pyár;
Ki tujhe jántá húṉ
  Apná Bachánehár;
Mujh qaidí ko chhuṛáyá hai;
Jahannam se bacháyá hai.

107

8, 7. W.

Pitá, Putr, aur Pawitr-átmá kí Stuti.

1 Pitá, Pút, Pawitr-átmá,
  Tat meṉ ek, aur vyakti tín:
Wuh anúp apár Mahátmá
  Hai adwait, aur nirádhín.

2 Prabhu ká Yahowáh nám hai;
  Kareṉ us ká gun bakhán:
Swarg-singhásan us ká dhám hai;
  Us ká ráj aur káj mahán.
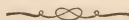
108

Ḳh. W.—Rág 66.

Taslís ko sijda karná.

1 Zinda Ḳhudá; Zinda Ḳhudá,
Ḳháliq hai tú dunyá ká;
Dunyá ká hai tú akelá Mạbúd;
Dunyá ko kiyá hai tú ne maujúd:
Sijda ko jhukte hain ham.

2 Ị́sá Masíh, Ị́sá Masíh,
Jism men Rabb kí tasríh;
Dunyá ká Munjí tú hai barqarár;
Dunyá par kiyá naját ká izhár:
Sijda ko jhukte hain ham.

3 Ai Rúh i Pák, ai Rúh i Pák,
Baḳhshtí dín ká tú idrák;
Kholtí tú ham par Pák Baibal ká pand;
Múmin kí hai tú Tasallí-dahand:
Sijda ko jhukte hain ham.
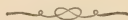
BAIBAL, YẠNE, KALÁM-ULLÁH.
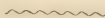
109

Ạ́. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh kí Ḳhúbí.

1 Jo mujhe log satáte hain,
Be-ḳhauf main sahtá hún;
Par tere pák Kalám hí ke
Main ḳhauf men rahtá hún.

2 Ḳhazána koí páwe jo,
  To hotá hai masrúr;
Ḳhazána' haqq hai terá qaul;
  Maiṉ ḳhushí se mạmúr.

3 Ạzíz maiṉ jántá haqq Kalám;
  Maiṉ jhúṭh se húṉ bezár;
Kalám ke liye terí hamd
  Maiṉ kartá húṉ har bár.

4 Sharíạt ke dostdároṉ ko
  Hai baṛá chain mudám;
Na ṭhokar un ko lagtí hai;
  Bachátá hai Kalám.
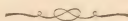
110 L. W.

Kalám-ulláh kí Ḳhúbí.

1 Iláhí, terá quds Kalám
Hai mujhe dil-pasand tamám;
Wuh tere hai ilhám kí bát;
Maiṉ us par sochtá húṉ din rát.

2 Is Pák Kalám ke sab ganím
Náchíz bhí jáneṉ yih tạlím;
Maiṉ us se húá dánishmand,
Aur jántá use dil-pasand.

3 Dunyáwí ịlm kyá khúb bhí ho;
Maiṉ jántá ịlm ek bihtar ko,—
Naját ke ịlm ká hál kamál
Hai filhaqíqat be-misál.

4 Jo apne páṉw bad rawish se
Ba dil o ján nit báz rakhe,
So hí Kalám, Ḳhudáwand ká,
Sachmuch aur dil se samjhegá.

5 Tere Kalám ke qawánín,
Ḳhudáyá, mujhe haiṉ shírín;
Shahd albatta míṭhá hai,
Par us kí nisbat síṭhá hai.

111

7. W. *(Holy Bible, Book divine)*

Baibal kí Ḳhúbí.

1 Baibal, Baibal, Pák Kitáb,
Tú ḳhazána be-hisáb;
Detí hai taḷím kamál;
Záhir kartí merá hál.

2 Mujh ko detí hai tambíh;
Sáf dikhátí hai Masíh;
Haqq kí ráh chalátí hai;
Dil meṉ pyár ugátí hai.

3 Dukh meṉ hai tú merá yár;
Tú bímár ká madadgár;
Tú batátí wuh ímán,
Jis se bache merí ján.

4 Pák bihisht ká hál ạjíb,—
Dozaḳh ká jo hál muhíb,—
Sab batátí Pák Kitáb:
Tú ḳhazána be-hisáb.

112

Á. W.

Kalám-ulláh kí Ḳhúbí.

1 Terá Kalám hai pák aur rást,
Ai mihrbán Ḳhudá;
Hai sach aur haqq, be kam o kást,
Ạzíz aur be-bahá.

2 Main̲ tujh se minnat kartá hún̲,
Gyán, us ká, mujhe de;
Aur jo main̲ us men̲ paṛhtá hún̲,
Wuh dil men̲ dar áwe.

3 Kalám ke mạne tú sikhá,
Aur merá hádí ho;
Tú mujhe us ká bhed batá,
Naját ke páne ko.

113

7. W.

Baibal kí Ḳhúbí.

1 Baibal hai Kalám-ulláh;
Záhir kartá haqq kí ráh;
Haqq ke mutalá̤shí par
Haqq ko kartá jalwagar.

2 G̣áfil ko jagátá hai;
Pher gumráh ko látá hai;
Rabb kí báten̲ boltá hai;
Bhed, naját ká, kholtá hai.

3 Kartá ḳhush udásoṉ ko;
Kartá ser wuh pyásoṉ ko;
Tíragí ko kartá dúr;
Dekhne ko wuh baḳhshtá núr.

4 Mujhe apne rahm se,
Ai Ḳhudá, yih táqat de,
Ki maiṉ dil meṉ roshan ho,
Samajh lúṉ Pák Baibal ko.

114 L. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh kí Ḳhúbí.

1 Ḳhudáyá, terá Pák Kalám
Hai sábit, aur barhaqq mudám;
Aur tere sáre qaul qarár
Haiṉ be-tabdíl aur páedár.

2 Jab terá húá thá farmán,
Ḳhalq húe tab zamín ásmán;
Aur áj tak sab kuchh qáim hai,
Ki terá hukm dáim hai.

3 Jab mere taíṉ azíat ho,
Tab sochtá húṉ Shariạt ko;
Us par nit merí hai nigáh;
Halákat se wuh hai panáh.

4 Phir terí Pák Injíl kí bát
Batlátí mujhe ráh ' hayát:
Maiṉ ájiz húṉ Ḳhudáwandá;
Maiṉ tálib húṉ, naját hí ká.

5 Sab chízeṉ hoṉgí nest nábúd ;
Sab chízoṉ kí haiṉ hadd hudúd ;
Par be-páyán, be-hadd, mudám,
Yahowáh ká hai Pák Kalám.

115 8, 7. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh kí Ḳhúbí.

1 Rabb ke Kal'me kí tasallí
Mere dukh bhagátí hai ;
Us ke Suḳhan kí tajallí
Mujhe núr dikhátí hai.

2 Sochtá húṉ maiṉ us kí bát meṉ,
Jab tak hai musáfirat ;
Kartá húṉ bhí, din o rát meṉ,
Us kí maiṉ muháfizat.

3 Rabb, jo hukm tú ne diye,
So haiṉ pák, aur bhale bhí ;
Táqat mujhe baḳhsh is liye
Us par ạmal karne kí.

116 Ạ. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh ká Shauq.

1 Ḳhudáyá, terá Pák Kalám
Har waqt maiṉ rakhúṉ yád ;
Ki tere sáre hukmoṉ par
Hai merá iạtiqád.

2 Amíron se bhí kahúngá
Main tere Sukhan ko ;
Sharminda nahín hoúngá,
Jo dukh bhí sahná ho.

3 Kalám muqaddas, bilá shakk,
Hai merá dost ’ azíz,
Ki mujhe us ke hukmon se
Ho játí hai tamíz.

4 Iláhí, tere farzon par
Har waqt main karún dhyán ;
Aur dil-pasand, muazzaz hain
Sab tere pák farmán.

117 A. W. *(Zabúr* 119.*)*

Kalám-ulláh ká Shauq.

1 Terá Kalám, ai Rabb rahím,
Aur terí ináyát,
Jo howen mere shámil hál,
To páún main hayát.

2 Terí naját ke shauq men hai,
Niháyat merí ján ;
Tere Kalám par, ai Khudá,
Main rakhtá hún ímán.

3 Tú, apní barí rahmat se,
Bakhsh mere taín hayát ;
Yád rakhúngá tab terá qaul,
Aur tere munh kí bát.

118

Chh. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh ká Shauq.

1 Páṉw, mere ká, chirág,
Rabb, terá hai Kalám;
Wuh ráh ke liye roshní hai,
Har hál, aur har aiyám.

2 Tere Kalám se hai
Merí ab'dí mírás;
Aur terí pák shahádat se
Hai mujhe ḳhushí ḳháss.

3 Dil merá cháhtá hai,
Ki tere pák farmán
Maiṉ bajá láúṉ, koshish se,
Tá abad, har zamán.

4 Shukr aur duạeṉ,
So mere haiṉ qurbán:
Qabúl tú kar, aur mujhe baḳhsh
Apne Kalám ká gyán.

119

L. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh ká Shauq.

1 Baibal kí báteṉ, Ai Ḳhudá,
Haiṉ sab ụjúba, sar-tá-pá;
Is liye unheṉ merí ján
Hifz kartí rahtí hai, har án.

2 Andhere men̲ terá Kalám
Ujálá bakhshtá hai tamám;
Jo sáda-dil ko khwáhish ho,
Use wuh bakhshtá dánish ko.

3 Apne Kalám se merí chál
Durust tú kar; mujhe sambhál;
Rakh mujh par rahm kí nigáh;
Na ho ki gálib ho gunáh.

4 Dekh mere dil ká ishtiyáq;
Wuh tere qaul ká hai mushtáq:
Jaise sab apne bandon̲ par,
Waise bhí mujh par rahm kar.

120 8, 7. W. D.—Rág 27. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh par Ġaur karná.

1 Main̲ to apne sáre dil se
Ġam o nála kartá hún̲;
Táqat bakhsh, ki pák Kalám ko
Ai Khudá, main̲ hifz karún̲:
Merí tú faryád ko sun le;
Aur mujh ájiz ko bachá:
Apní pák shahádaton̲ ko
Bande ko nit yád dilá.

2 Pau ke phatne se sawere,
Dekh, main̲ kartá hún̲ faryád;
Tere qaul kí ummedwárí
Bande ko tab kartí shád;

Súraj ke tulú se pahle
  Sochtí hai tab merí ján:
Tere Pák Kalám o qaul par
  Gaur wuh kartí hai har án.

3 Mujhe hai kyá khauf o khatar!
  Tú, Khudáwand, hai panáh;
Tere qaul aur rást ahkám par
  Merí rahe nit nigáh;
Terá hai Kalám qadím se;
  Ab'dí us ká hai qiyám:
Us kí lá-zawál bunyád par
  Merí ján ko rakh mudám.

121

L. W. *(Zabúr 119.)*

Kalám-ulláh ko Samajhne ke liye Duá mángní.

1 Ai Rabb, khol merí áṉkhoṉ ko,
Ki mujhe haqq kí samajh ho;
Kalám-ulláh ke pák mazmún
Kar záhir mere andarún.

2 Maiṉ húṉ musáfir, ai Khudá;
Na apní bát mujh se chhipá;
Terí shahádatoṉ ká bhí
Har dam mushtáq hai merá jí.

3 Taríqa apne qáidoṉ ká
Tú apne bandoṉ ko samjhá;
Jo tere haiṉ ajáib kám,
Maiṉ samjhúṉgá tab lákalám.

4 Tú merá kotáh dil baṛhá,
Aur mujhe nayá zor dilá ;
Tab ráh men̲, tere hukmon̲ kí,
Main̲ dauṛún̲gá jí ján setí.

122

8, 7, 4. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh hamárá Muạllim.

1 Mere taín̲ tú, ai Ḳhudáwand,
Apne farz kí ráh batá ;
Use yád hamesha rakhún̲ ;
Mujhe apní ráh chalá ;
Dil o ján se
Us men̲ ḳhush main̲ hoún̲gá.

2 Apne pák Kalám kí taraf
Mere dil ko máil kar ;
Mujhe aisí án̲khen̲ baḳhsh de,
Dil na lage lálach par :
Apní ráh men̲
Rakh tú mujhe ụmr bhar.

3 Bátil chízen̲ main̲ na dekhún̲ ;
Baḳhsh tú mujhe zindagí ;
Bande se qaul tú ne kiyá ;
Use kar tú wafá bhí :
Ḳhauf ke sáth main̲
Karún̲ terí bandagí.

123

8, 7, W. D.—Rág 27. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh hamárá Muạllim.

1 Tú ne kiyá mujh par rahm,
  Apne qaul ke sabab se;
Mujh ko de, Ḳhudáyá, fahm;
  Síkhúṉ gyán ko, bachne ke:
Jab tak tú ne dukh na diyá,
  Tabhí tak maiṉ thá gumráh;
Terá Sharạ hifz ab kiyá;
  Pakṛí maiṉ ne terí ráh.

2 Nek tú hai, Ḳhudáwand mere;
  Nekí mujh se kartá hai:
Síkhtá húṉ maiṉ farz ab tere;
  Merá dil ubhartá hai:
Dushman tú ne sab haṭáe,
  Jis waqt maiṉ ne kí duạ́;
Tere hukm maiṉ ne páe
  Lazzatmand, aur dilrubá.

3 Maiṉ ne dukh aur ranj jo páyá,
  Mere liye bhalá thá;
Un se mujhe gyán bhí áyá,
  Tere pák qawáịd ká;
Sone, rúpe se besh-qímat
  Tab se hai Ḳhudá kí bát;
Mere dil ko hai ganímat;
  Rahegí bhí sab auqát.

124

8, 7. W. (*Zabúr* 119.)

Kalám-ulláh ke liye Ḳhudá kí Sitáish.

1 Mere labon̲ se nikaltí
Terí saná o sipás:
Ai Ḳhudáwand, kar tú mujhe
Baibal ká kalám-shinás.

2 Karún̲gá main̲, dil o ján se,
Tere Suḳhan ká bayán:
Pák o rást hain̲, aur pur-wafá
Sáre Baibal ke farmán.

MASÍH.

MASÍH KÍ TAŖÍF.

125

H. W.—Rág 56.

Masíh kí Hamd gáná.

1 Alhamd, alhamd Masíh,
Jahán ke Sháhansháh!
Ásmán par sarfaráz;
Alhamd, alhamd-ulláh!
Ai bháío, ḳhushdilí se,
Ham gáwen̲ gít, Ḳhudáwand ke.

2 Naját ká Málik ho
Wuh apní ináyát
Yún̲ záhir kartá hai,
Ki baḳhshtá hai naját:

Ai bháío, khushdilí se,
Ham gáwen gít, Khudáwand ke.

3 Jalál se baithá hai
Wuh Báp ke dahne háth;
Jalál se áwegá
Muqaddason ke sáth:
Ai bháío, khushdilí se,
Ham gáwen gít, Khudáwand ke.

4 Pas milke gáwen gít
Ham sab, ba dil o ján;
Gáwen Alhamd Masíh,
Alhamd Masíh Sultán!
Ai bháío, khushdilí se,
Ham gáwen gít, Khudáwand ke.

126 Á. W. *(Come, let us join our cheerful songs)*

Masíh kí Sitáish.

1 Khudá kí saná gáte hain
Sab pák firishtagán:
Ab ham bhí, un men milke hon
Khudá ke saná-khwán.

2 "Barra sab hamd ke láiq hai!"
We gá sunáte hain;
"Barra sab hamd ke láiq hai!"
Ham milke gáte hain.

3 Sab jo zamíní hai guroh,—
Ásmání fauj sharíf,—

Sab ek-áwáz ho gáwen̲ ab
Ḳhudáwand kí taṛíf.

4 Haqq Taạlá ko aur Barra ko
Sab mil, ba dil o ján,
Ham sijda karte hain̲, is waqt,
Aur karen̲ har zamán.
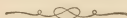
127 Ạ́. W.

Masíh kí Taṛíf.

1 I'mán kí neo I̤sá hai,
Wuh sábit, dáim hai;
Aur ghar, ki jo kalísyá hai,
So us par qáim hai.

2 Masíh buzurg aur bálá hai,
Bi-záti-hi Ḳhudá;
Ráh' rást batánewálá hai,
Aur Munjí, dunyá ká.

3 Salíb par ízá pá karke
Ḳhudáwand múá hai;
Namúna ham ko de karke
Wuh Peshwá húá hai.

4 Hamárí pyás bujháne ko,
Hayát ká Sotá hai;
Hamárá ạib miṭáne ko
Ā'p hamen̲ dhotá hai.

5 Ham tere pás kambaḳht, láchár,
Masíhá! áte hain̲;

Naját kí daulat be-shumár
  Ham tujh se páte haiṉ.
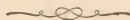
128 A. W.

Masíh kí Taṛíf.

1 Ḳhudáwand Íṣá, tú barhaqq
  Hai Wájib-ul-wujúd;
Zamín ásmán jab nahíṉ the;
  Tab tú hí thá maujúd.

2 Sab tujh se paidá húá hai;
  Tú Rabb ká hai Kalám;
Tú hai "Ḳhudá hamáre sáth,"
  "Immánuel" ba nám.

3 Bandoṉ par fidá hone ko,
  Tú húá thá insán:
Hamárí ján bacháne ko
  Dí tú ne apní ján.

4 Masíhá, tere qadam par
  Ham girte sijda ko;
Hamáre úpar rahm kar;
  Hamárá Munjí ho.

129 L. W.

Masíh kí Taṛíf.

1 Tú, mere Munjí, áyá hai;
Naját ká tuhfa láyá hai;

Qadím pesh-ḳhab'ríán, jo thín,
Masíhá, tú ne púrí kín.

2 Taṛím Injíl se hotí hai,
Ki tú besh-qímat Motí hai;
Khazána tú poshída hai;
Alláh ká Pasandída hai.

3 Gunáh ne gherá bande ko;
Par terá fazl mujh par ho;
Tab terí ḳhátir bachúngá,
Aur jannat men já rahúngá.

130

8. W. 6 *Satren.*—Rág 20.

Masíh kí Taṛíf.

1 I'mán ká langar hai Masíh;
Salám'tí merí hai saríh:
Jo chalá karen bhí túfán,
Aur dushman hon tamám jahán,
To main kab jumbish karúngá,
Jo ásrá us par dharúngá?

2 Masíh hamárí hai panáh;
Hai usí se naját kí ráh;
Us par bharosá merá hai;
Ki us ká faiz bah'terá hai:
Yih hai tasallí ' ḳháss kí bát,—
Masíh kí maut se hai hayát.

3 Awtár wuh leke áyá hai;
Hamárá bojh uṭháyá hai;

Gunáh ko mere kiyá dúr ;
Bakhsháe mere sab qusúr :
Ímán jo us par látá hai,
Makhlasí wuhí pátá hai.

131 Á. W.

Masíh kí Taṛíf.

1 Khudáwand Ísá Málik hai,
  Sultánon ká Sultán ;
Sab chízon ká wuh Kháliq hai ;
  Zát, us kí, álí-shán.

2 "Immánuel" hai us ká nám,—
  "Khudá hamáre sáth !"
Ajíb hain us ke sáre kám ;
  Naját hai us ke háth.

3 Insánon ke bakhsháne ko
  Insán wuh húá thá ;
Aur dukh aur maut utháne ko
  Wuh dukh men múá thá.

4 Wuh múminon ká Jauhar hai,
  Aur Motí be-bahá ;
Kalísyá ká wuh Shauhar hai,
  Aur Munjí, dunyá ká.

5 Bág merá us se táza hai ;
  Wuh hai hayát ká Áb :
Bihisht ká wuh Darwáza hai,
  Aur Rástí ká Áftáb.

132

8, 7. W.

Masíh kí Ta̤ríf.

1 Ai Masíh, Ḳhudáyá mere,
Tú hai merá madadgár;
Mánúṉgá maiṉ hukm tere;
Húṉgá terá tábi̤dár.

2 Tú Masíhá, a̤lam ' bálá
Chhoṛke utrá, ulfat se;
Tú naját ká denewálá;
Mujhe bhí naját tú de.

3 Tú gunáh ká hai baḳhshinda;
Maiṉ húṉ terá tábi̤dár;
Merá tú naját-dihinda;
Maiṉ naját ká talabgár.

133

8, 7. W.

I̤'sá Stuti jog hai.

1 Stuti jog hai Prabhu I̤'sá;
Stuti jog hai I'shwar Pút—
I'shwar Pút, aur Jagadísá!
Bhalí terí sab kartút.

2 Prabhu I̤'sá, tú hai Tráṉí;
Tú hí jag ká Tráṉí hai;
Terí kripá ham ne máṉí;
Kripá, dayá máṉí hai.

3 Tere biná ham nirásá;
Sárá jag nirásá hai;

Tujh par pápíon̲ ko ásá;
  Tú hamárí ásá hai.

4 Nirbalon̲ ká tú Sahárak;
  Jag ká tú Sahárak hai;
Pápíon̲ ká tú Nistárak;
  Kewal tú Nistárak hai.

5 Terí prít aparampár hai;
  Prít aur sat aparampár;
Prít se terá yih nistár hai;
  Terí prít se hai nistár.
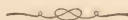
134 7. W.

Masíh ko Jai-jai-kár karná.

1 Jitne howen̲ jag ke bích,
Chhoṭe, baṛe; únch aur ních,
Bolo, Dhan Masíh sadai!
Bolo sab, Masíh kí jai!

2 Wuh utárne páp ká bhár,—
Kholne ko wuh swarg ká dwár,—
Dene pápíon̲ ko sukh,—
Áyá thá, ki sahe dukh.

3 Apná lahú diyá hai;
Apná prán bal kiyá hai;
Ísá hai sab grahan-jog:
Jai jai karen̲ sáre log!

4 Bháí, bolo Ísá nám!
Dekho, siddh hai mukt ká kám:

Bolo, Sáre jhúṭh kí chhai!
Bolo sab, Masíh kí jai!
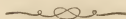
135

Ḳh. W.—Rág 8. *(Ach mein Herr Jesu)*

Masíh kí Muhabbat.

1 Ísá Masíhá, agar tú na átá,
Aur terá lahú mujhe na bachátá,
To main̲, jo ḳhwár, láchár, aur gunahgár hún̲,
Kis ke pás jáún̲?

2 Tere bagair gam merá be-niháyat;
Par tere pyár se merí hai kifáyat;
Tujh par, naját ko, merí nit nigáh hai;
Sirf tú panáh hai.

3 Terá main̲ rahún̲ ụmr bhar, Masíhá;
Tujh par main̲ dharún̲ apní ás, Masíhá;
Tú mere sáth ho áḳhir tak, Masíhá;
Ámín, Masíhá.

136

7. W. *(Hark my soul it is the Lord)*

Masíh kí Muhabbat.

1 Ṃerí ján, tú kán lagá;
Sun kalám tú, Ísá ká:
Púchhtá wuh, Ai gunahgár,
Kyá tú mujh ko kartá pyár?

2 Thá tú qaid men̲, ná-ummaid;
Main̲ ne kholí terí qaid;

Gháyal thá, gumráh, láchár,
Main tab húá madadgár.

3 Má bhí bhúle bachche ko;
Us ke dil men pyár na ho;—
Lekin mujhe terí yád
Hogí, abad-ul-ábád.

4 Merá hai be-badal pyár;
Maut men bhí hai páedár;
Wuh ásmán se únchá hai,
Aur pátál se níchá hai.

5 Dekhegá tú merí shán;
Jo azím hai, be-páyán:
Mere takht ke hissadár!
Kyá tú mujh ko kartá pyár?

6 I'sá, merá hai iqrár;
Ab tak kam hai merá pyár;
Ai Masíh, Khudáwandá,
Mere dil men pyár barhá.

137 A'. W.

Masíh kí Paidáish.

1 Firishton kí guroh sharíf
Ham par utarte hain;
Wuh Alláh Taálá kí taríf
Aur saná karte hain.

2 Taríf ho Bárí Taálá kí;
Zamín par sulh ho;

Aur ab khushwaqtí howegí
Sab baní Ádam ko.

3 Jahán ká Munjí jo mauúd,
So paidá húá hai;
Ki Baitlaham men wuh maujúd,
Huwaidá húá hai.

4 So ham bhí, sáth firishton ke,
Hamd, us kí, gáte hain;
Aur us kí saná gáne se
Khushwaqtí páte hain.
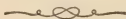
138

7. W. *(Hark, the herald angels sing)*

Masíh kí Paidáish.

1 Sun, ásmání fauj sharíf
Gátí hai "Rabb kí taríf,
Sulh ab zamín par ho,
Khushí baní Ádam ko!"

2 Lo, Khudá, barhaqq Mabúd
Húá jism men maujúd;
Ibn-ulláh jo álí-shán,
Hai insánon men insán.

3 Nayá janm dene ko,
Maut se bachá lene ko,
Hán, aur kholne ko ásmán,
Us ne chhorí apní shán.

4 Ai sab qaumo, khushí se
Gáo sáth firishton ke,

Ki " Baitlaham men̲ sahíh
Paidá húá hai Masíh."

139

L. W.

Masíh kí Paidáish.

1 Ab áo sab ḳhushnúdí se,
Aur shukr kí afzúdí se:
Ḳhudá ká dekho pyár saríh,
Jahán men̲ bhejá jo Masíh.

2 Jab rát men̲ sote the insán,
Maidán men̲ jágte the chaupán;
Ásmán se un par chamká núr,
Jis se táríkí húí dúr.

3 Phir un se ek firishte ne
Yih kahá, Rabb kí taraf se,
Ki " Main̲ ḳhush-ḳhab'rí látá hún̲,
" Ạjíb payám sunátá hún̲,—

4 " Ki paidá húá áj Masíh;
" Munajjí wuhí hai saríh:
" Zamín par ab salám'tí ho,
" Aur ḳhushí baní Ádam ko."

5 Hazáron̲ shukr Báp ko ho;
Hazáron̲ shukr Ị́sá ko;
Ḳhudá ká karam hai áshkár;
Ị́sá ne liyá hai awtár.

140 L. W.

Masíh ká Mujassam honá.

1 Ḳhudá ká dekho kaisá pyár,
Masíh ab húá hai awtár;
Munajjí húá hai namúd,
Aur Baitlaham men̲ hai maujúd.

2 Ḳhudá mujassam! kyá ạjíb!
Tawangar húá hai garíb;
Sab ḳhilqat kí jo Asl hai,
So ạurat kí ab Nasl hai.

3 Yih bát qiyás se báhir hai,
Tau bhí saríh aur záhir hai,
Ki charní men̲ jo hai maujúd,
Sáre jahán ká hai Mạbúd.

4 Gar tujhe jánen̲ log ná-chíz;
Masíh! tú mujhe hai ạzíz;
Kar mere dil ko apná ghar,
Aur sadá is men̲ rahá kar.
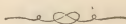
141 Ạ. W.

Masíh ká Dunyá men̲ Áná.

1 Ḳhushí kí ḳhabar hai áshkár,
Ki Ísá áyá hai;
Hamárá hoke Fidákár
Naját wuh láyá hai.

2 Ai yáro, apne dilon̲ ko
Tum karo ḳhúb taiyár;

Masíh ko dil meṉ jagah do;
Wuh yár hai wafádár.

3 Táríkí wuh miṭátá hai;
Wuh hai jahán ká Núr;
Gunáh se wuh bachátá hai;
Hai Munjí faiz-mạmúr.

4 Shaitán kí sakht gulámí se
Hameṉ chhuṛátá hai;
Aur sárí be-árámí se
Árám dilátá hai.

5 So pás Masíh ke áweṉ ab
Sab qaumeṉ kháss o ạmm;
Áj kal ke din we jáneṉ sab
Maqbúl'yat ke aiyám.

142

Á. W.

Masíh meṉ Parmeshwar pragaṭ húá.

1 Parmeshwar kaun aur kaisá hai?
Kaun us ká jánnehár?
Wuh na manush ke aisá hai;
Wuh Átmá hai apár.

2 Na ang, na rang, na rúp, na rekh
Hai Shrí Parmeshwar kí;
Par us ke Sat-awtár ko dekh,—
Masíhá hai wuhí.

3 Parmeshwar ká tum dekho prem,
Jo pragaṭ kiyá hai;

Ki jag ko dene kushal kshem
Pút apná diyá hai.

4 Yún Íshwar prem ká jot apár
Jag ko chamkátá hai;
Mitátá hai wuh sab andh'kár,
Aur mukt sujhátá hai.

5 Ai Íshwar-Pút, ai Dín dayál,
Jo dhárí tú ne deh,—
Masíhá, tú Bachánewál
Dikhátá kaisá sneh!

143

8, 7, 4. W.

Masíh men Parmeshwar pragat húá.

1 He Parmeshwar, tere mukh ko,
Jo pratáp men hai anúp,
Dekhne kí na shakt manukh ko;
Átmá hai tú, bin-swarúp:
Swarg ke Rájá,
Jag ká tú hai Mahá-bhúp.

2 Utrá terá Pút—nám Ísá,
Tujhe pragatáne ko;
Kyá prem se, Jagadísá,
Bhrashton ke bacháne ko:
He Parmeshwar,
Tú hamárá Tráni ho.

3 Tere gun ká tej phailáne,—
Jagat karne ko udhár,—

Jag ká páp santáp miṭáne,—
  I'sá áyá is sansár ;
    Kripáságar,
  Kar hamárá bhí nistár.

4 Káṭne ko hamáre dukh ko,
  I'sá, tú ne páyá kashṭ ;
Dene hamen̠ dharm aur sukh ko,
  Jo Shaitán se húe bhrashṭ ;
    Hán̠, tú áyá,
  Páp santáp ko karne nashṭ.

5 Hamen̠ grahan kar, he Prabhú ;
  Man kaṭhor hamáre toṛ ;
Tú ham ásriton̠ ko kabhú
  Dukh ke ságar men̠ mat chhoṛ ;
    Maran-kál tak
  Ham se apná mun̠h mat moṛ.

MASÍH KE NÁM AUR MANSAB.

144 7. W.

Masíh, Naját-denewálá.

1 Terí saná gáne ko,
Hamd ká gít sunáne ko,
Ai Masíhá, mere Yár,
Kar tú merá dil taiyár.

2 Main̠ gunáh ká thá gulám,
Bhúlá, bhaṭká, be-árám ;

Phirtá thá gumráh, láchár,
Be-tasallí, be-qarár.

3 Khojtá thá main madadgár;
Sab ko pátá thá náchár;
Kartá thá anek tadbír;
Pátá thá sab be-tásír.

4 Sochtá thá main din aur rát,—
Merí kare kaun naját?
Kare kaun gunáh ko m'áf?
Merá dil kaun kare sáf?

5 Mere úpar Ísá ne
Nazar kí tab rahm se,
Húá merá madadgár,
Aur utárá merá bhár.

6 Ísá, mere dil ke Yár,
Shukr ab hazár hazár
Ab se le hamesha ko
Tere bare nám par ho!

145 L. W.

Masíh, Naját-denewálá.

1 Main khojtá thá naját kí ráh,
Khudá ke qahr se panáh;
Bahut tadbíren main ne kín,
Par sab ke sab be-fáida thín.

2 Tab suná main ne khush paigám,
Ki Ísá detá hai árám;

Tab sárí ás, nek kámon kí,
Nákára ján phenk main ne dí.

3 Masíh, main átá khushí se;
Tú jaise taise mujhe le;
Gunáh ká merá bojh utár,
Aur mujhe rástí se sanwár.

146 L. W.

Naját-dihinda kí Muhabbat.

1 Naját-dihinda, Qádir Yár,
Muhabbat terí beshumár!
Us ká únchán, chaurán, lambán,
Kaun ádmí karegá bayán?

2 Gunáh se húá main tabáh,
Tab tú ne mujh par kí nigáh;
Hán, tú ne merí khabar lí,
Aur mujhe nau-paidáish dí.

3 Ai Báp tú, apne rahm se,
Rúh kí hidáyat mujhe de;
Mujhe ráh rást chaláne ko
Har waqt wuh merá hádí ho.

4 Jab merí manzil ho ásmán,
Khúb gáwegí tab yih zabán,—
Naját-dihinda, Qádir Yár,
Muhabbat terí beshumár!

147

A'. W. (*Zabúr* 25.)

Khudáwand hai Naját-denewálá, dukh aur gunáh se.

1 Tú mujh par mutawajjih ho,
  Aur rahm ab farmá:
Tú mere dil ke dukhon ko
  Dúr kar, Khudáwandá.

2 Tú mere dil kí ájizí,
  Aur dukh par kar nigáh;
Aur apne bare faiz setí
  Bakhsh mere sab gunáh.

3 Sab dushmanon kí bahutát,
  Aur sab adáwat se,
Khudáwand, mujhe de naját
  Tú, apne rahm se.

4 Ho mere dil ká nigahbán,
  Ki chalún main rást ráh:
Sirf tujh par merá hai ímán;
  Ho háfiz, yá Alláh.
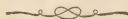
148

8, 7, 4. W.—Rág. 35.

Masíh, Bachánewálá.

1 Sáre ádmí the bad-hálat,
  Gunahgár aur sakht zalíl;
I'sá karne ko wakálat,
  Húá Rabb ke pás wakíl:
    I'sá áyá,
  A'dmí ke bacháne ko.

2 Jo ạzáb Masíh ne páyá,
Thá hamárá haqq zurúr;
Jo salíb ká dukh uṭháyá,
So hamárá thá qusúr;
Dukh uṭháyá,
Ádmí ke bacháne ko.

3 Tú ne merí sazá páí;
Apní ján salíb par dí;
Ị́sá, terí hai duháí!
Ḳhabar le, mujh ạsí kí;
Tú hí múá,
Ádmí ke bacháne ko.

4 Marke phir tú húá zinda;
Púrá húá terá kám;
Dunyá ká Naját-dihinda,
Detá tú naját tamám:
Tú hai jítá,
Ádmí ke bacháne ko.

149

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Masíh, Bachánewálá.

1 Ádmí, sáre, gunahgár the,
Be-bharosá, aur láchár;
Ị́sá un kí hálat dekhke
Húá un ká madadgár:
Ị́sá áyá,
Ádmí ke bacháne ko.

2 I'sá hai Naját-dihinda,
Mere dil ká wuh mahbúb;
Us se hoún kyún sharminda?
Garchi húá hai maslúb:
I'sá múá,
A'dmí ke bacháne ko.

3 Sab gunáh aur gaflat merí,
Ai Khudáwand, tú mitá;
Detá hún duháí terí;
Fazl kar mujhe bachá:
Tú hí múá,
A'dmí ke bacháne ko.

4 I'sá par ímán gar láwen
Sáre ádmí, bích jahán,
Us se sab naját ko páwen,
Jáwen ákhir bích ásmán:
I'sá jítá,
A'dmí ke bacháne ko.
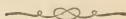
150

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Masíh, Bacháneválá.

1 I'sá hai Naját-dihinda;
Apná dil tum us ko do;
Us se mat tum ho sharminda;
Us kí ráh par qáim ho:
Gunahgár ko
A'yá wuh bacháne ko.

2 Ham gunáh ke bojh ke máre
Húe ájiz aur láchár ;
Tú uṭháke bojh hamáre
Mará, hoke Fidákár :
Ai Khudáwand,
Bepáyán hai terá pyár.

3 Yá Masíh, bachá tú mujhe ;
Mere sab gunáh bakhshá ;
Sháfí jántá hún main tujhe ;
Sulh o árám dilwá :
Madadgár ho,
Ai Masíh, Khudáwandá.

4 Gunahgáro, chale áo,
Ádamzádo, kull jahán ;
Us ko apná dukh batáo ;
Us par láo tum ímán :
Hallilúyáh,
Ho tá abad us kí shán !

151

Kh. W.—Rág 34.

Masíh, Khudá ká Barra.

1 Khudá ke Barre, pyáre Yár,
Main sarásar jo gunahgár,
Sawáb o nekí se láchár,
Dekh, tujh pás átá hún.

2 Jab mujrim húe sab insán ;
Tars kháke húá tú qurbán ;
Dí mere badle apní ján :
Dekh, tujh pás átá hún.

3 Gunáh se garchi main̲ bharpúr,
Par tujhe jánke faiz-ma̤múr,
Aur dekhke tere pyár ká núr,
Dekh, tujh pás átá hún̲.

4 Gunáh se main̲ hún̲ dil-afgár;
Par terá rahm hai apár,—
Us rahm ko pukár pukár,
Dekh, tujh pás átá hún̲.

5 Is ájiz par tú kar nigáh;
Azáb se merí ho panáh;
Jo Barra hai, jo Ibn-ulláh,—
Dekh, tujh pás átá hún̲.

6 Khudá ke Barre, ai Masíh,
Harchand main̲ ásí aur karíh,
Tú, jis ká fazl hai saríh,—
Dekh, tujh pás átá hún̲.

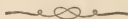
152 7. W. 6 Satren̲.—Rág 42.

Masíh, hamáre Gunáh ká Bakhshánewálá.

1 Be-dág Barre, ai Masíh,
Krús par húá jo zabíh,—
Tú hamárá Zámin ho
Mará hai bakhsháne ko:
Báp ke pás, Khudáwandá,
Mere bhí gunáh bakhshá.

2 Ek mubárak sotá hai;
Wuh gunáh ko dhotá hai;

Yihí sotá, ai I'sá,
Hai sirf tere lahú ká;
Báp ke pás, Khudáwandá,
Mere bhí gunáh bakhshá.

3 Ai Khudáwand mihrbán,
Tú jo dunyá ká qurbán,—
Jo salíb par múá hai,—
Sab ká Munjí húá hai,—
Báp ke pás, Khudáwandá,
Mere bhí gunáh bakhshá.

153

A'. W. (*Zabúr* 118.)

Masíh, Kone ká Sirá.

1 Wuh Patthar dekho, bebahá,
Bunyád, kalísyá kí,
Azíz wuh hai, Yahowáh ká,
Zinda, aur qímatí.

2 Miamáron ne jis patthar ko
Radd kiyá sáf saríh,—
Kone ká Sirá húá so;
Wuh Patthar hai Masíh.

3 Khudáwand ká yih dekho kám;
Wuh kyá ujúba hai!
Mukhálifon kí zidd hai khám,
Khám har mansúba hai.

4 Ham khushí karen pur-surúr,
Khudá kí saná ho!

Hamen naját bakhsh, ai Gafúr,
Bakhsh de kámyábí ko.
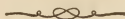
154 7. W. 6 Satren.—Rág 42. *(Rock of ages)*

Masíh, Zamánon ká Pahár.

1 Ai zamánon ke Pahár,
Yá Masíh, ho merí ár!
Terí chhidí paslí ká
Pání, khún, jo bahá thá,—
So gunáh ko dhotá hai;
Har ek dág ko khotá hai.

2 Nekí jo main kartá hún,—
Ánsú jo main bhartá hún,—
Jo sawáb ki merá ho,—
So gunáh mitáne ko
Kuchh bhí kám na átá hai;
Faqat tú bachátá hai.

3 Khálí háth ho main garíb
Dhartá hún terí salíb;
Merí sab najásat ko
Apne lahú se tú dho;
Nangá hún, haqír, láchár;
Rástí se mujhe sanwár.

4 Dam jab talak chaltá ho,—
Yá jab dam nikaltá ho,—
Jab tú lautke áwegá,—
Áp ko phir dikháwegá,—

Ai zamánon ke Pahár,
Ísá, tab ho merí ár!
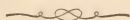
155

7. W. 6 Satren.—Rág 42. *(Rock of ages)*

Ísá, gunahgár kí Jáepanáh.

1 Ísá, tú hai merí ás;
Átá hún main tere pás;
Ab o khún jo bahe the
Tere chhide pahlú se,—
Wuh gunáh kí dawá ho
Dozakh se bacháne ko.

2 Merí mihnat hai bekám;
Rone se dil be-árám;
Miltí hai sirf taklífát;
In se nahín hai naját;
Mihnat merí hai bekár,
Jo na ho tú madadgár.

3 Khálí háth main átá hún;
Kuchh bhí nahín látá hún;
Nangá hún, faqír, bad-hál;
Mujh láchár ko kar nihál;
De tú mujhe sáf poshák;
Kar tú mere dil ko pák.

4 Andhá hún,—tú, fazl se,
Bande ko bínáí de:
Najis hún,—najásat ko
Dho, ai Ísá, use dho;
Ná-tawán ko, rahm se,
Tawánáí bakhsh tú de.

5 Jab tak merá rahe dam,—
Jis waqt áwe maut ká gam,—
Jab qiyámat barpá ho,
Aur tú áwe hashr ko,—
I'sá mujhe tab bachá;
Apní ár men tab chhipá.

156

L. A'. W.—Rág 30.

Masíh, Jáepanáh.

1 Sun merí minnat, ai Khudá,
Aur maut se mujhe tú bachá;
  Main átá hún tujh pás:
Na dúsrí merí hai panáh;
Masíh hai zindagí o ráh;
  Us par main rakhún ás.

2 Gunáh hain mere be-shumár;
Utháyá un ká sárá bhár
  Masíh ne, faiz-mamúr:
Hai us kí rástí wuh libás,
Ki jis ko pah'ne, tere pás
  Main áún, ai Gafúr.

3 Tú apní Rúh ináyat kar,
Ki dil pák kare sarbasar,
  Aur khúb tasallí de:
Ráh rást men mujhe nit sambhál;
I'mán o pyár ko rakh bahál,
  Pák Rúh ke asar se,

4 Jab terá hukm páúngá,
Tab khushí se main jáúngá,
Masíh se milne ko:
Pás us ke rahúngá mudám;
Aur hásil karúngá árám:
Hamd, us kí, sadá ho!

---

157 7, 6. W.—Rág 50. *(Wir haben einen Hirten)*

Masíh, Chaupán.

1 Chaupán ek hai hamárá;
Pyár us ká hai atháh;
Wuh hamen dhúndhne áyá,
Jab phirte the gumráh.

2 Hidáyat, us kí, páke
Ham jhund men áte hain;
Nahín to ab tak bhúlte
Bhatakte játe hain.

3 Hamen bachá wuh legá,
Jo bheron ká hai Yár;
Bihisht men kyá kuchh degá!
Pyár, us ká, hai apár.

4 Mamdúh ho terí rahmat!
Ai pyáre Nigahbán;
Kar ákhir tak hidáyat,
Aur ham ko de ásmán.

158

Á. W. *(Zabúr 23.)*

Khudáwand, Chaupán.

1 Khudáwand merá hai Chaupán;
Kyá kamí merí hai!
Ki merí rúh kí hájat kí
Khudáwand serí hai.

2 Wuh harí charágáhon men
Mujhe bithátá hai;
Aur zinda pánion ke pás
Mujhe le játá hai.

3 Ján merí kartá wuh bahál,
Jab khauf bahuterá hai;
Aur ráhon par, sadáqat kí,
Wuh hádí merá hai.

4 Ai mere dil, tú khurram ho,
Aur khush ho, merí ján;
Khudáwand merá Hádí hai,
Aur Hámí, aur Chaupán.
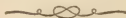
159

Á. W.

Masíh, Chaupán.

1 Ísá hamárá hai Chaupán;
Ham us ke galle hain:
Hamárá hai wuh Nigahbán;
Ham us ke palle hain.

2 Ḳhúb charágáh men̲ bheṛon̲ ko
Masíh charátá hai;
Sáf chashme se, jo pyásá ho,
Wuh áb pilátá hai.

3 Jab galle ko ham chhoṛte hain̲,
Aur hote hain̲ gumráh,—
Jab nekí se mun̲h moṛte hain̲,
Aur chalte hain̲ bad ráh,—

4 Tab wuhí ham ko gher karke
Ráh rást dikhátá hai;
Hamen̲ ạzáb se pher karke
Firdaus men̲ látá hai.

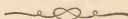
160 Ḳh. W.—Rág 41. *(Weil ich Jesu Schœflein bin)*

I'sá, Charwáhá.

1 I'sá kí main̲ bheṛí hún̲;
Pas, main̲ ḳhushí kar rahún̲;
Achchhá merá hai Charwáhá;
Us ne mujhe dil se cháhá;
Mujhe ḳhúb charátá hai;
Nám le le bulátá hai.

2 Suthrí merí charágáh;
Mujh par us kí hai nigáh;
Kyá lazíz ḳhurák hai merí;
Us se hotí rúh kí serí:
Ráhat ke chashmon̲ ke pás
Wuh bujhátá merí pyás.

3 Main̠ mubárak bheṛí hún̠;
Kyá main̠ ḳhushí na karún̠?
Marún̠ jo, to ḳhush sarod men̠
Jáún̠gá Masíḥ kí god men̠;
Wahán̠ ḳhushí hai kamál:
Hán̠, main̠ hún̠ mubárak-hál.

161

Kh. W.—Rág 62. *(Jesu, geh voran)*

Ísá, Hádí.

1 I'sá, hádí ho,
Ráh batáne ko;
Terí ráh par qadam dharen̠;
Terí pairawí ham karen̠;
Jab tak marte-án
Manzil ho ásmán.

2 Jab ham hain̠ tang-hál,
Hamen̠ tab sambhál;
Dukh par dukh jo ham uṭháwen̠,
Tau bhí ham na kuṛkuṛáwen̠;
Yahán̠ dukh tamám;
Wahán̠ hai árám.

3 Apná ranj jo ho,—
Ġair ká ranj bhí jo,—
Donon̠ dukh hon̠, chhoṭe baṛe,—
Jab ki bhárí ham par paṛe,—
Tú tab fazl se
Hamen̠ sabr de.

4 Zindagání bhar
Ham par nazar kar:
Ráh kí mushkil ho bah'terí,
Tab tú hamen̲ de dilerí:
Daur̤ jab ho tamám,
Hamen̲ bak̤hsh árám.
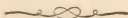
162

Ạ́. W.

Masíh, Murshid.

1 Masíh, tú merá Murshid hai;
Tú mujhe de tạlím;
Ki qaul, kalám, jo terá hai,
So mánún̲ ba tạzím.

2 Tú Sotá hai, sacháí ká;
Tạlím hai, terí, k̤háss;
Jo tálib hai, sacháí ká,
So páwegá tujh pás.

3 Tú zindagí ká hai Muk̤htár;
Hayát tú mujhe de;
Nádán main̲ hún̲ aur gunahgár;
Tú merí k̤habar le.

163

11. W.—Rág 5.

Masíh, Tabíb.

1 Masíhá, hamárá hai bar̤á nasíb,
Hamáre sab marzon̲ ká hai tú Tabíb:

Azáb o balá men ham phanse tamám,
Par tú hamen detá hai sachchá árám.

2 Tú gúnge ko detá hai boltí zubán;
Aur bahron ko detá hai sunne ke kán;
Tú andhon kí ánkh hai, jahán ke ai Núr;
Táríkí, sab tarah kí, kartá hai dúr.

3 Tú dil par se parda uthátá, Alláh,
Ki dekhen aur jánen ham rástí kí ráh;
Kamzoron aur langron ko detá árám;
Ki chalen aur karen we rástí ke kám.

4 Tú maut par aur qabr par hai fathmand;
Jiláne ko kholtá hai qabr ke band:
Ai I'sá Khudáwand, mahbúb o habíb;
Har já aur har waqt ho hamárá Tabíb.

164

7. W.—Rág 46.

Masíh, Táranhár.

1 I'sá Prabhu, Sat-awtár,
Tú hai merá Táranhár:
Terá nám main letá hún,
Aur duháí detá hún.

2 Kis ke pás main jáúngá?
Kis se mukti páúngá?
Mukti hai to tere háth,
Prabhu I'sá, Kripánáth.

3 Bhej Pawitr A'tmá ko,
Jis se nayá janam ho;

Jab wuh dil men átí hai ;
Mukt kí bát khul játí hai.

4 Ísá tujhe mántá hún ;
Tujh ko apná jántá hún ;
Kewal tú hai Sat-awtár ;
Tú hai merá Táranhár.

165

8, 7. W.—Rág 24.

Masíh, Táranhár.

1 Janam se main duráchárá
Chaltá thá Masíh biruddh ;
Par main húá us ke dwárá
Apne sáre páp se shuddh.

2 Hán, páp-mochan main ne páyá,
Kyúnki mere Ísá ne
Krús par merá páp nasáyá,
Apne rakt baháne se.

3 Main ne ber ber dil men kahá,
"Ísá, mujh se chalá já !"
Par wuh merá premí rahá,
Apní or khínch rahá thá.

4 Jab nivedan main ne kiyá,—
"Ísá, líjiye merí surt !"
Us ne jald dilásá diyá,
Dayá kí tab mujh par turt.

5 Us ne apná háth pasárá ;
Us ne dhoyá merá prán ;

Dharm se use bhí sanwárá,
Aur yún mujhe diyá trán.

6 Ab main hún Masíh ká chelá,
Putr húá Íshwar ká ;
Ás Masíh par hai akelá ;
Ki wuh mukti dewegá.

166 L. W.

Masíh, Jag-trátá.

1 He Ísá, tú Jag-trátá hai,
Hamáre káran diyá prán ;
Tú pápon se bachátá hai,
Aur pápí ko tú detá trán.

2 Ham tákte hain ab terí or ;
Ham sab ke sab hain narak-jog ;
Andherá hai hamárá ghor ;
Kyá karen ab ham pápí log !

3 Masíhá, sat hai terá nem ;
Hai Muktidátá terá nám ;
Amol hai terá pun aur prem ;
Anúp hai tere trán ká kám.

4 Ham pápíon ká Trátá ho,
Ki terí kripá hai apár ;
Hamárá Muktidátá ho :
He Ísá, hamen kar nistár.
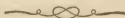
167

8, 7, 4. W.—Rág 35. *(Guide me O thou)*

Masíh, hamárá Agwá.

1 Panth batá, mahán Parmeshwar,
Bát ke bhúle panthí ko ;
Main balhín hún, tú balwán hai,
Márg men merá sáthí ho :
Swargya bhojan
De mujh mukt ke bhúkhe ko.

2 Khol tú de wuh kund billaurí,
Niksí jis se jíwan-dhár ;
Ág aur megh ká khambh sáth deke
Mujhe játrá bhar sambhár :
Prabal Ísá,
Ho tú merí dhál, talwár.

3 Mrityu nadí tír jo áún,
Bhai aur khatká sab mitá ;
Kál pátál ke he Jítwaiyá,
Merá berá pár lagá ;
Terí stuti
Tab main sadá karúngá.

168

7. W. 6 Satren.—Rág 42.

Masíh, pápí ká Saháyak.

1 Áh, main pápí bará hún ;
Durgat men main pará hún ;
Kaun mitáwe merá dukh ?
Kaun de mere man ko sukh ?

Merí rachchhá karne ko,
Prabhu, tú Saháyak ho!

2 Sab kí sudh tú letá hai:
Kal bekal ko detá hai;
Sab pasárte apne háth
Terí or, ai Kripánáth:
Merí rachchhá karne ko,
Prabhu, tú Saháyak ho!

3 Dayá se tú hai bharpúr;
Kar tú mere páp ko dúr;
Mere man meṉ, kripá se,
Mukti ká ṭhikáná de:
Merí rachchhá karne ko,
Prabhu, tú Saháyak ho!

4 Tujh se merí rachchhá hai;
Tab to sab kuchh achchhá hai;
Tú jo kare mujhe prem,
Tab hai merí kusal kshem:
Merí rachchhá karne ko,
Prabhu, tú Saháyak ho!

169

Ạ́. W.

Masíh, Saháyak.

1 He Prabhu, mujhe tú sikhlá,
Ṭhík prárthná karne ko;
Dayál tú hai aur sámarthí;
Saháyak merá ho.

2 Tú mere páp sab chhimá kar ;
  De mujhe dharm ká gyán ;
Aur mere man ko sakti de,
  Ki us par kare dhyán.

3 Jab mujhe howe sog aur rog,
  Tab merá kar up'kár ;
Aur ant men apní kripá se
  Tú mujhe pár utár.

MASÍH KÍ MUSÍBAT AUR MAUT.

170 L. W. *(Zabúr 40.)*

Masíh ká Apní khushí se Qurbání honá.

1 Ahd qadím ke jo zabíh,
Un sab ká matlab hai Masíh ;
Aur jitne us ke pesh-nishán,
Batáte us ko haqq Qurbán.

2 Bolá Masíh, Main átá hún ;
" Dukh khushí se uthátá hún ;
" Aur terí marzí, ai Khudá ;
" Main jáke bajáláúngá.

3 " Terí Tauret ká pák mazmún
" Hai mere dil ke andarún :
" Merí zubán bátáwegí
" Sadáqat kí khush-khabarí."

4 Masíhá, mere dil ke Yár,
Tú húá merá bár-bardár ;

Aur apní razámandí se
Gunáh uṭháe, dunyá ke.

5 Muhabbat terí itní thí,
Ki ḳhushí se ján apní dí:
Pas terí hí qurbání par
Naját mauqúf hai sarásar.

171

8, 7, 4. W.—Rág 35. *(Hark the voice)*

Masíh kí bát—"Púrá húá."

1 Kalvarí se kyá pukárá?
Mard ' maslúb ká hai kalám;
Lo, zamín ásmán andhyárá;
Húá us ká dukh tamám:
"Púrá húá!"
Ị́sá bolá, marte-án.

2 "Púrá húá," shukr kareṉ;
Púrá hai naját ká kám;
Ab Shaitán se kyúṉkar ḍareṉ;
Ṭúṭe haiṉ ab us ke dám:
"Púrá húá!"
Ị́sá bolá, marte-án.

3 "Púrá húá," sab qurbání,
Ráh o záb'te Sharạ ke,
Jin kí haiṉ Masíhí mạní,
Púre húe Ị́sá se:
"Púrá húá!"
Ị́sá bolá, marte-án.

4 Gít ham gáwen, dil o ján se,
Ádmí aur karúbíán;
Gáwen sab, Immánúel ke
Nám o kám kí khúbíán:
Hallilúyáh,
Ai Subhán Masíh, Subhán!

172

8, 7. W. D.—Rág 27. *(Zabúr 22.)*

Masíh i maslúb kí Faryád.

1 "Ai Khudá, Khudáyá mere,
"Mujhe kyún chhor diyá hai?"
Ísá ne, maslúb jab húá,
Yún hí nála kiyá hai.
"Chhote bare mujhe dekhke
"Apná munh pasárte hain;
"Háth aur páon ko mere chhedá;
"Mujh par thatthá márte hain;

2 "Mujh par tákte, mujh par hanste;
"Thatthe ko munh kholte hain;
"Apne sir hilá hiláke
"Tana de yún bolte hain,—
"'Auron ko tú ne bacháyá;
"'Apne ko bachá tú le:
"'Gar tú hai Khudá ká Betá,
"'Utar á salíb par se!'

3 "Mere háth aur páon men zakhm;
"Sárá badan hai pur-dard;
"Band band alag sab ho chale;
"Dekho, main hún dukh ká mard;

" Síne men̲ dil pighal gayá ;
" Kam ho gayá merá zor ;
" Apní haḍḍíán̲ gin saktá ;
" Ghúrte hain̲ sab merí or."

4 Báp Ḳhudá ne, pur-muhabbat,
Suní Beṭe kí áwáz ;
Murdon̲ men̲ se phir jiláke
Kiyá use sarfaráz :
Har ek mulk, hán̲, kull jahán men̲
Ab Masíh kí ḳhabar ho ;
Apní nasl dekh wuh legá,
Apne dard ke hásil ko.

---

173 Rág 44. *(O Welt sieh hier dein Leben)*

Masíh, Krús par márá húá.

1 A'h, Galgatá par áo,
Aur krús par án̲kh uṭháo,
Masíh at' sogí hai !
A'h, kis kí án̲kh na bhare,
Aur kaun biláp na kare ?
Ki Prabhu dukh ká bhogí hai.

2 Kah, kis ne tujhe márá ?
Ai I'sá, kashṭ ká bhárá
Kyún̲ tujh par paṛá hai ?
Ham ṭhahre hain̲ kukarmí ;
He Prabhu, tú hai dharmí ;
Tau bhí kashṭ tujh ko baṛá hai.

3 Jo aparádh hain mere,—
Jo ret se bahutere,—
Bálon se adhik hain,—
Unhon ne tujhe márá,
Aur diyá kasht apárá ;
Hán, wehí tere badhik hain.

4 Jo kánte sir men gare,—
Jo dhappe munh par pare,—
Jo kasht utháná thá,—
Jo tujhe gháyal kiyá,—
Aur dukh jo tujhe diyá,—
So mujh pápishth ko páná thá.

5 He Prabhu, terá roná,
Aur terá dukhit honá,—
Klesh, tere gháon ká,—
Aur krús par terá marná,—
Aur qabr men utarná,—
Main man men smaran karúngá.

6 He Prabhu, apná maran,—
Aur mere prán ká taran,
Man mere men gará ;
Aur apne dukh ke dwárá
Tú merá kar nistárá ;
Aur ant men apne pás uthá.

174

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Masíh kí Musíbat, aur Maut, aur Qiyámat.

1 Ísá, Báp ká pasandída,
Dekho, bág men pará hai ;

Maut tak us ká dil ranjída;
Ġazab us par baṛá hai:
Merí ḳhátir,
Ai Masíh, yih húá thá.

2 Dushmanon̲ ne tujhe liyá;
Ṭhaṭṭhon̲ men̲ uṛáyá thá;
Koṛe már be-ịzzat kiyá;
Tú ne chupke sahá thá:
Mujh badkár ne
Ai Masíh, yih kiyá thá.

3 Phir salíb par ízá páke,
Sir, aur háth, aur páon̲ pur-dard,
Tú musíbat saḳht uṭháke
Húá sachmuch dukh ká Mard:
Mere háth ne
Tujhe yihí ízá dí.

4 Tísre din tú phir jí-uṭhá;
Baiṭhá Báp ke dahne háth;
Ba wasíle Rúh-ul-Quds ke
Rahtá hai ápnon̲ ke sáth:
Mere liye
Tú ásmán par zinda hai.

5 Ai Masíhá, Munjí mere,
Merá tú kafára hai;
Hai naját ba fazl tere,
Merá tú piyárá hai:
Ai Khudáwand,
Main̲ hún̲ terá, abad tak.
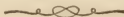
175 Rág 12. *(Meine kranke und bedurftge Seele)*

Masíh ke Krúsí Kasht ke dwárá se hamárá Kalyán.

1 Merá dukhit man, he Táranhárá,
Terá krús pakaṛtá hai;
Terá dás, jo ati duráchárá,
Tere pánw par paṛtá hai:
Terá rodan karná, aur kaharná,
Terá krúsí kashṭ, aur krús par marná,
Mujhe, jab tak rahe prán,
Degá kushal aur kalyán.

MASÍH KÁ JÍ-UṬHNÁ AUR ÁSMÁN KO UṬH-JÁNÁ.

176 8, 8, 7, 7. W.—Rág 22.

Masíh ká Jí-uṭhná.

1 Ísá, jo Naját-dihinda,
Qabr chhoṛke húá zinda;
Bahut hí gawáhon ne
Dekhá use ánkhon se.

2 Kám, naját ká, púrá húá;
Zinda húá wuh jo múá;
Gor men se Masíh Bádsháh
Zinda niklá; Hamd-ulláh!

3 Shukr bhejo, ímándáro;
Gáo us kí saná, yáro;
Maut aur qabr húí past;
Ísá húá zabardast.

4 Jo gunáh ke sabab murde,
Dil-shikast aur dil-ázurde,
Ísá se ab lo naját;
Lo tum abadí hayát.

177

Rág 47. *(Christ the Lord is ris'n to day)*

Masíh ká Jí-uṭhná.

1 Phir jí-uṭhá hai Masíh;
Din hai ḳhushí ká, saríh:
Jo salíb par múá thá,
Zinda hai aur rahegá:
Hallilúyáh.

2 Qabr ká wuh toṛke band
Maut par húá fathmand:
Ab Ḳhudá ke dahne háth
Baiṭhá hai, jalál ke sáth:
Hallilúyáh.

3 Jo ki húá thá maslúb,
So Munajjí hai mahbúb;
Chaleṉ ham us kí dargáh,
Máneṉ us ko Sháhansháh:
Hallilúyáh.
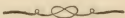
178

L. W.

Masíh, Murdoṉ meṉ se Pahlá Phal.

1 Sab karo Ísá kí taríf,
Jis ne uṭháyá dukh, taklíf;

Salíb par khínchá húá thá;
Aur us par hoke múá thá.

2 Par phir jí-uṭhke tísre roz
Wuh maut par húá hai fíroz,
Aur húá, qaid ká karke hall,
Wuh murdon̲ men̲ se Pahlá Phal.

3 Jyún̲ Pahle Phal kí zindagí,
Tyún̲ púrí fasl áwegí;
Masíh Hayát o Q'yámat hai;
Masíhí bhí salámat hai.

4 Maut, kahán̲ terá ḍank? batá!
Barzaḳh, tú kahán̲ jítne ká?
Masíh ne toṛá maut ká band,
Aur mujhe kartá fathmand.

179

L. W.

Masíh, Zinda Munjí.

1 A'smán par jo ki zinda hai,
So hí Naját-dihinda hai;
Wuh jítá hai, jo múá thá,
Masíh, maslúb jo húá thá.

2 Jí-uṭhke, maut par fathmand,
Toṛ diyá tú ne gor ká band;
A'smán par jáke shán ke sáth,
Tú baiṭhá Báp ke dahine háth.

3 Ḳhudá ke pás guzárish ko,—
A'pnon̲ kí ḳhåss sifárish ko,—

Kalísyá ká tú Nigahbán
Ásmán par rahtá hai, pur-shán.

4 Apnon̲ kí hájat bharne ko,
Pák Rúh ko názil karne ko,
Wakíl tú, merá, wáfí hai;
Ḳhudá pás merá Sháfí hai.

5 Hán̲, merá Munjí zinda hai;
Apnon̲ ká Zíst-dihinda hai;
Tú mujhe bhí jiláwegá;
Qiyámat men̲ uṭháwegá.
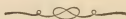
180 Á. W.

Masíh, apne logon̲ ke liye Ḳhudá ke pás házir.

1 Ísá Naját-dihinda hai;
Main̲ us ko mántá húá;
Jo múá thá, so zinda hai;
Yih ḳhúb main̲ jántá hún̲.

2 Wuh merá hai Rafíq ' rahím,
Sardár aur Ummaidgáh;
Wuh dukh men̲ merá hai Hakím,
Aur ḳhatron̲ men̲ panáh.

3 Wakíl wuh hoke Báp ke pás
Kyá mujhe bhúlegá?
Shafáạt, us kí, pák o ḳháss
Ḳhudá qabúlegá.

4 Rúh ' Quds ko wuh bahátá hai,
Ki merá hádí ho;

Bandon ke dil basátá hai,
Pák rahnumáí ko.

5 Aur jahán gayá merá Yár,
Wán main bhí jáúngá;
Makán jo húá hai taiyár,
Wán jagah páúngá.

MASÍH KÍ DÚSRÍ ÁMAD, AUR US KÍ BÁDSHÁHAT.

181 RÁG 48. *(Wie soll ich dich empfangen)*
Masíh kí Ámaden.

PAHLÁ HISSA.

1 Main tere istiqbál ko
Ab kyúnkar hún taiyár?
Tú hí jahán ká Núr ho,
Ai merí ján ke Yár;
Ai Ísá, Ísá, mujhe
Tú ab munauwar kar,
Ki jo hai pasand tujhe,
Main karún umr bhar.

2 Saihún ne terí ráh men
Chhitráín dálíán;
So main bhí apne dil men
Nit húngá sanákhán:
Maqdúr bhar tere nám ká
Main karúngá bayán:

Dil merá ho shigufta
Tere huzúr, har án.

181 DÚSRÁ HISSA.

3 Main qaid men giriftár thá;
Tú hí chhuṛátá hai:
Dukh gam men main láchár thá;
Tú ḳhushí detá hai:
Gaṛíb, bekas, kambaḳht ko
Tú kartá daulatmand;
Mujh ásí aur zalíl ko
Tú kartá hai buland.

4 Jo tú ásmán se áyá;
Is ká kyá báis hai?
Muhabbat se tú áyá,
Jo beniháyat hai,
Tá dunyá ko bacháwe
Hazáron dukhon se;
Gunáh ká bojh uṭháwe;
Ham ko ḳhalásí de.

181 TÍSRÁ HISSA.

5 Ai tum sab jo gamzada,
Aur bojh ke dabe ho,—
Farotan, dil-shikasta,
Riháí cháhte ho:—

Wuh átá hai, wuh átá,
  Tasallí dene ko;
Mírás ásmání detá
  Sab ímándáron ko.

6 Kyún dushmanon ke shor se
  Aur zor se ḍarte ho?
Rabb-ul-afwáj ke nám se
  Tum un par gálib ho:
Wuh átá hai, wuh átá,
  Bádsháhon ká Bádsháh;
Us ko jo us pás átá,
  Wuh detá hai panáh.

7 Wuh átá hai insáf ko;
  Nest honge sab sharír:
Bihisht ko detá un ko,
  Jo us ke dámangír:
Jald á, jald á, Masíhá;
  Apne sab logon ko
Tú apne ráj men le já:
  Hoshanná tujhe ho!

182

Rág 28. *(Wachet auf ruft uns)*

Masíh kí Dúsrí A'mad.

1 Suno, pahrú kyá pukártá?
Jág uṭho tum! wuh yih lalkártá;
  Yarúsalam, ho khabardár!
A'dhí rát ab húí; áo,
Hoshyár kunwárío! uṭh jáo,
  Dulhe ko milne ho taiyár:

Wuh átá, dhúm ke sáth ;
Mashalen leo háth ;
Hallilúyáh !
Tum shádí ko
Taiyár ab ho,
Aur niklo us ke milne ko.

2 Jab is bát ko sunne pátín,
Hoshyár kunwár'yán khush ho játín,
Jald uthke kartí hain singár :
Un ká dulhá barí shán se,
Pur-shaukat átá hai ásmán se ;
We boltín, sar o pá taiyár,—
Khudáwand I'sá, á !
Azíz tú, dulhin ká,
Hallilúyáh !
Buláhat par
Ham, khushí kar,
Sab játe hain biyáh ke ghar.

3 Bín aur barbat ham bajáwen ;
A'smán zamín ke log sab gáwen,—
Khudá kí hamd ho aur taríf !
Jo firishton ká guroh hai,
Muqaddason ká jo amboh hai,
Gít gátí hai wuh fauj sharíf :
Na ánkh ne dekhí hai,
Na kán ne suní hai
Aisí khushí :
Gít gáne ko
Sab házir ho,
Aur sijda karo Málik ko.
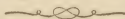
183

7, 6. W. D.—Rág 48. *(Ermuntert euch ihr)*

Masíh kí Dúsrí Ámad.

PAHLÁ HISSA.

1 Jág-uṭho, ímándáro,
Aur háth men̲ lo mashạl;
Andherá húá játá;
Ázmáo apná hál:
Tum kán aur dil lagáke
Pahrú kí suno bát,—
"Dulhá hai ánewálá!"
Jald hogí ádhí-rát.

2 Mashạlen̲ tum sudháro,
Aur ḍálo un par tel;
Masíhá chalá átá;
Jald hogá us se mel:
Dulhe ke istiqbál ko
Ab niklo khush-nigáh;
Áwáz se dil lagáke
Tum gáo Hamd-ulláh.

3 Ab us kí der na hogí;
Pas raho tum hoshyár;
Har jagah nazar áte
Bar-ámad ke ásár:
Hoshyár kun̲wárion̲ men̲
Kaun húí hain̲ sharík?
Kyún̲ki yih sach tum máno,
Ki Dulhá hai nazdík.

183

DÚSRÁ HISSA.

---

4 Nádán jo hain, so sowen,
Be-khabar aur be-hosh;
Insáf ká khauf o khatar
We karen farámosh:
Yahúdáh ká jo Babar
Achának áwegá,
Aur apne dushmanon ko
Halák kar dálegá.

5 Haiwán ke jo nishán ko
Len háth yá máthon par,—
Jo us kí múrat pújen,
Bad hoke sar-ba-sar,—
Hán, jitne log jo uthen
Masíh ke barkhiláf,—
Wuh un ká, jab á legá,
Thík karegá insáf.

6 Par, ai Masíh ke pyáro,
Tum hoo khush-nigáh;
Apní salíb utháke
Jo chale ho tangráh:
Ab apne ánsú ponchho,
Aur suno khush payám:—
Mukhallis chalá átá,
Aur áte khush aiyám!

7 Pas jágo, ímándáro,
Aur háth men lo mashal;

Árásta hoke karo
  Dulhe ká istiqbál:
Wuh boltá hai "Yaqínan
  Main jaldí áúngá!"
Aur Rúh aur Dulhin boltín,
  "Khudáwand Ísá, á!"

---

184 8, 7, 4. W.—Rág 35. *(Lo he comes with clouds)*

Masíh kí Dúsrí Ámad.

1 Lo, wuh bádalon par átá,
  Wuh jo pahle thá past-hál;
Dekho, lákhon-lákh muqaddas
  Us ke sáth hain, bá jamál;
    Ísá átá—
  Átá hai wuh, pur-jalál.

2 Har ek ánkh use dekhegí,
  Áte bá shahána shán;
Aur jinhon ne use chhedá,
  Táib ho, aur pashemán,
    Mánenge tab,—
  Ísá hai Masíh Sultán!

3 Wáste makhlasí Mukhallis
  Shaukat, shán se átá hai:
Us se hawá men ab milne
  Har ek múmin játá hai;
    Us ke pás hí
  Apní jagah pátá hai.

4 Phir wuh apne dushmanon ko
 Karegá shikasta-hál;
Unhen apne pánw ke níche
 Karegá iksar pámál:
  Záhir hogá
 Us ke adl ká kamál.

5 Ai Khudáwand, Qádir Ísá,
 Ráj, Shaitán ká, kar táráj;
Jaldí apne ikhtiyár men
 Lá jahán ká takht o táj;
  Yá Masíhá,
 Jári kar tú apná ráj.

185

8, 6, 8, 6; 8, 8. W.

Masíh kí Dúsrí Ámad.

1 Khudáwand, terá pák Kalám
 Mujhe jatátá hai,
Jab sab log karenge árám,
 Aur khauf na átá hai,
Tab nágahán tú áwegá,
Aur álam sab ghabráwegá.

2 Log jaise Núh ke waqt men the,
 Be-hosh aur dil ke sakht,—
Túfán ke pání áne se
 We gae dúb ek-lakht,
Waisá hí hál phir howegá,
Jab Ibn i Ádam áwegá.

3 Roz ákhir chalá átá hai;
 Díndárí ghattí hai;

Andherá baṛhtá játá hai,
  Aur roshní haṭṭí hai ;
Kam hote játe hain díndár,
Aur sir uṭháte dunyádár.

4 Ḳhudáwand Ísá, jaldí á ;
  Mauqúf kar zulm o sharr ;
Aur apná ráj, sadáqat ká,
  Tú jaldí záhir kar :
Ham dil se dekhte terí ráh ;
Á jald, ai Ísá Sháhansháh !

186 7. W. D.—Rág 43. *(Watchman, tell us)*

Masíh kí Dúsrí Ámad.

1 Nigahbán, ab rát men kyá ?
Ḳhabar de, kuchh hai nishán ?
  Ráhí, dekh, aur ḳhush ho já,
  Ek sitáre kí uṭhán :
Nigahbán, kyá us ká núr
Ḳhushí ká kuchh hai payám ?
  Ráhí, látá hai zurúr
  Isráel ke ḳhush aiyám.

2 Nigahbán, ab rát men kyá ?
Dekh sitáre kí charhán :
  Ráhí, din aur roshní ká,
  Chain aur sukh ká, wuh nishán :
Nigahbán, kyá us kí sair
Ek hí mulk ko ḳhush ásár ?
  Ráhí, kull zamín kí ḳhair
  Us se hotí hai áshkár.

3 Nigahbán, ab rát men̲ kyá?
Dekho, pau ab phaṭṭí hai:
Ráhí, hán̲, andherá sá,
Ḳhauf aur dahshat haṭṭí hai:
Nigahbán, ghar apne já;
Din ká núr ab páyá hai:
Ráhí, dekh, Salámat ká
Sháhansháh ab áyá hai.

187 Rág 49. *(Bleibe bei mir treuer Freund)*

Masíh kí Dúsrí A'mad kí Intizárí.

PAHLÁ HISSA.

1 Rah, Masíhá, mere sáth;
Shám ab húá cháhtí;
A'p ko saumptá tere háth;
Rát ab chalí átí:
Sab táríkí tú miṭá,
Ai Ḳhudáwand Taạlá;
A'p se mujhe tú milá;
Dil ko kar unjálá.

2 I'sá, ai jahán ke Núr;
Tú na tark kar mujhe;
Rahm se tú hai mạmúr;
Main̲ na chhoṛún̲ tujhe:
Har kahín̲ andherá hai;
Raushní hai pás tere:

Ḳhatra to bahuterá hai,
  Par tú sáth hai mere.

187

DÚSRÁ HISSA.

3 Ai Masíh, Ḳhudáwandá ;
  Ham ko, faẓl karke,
Nínd rúhání se jagá,
  Tá ímán meṉ baṛhke,
Ham log tere áne tak,
  Jis waqt ḳhabar áwe,
Jágte raheṉ, aur taiyár
  Tú tab ham ko páwe.

4 Rúh ká tel ham bandoṉ ko
  Aisá diyá jáwe,
Táki dil meṉ járí ho,
  Kam na hone páwe :
Aur hamárí mashạleṉ ;
  Raushan hoke jaleṉ ;
Ki ham is táríkí meṉ
  Ráh i haqq par chaleṉ.

5 Tab Masíhá, tere sáth
  Ḳhushí ke mahall meṉ
Dáḳhil hoke, din o rát,
  Sadá hoṉ ḳhush-hál meṉ :
Tab, ai Ísá, tere háth
  Kámil bar'kat páweṉ,

Aur muqaddason ke sáth
Hallilúyáh gáwen.

188

Á. W. (*Zabúr* 50.)

Masíh kí A'mad, Adálat ke liye.

1 Hákim-ul-hákimín, Masíh
Kalám farmátá hai;
Púrab se leke pachchhim tak
Qaumen bulátá hai.

2 Saihún men se wuh záhir ho
Masnad ' adálat par
Wuh baithke karegá insáf,
Aur hogá jalwagar.

3 Wuh áwegá! wuh áwegá!
Na rahegá khámosh;
A'g bhejke apne qahr ká
Dikháwegá wuh josh.

4 Firishton ko farmáwegá,
Ki mere bandon ko,
Jo mere khún-kharíde hain,
Tum jama kariyo.

5 Phir be-ímán jo uthe hain,
Masíh ke barkhiláf,
Un sabhon ká, sadáqat se,
Wuh karegá insáf.
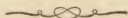
189

8, 7. W.—Rág 24.

Prabhu ká Dúsrá A'ná.

1 Dekh, we swarg se utar áte ;
Lákhon-lákh kí bání hai :
Jaijaikár ká gít we gáte,
Gáte hain, Masíh kí jai !

2 Meghon se, dekh, Prabhu áke
Sthápit kartá apná ráj :
Apne dukh ká phal wuh páke
Hogá jag ká Adhiráj.

3 Us ke bairí, dar ke máre,
Kámpte, thartharáte hain ;
Us ke sant log, us ke pyáre
Jaijaikár manáte hain.

4 Pratham men jo thá Santápí,
Pah'ne thá kánton ká táj,
Hogá so Mahá-pratápí,
Deson-des ká Adhiráj.

5 Prabhu ko ham dandwat karte,
Apná sir niwáte hain ;
Prabhu ká ham ásrá dharte,
Jaijai I'sá ! gáte hain.
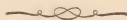
190

Chh. W.

Prabhu ká Dúsrá A'ná.

1 Dekh, Prabhu átá hai ;
Sun pahrú kí pukár ;

He mere bháí! jágtá rah,
Aur uṭhke ho taiyár.

2 Dekh, Prabhu átá hai;
Kaun sewak sowegá?
Sansár ke log to so rahen,
Tú soke khowegá?

3 Dekh, Prabhu átá hai;
Andherá baṛá hai;
Aur ádhí-rát kí nidrá men
Sab jagat paṛá hai.

4 Dekh, Prabhu átá hai;
Wuh der na karegá:
Mashal ko bháí háth men thám,
Aur bhenṭ ko nikal já.

5 Dekh, Prabhu átá hai;
Uṭhke taiyár ho já:
A'tmá aur dulhin kahtín, "A'!"
Hán, Prabhu I'sá, á!

191 A. W. (*Zabúr* 89.)

Masíh kí Bádsháhat.

1 Khudáwand ne jo rúya men
Farmáyá, sun tum lo,—
"Main apní kumak detá hún
Ek Mard zoráwar ko."

2 Dáúd kí Nasl jo Masíh,
Alqádir ká Mamsúh,

So wuhí Mard zoráwar hai,
  Aur Sháhansháh mamdúh.

3 Ráj karegá wuh ạdl se,
  Qudrat kamál ke sáth ;
Aur jitne us ke dushman hain̲,
  Parẹn̲ge us ke háth.

4 Samundar se samundar tak
  Wuh hogá hukmrán ;
Sab mulkon̲, ḳhushkí tarí par
  Wuh howegá Sultán.

5 Pahlauṭhá hai, Alqádir ká,
  Sabhon̲ par sarbuland :
Zamín ke sab bádsháhon̲ par
  Wuh hogá fathmand.

6 Takht us ká sadá rahegá,
  Aur nasl tá dawám :
Wuh hogá kull ká Sháhansháh,
  Aur rahegá mudám.

192

11. W.—Rág 5. (*Zabúr* 24.)

Jalál ke Bádsháh ká Áná.

1 Ai pháṭako, apne sir únche kar do !
Ai ab'dí darwázo, tum únche howo !
Wuh átá hai, jis kí ham dekhte hain̲ ráh :
Ab dáḳhil wuh hogá Jalál ká Bádsháh.

2 Yih bádsháh hai kaun jo ab átá zí-shán ?
Ḳhudáwand Alqádir, jahán ká Sultán :

Wuh jang men̲ hai qawí; wuh hai zabardast;
Ganímon̲ kí fauj ko wuh karegá past.

3 Ai phátako, apne sir únche kar do!
Ai ab'dí darwázo, tum únche howo!
Wuh átá hai, jis kí ham dekhte hain̲ ráh:
Ab dákhil wuh hogá Jalál ká Bádsháh.

4 Bádsháh kaun ab átá hai, karne ko ráj?
Nám us ká Yahowáh hai, Rabb-ul-afwáj:
Barámad wuh hogá; pas dekhen̲ ham ráh;
Wuh átá, wuh átá, Jalál ká Bádsháh.

193

Á. W. *(Zabúr 2.)*

Masíh ká Bádsháh honá, báqí qaumon̲ par.

1 Kyún̲ qaumen̲ shor machátí hain̲?
Kyún̲ kartí hain̲ kharosh?
Zamín ke sháh kyún̲ uthte hain̲?
Hai bátil un ká josh.

2 Yahowáh ke mukhálif ho,
We eká karte hain̲;
Us ke Masíh ke barkhiláf
We kyún̲ dam bharte hain̲?

3 Wuh jo ásmán par baithá hai,
Unhen̲ sharmáwegá,
Yih un se bolke gusse men̲
Unhen̲ kampáwegá,—

4 "Ki koh' Saihún muqaddas par,
Qadím kí jo takhtgáh,

Main ne muqarrar kiyá hai
Masíh ko Sháhansháh."

194
8, 7. W. *(Zabúr 2.)*

Masíh, qaumon ká Bádsháh.

1 Rabb-ul-ạlamín Yahowáh
Ịsá se yún bolá áp,—
"A'j tú merá Beṭá húá;
"A'j main húá terá Báp.

2 "Mujh se máng; main sárí qaumen
"Tujhe dúngá bilyaqín;
"Tere qabze o mírás men
"Hogí sárí sarzamín.

3 "Ạdl se mukhálifon ko
"Tú latáṛegá zarúr;
"Jaise bartan hain, kumhár ke,
"Unhen karegá chúr chúr."

4 Hákimo! bas, adab máno;
Qadambos, Masíh ke, ho:
Ai bádsháho, khabardár ho;
Máno tum Khudáwand ko.

195
Ạ. W.—Rág 37. *(All hail the power)*

Masíh ko Sháhansháh jánná.

1 A'smán ke ai muqaddaso,
Masíh ke ho maddáh;

Hamáre sáth Khudáwand ko
Tum jáno Sháhansháh.

2 Aur tum, jo us kí ummat ho,
Karo us par nigáh ;
Apne Naját-dihinda ko
Tum jáno Sháhansháh.

3 Ai gunahgáro, yád rakho
Masíh ká pyár atháh ;
Maslúb, haqír, gamzada ko
Tum jáno Sháhansháh.

4 Sab niamaton ke shákir ho ;
Ai sárí khalq-ulláh,
Zamín, zamán ke Málik ko
Tum jáno Sháhansháh.

5 A'smáníon men shámil ho,
Khudá hí kí dargáh,
Awwal o A'khir—I'sá ko
Ham jánen Sháhansháh.

196 Kh. W.—Rág 34. (*Zabúr* 96.)

Masíh kí Bádsháhat.

1 Pukáro sab ke darmiyán,
Khudáwand I'sá hai Sultán ;
Sab mulkon par, hán, kull jahán,
Bádsháhat karegá.

2 Tú, ai zamín, tú, ai ásmán,
Samundar, tú bhí ho shádán ;

Ki I'sá, qaumon ká Sultán,
Bádsháhat karegá.

3 Khush hon sab jangal aur maidán,
Aur jitne un men hon haiwán,
Ki wuh jo hai Khudá-Insán,
Bádsháhat karegá.

4 Wuh átá hai, ązím-ush-shán,
Adálat karne, munsifán;
Aur wuh bá amn o ámán
Bádsháhat karegá.
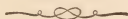
197

H. W.—Rág 56.

Masíh kí Bádsháhat.

1 Ai Rabb-ul-ąlamín,
Kar fazl qaumon par;
Aur har ek jagah men
Ráj apná járí kar:
Mitá de sab mukhálifat,
Aur kar le apní saltanat.

2 Sab jhúth, aur zulm, aur sharr,
Laráí, dushmaní,
Aur jitní badí hai,
Mauqúf ho jáegí:
Rástí o sulh ke Sultán,
Jald ho zamín par hukmrán!
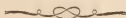
198

L. W.

Masíh kí Bádsháhat.

1 Subhánulláh, Masíh Sultán
Ráj karegá tamám jahán,
Sab log, zamín ke tá kanár ;
Masíh ke honge tábidár !

2 Sab ummaten, har zát aur rang,
Arab, o Fárs, Hind, Farang,
Aur Rúm, aur Rús, aur Habash, Chín,—
Masíh kí hogí kull zamín.

3 Sab jhúṭh kitáb, qurán, purán,—
Sab jhúṭhe mazhab, sab butlán,—
Insán Shaitán kí zidd o sharr
Tú, ai Khudáwand, dafa kar.

4 Wuh waqt, Masíhá, jaldí lá,
Aur sab mukhálifat miṭá,
Jab tú, ai Sulh ke Sultán,
Zamín par hogá hukmrán.

199

A. W.

Masíh kí Bádsháhat.

1 Bádsháhat terí, ai Masíh !
Jahán men ho mashhúr :
Naját ke ilm se, sáf saríh,
Kar dunyá ko mamúr.

2 Khalq terí hai—sab qaum aur zát ;—
Tú un par rahm kar :

Sunwá unhen̲ Injíl kí bát;
Kar fazl qaumon̲ par.

3 Ásmán ká tú hí hai Sultán,—
Muqaddason̲ ká Sháh;
Kar apne tábi̤ sab jahán,
Ai sháhon̲ ke Bádsháh.

200

A̤. W. *(Zabúr 45.)*

Masíh kí Bádsháhat.

1 Masíhá, terí pák tausíf,
Sháhána husn kí,
Aur terí ḳhúbí kí ta̤ríf
Ján merí gáwegí.

2 Tú baní Ádam se hasín,
Niháyat hai jamíl;
Sab terí báten̲ hain̲ shírín;
Bádsháh tú hai jalíl.

3 Talwár bándh apní kamar par,
Pur-shaukat, ai Jabbár;
Apní sadáqat záhir kar,
Aur a̤dl ká izhár.

4 Kám tere hon̲ge haibatnák;
Tez hon̲ge tere tír;
Sab tere dushman hon̲ge ḳhák,
Sab qaumen̲ ḳhauf-pazír.

5 Be-shakk taḳht terá dáim hai,
Aur a̤sá, rástí ká:

Ạdálat par ráj qáim hai,
Jo tạl na jáwegá.

6 Ḳhudá ne tujh Ḳhudáwand ko
Jo kiyá hai mamsúh;
Pas kull zamín ká Sháhansháh
Tú howegá mamdúh.

201

Rág 68. *(Rejoice, rejoice, the glorious day)*

Masíh kí Bádsháhat.

1 Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ai sárí sarzamín:
Saihún ke log gít gáwenge,
Aur ḳhushí sab manáwenge:
Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ai sárí sarzamín:
Masíh ká jhanḍá khushnumá
Sab dunyá men̲ phahráwegá,
Aur har ek qaum, nazdík aur dúr,
Masíh men̲ karegí surúr:
Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ai sárí sarzamín.

2 Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ḳhalq-ulláh, gáo gít:
Saihún se sharạ niklegá,
Rúe zamín par chalegá:

Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ḳhalq-ulláh, gáo gít:
Haqq hogá tab har jagah meṉ;
Daryá sí hoṉgí bar'kateṉ;
Qarár karegí har zubán,—
"Masíh hai dunyá ká Sultán!"
Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ḳhalq-ulláh, gáo gít.

3 Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ráj karegá Masíh:
Tab chítá bheṛ se khelegá;
Zor zulm kuchh na chalegá:
Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ráj karegá Masíh:
Talwáreṉ toṛke haṉsiye
Aur phále we banáweṉge;
Laṛáíáṉ band ho jáeṉgí;
Sulh se qaumeṉ raheṉgí;
Ḳhush ho, ḳhush ho, Masíh ká ráj ab átá;
Ḳhush ho, ḳhush ho, ráj karegá Masíh.

202 L. W. *(Zabúr 47.)*

Masíh kí Bádsháhat.

1 Zamín kí sárí ummato,
Tum ḳhushí se lalkáriyo:
Masíh, sultánoṉ ká Sultán
Zamín par hogá hukmrán.

2 Aur jitne us ke haiṉ ạdú,
Sab howeṉge sharminda-rú:

Aur apní qaum ko khúb o kháss
Wuh dewegá mauúd mírás.

3 Wuh charhá hai lalkár ke sáth;
Pas bín o barbat lekar háth
Tum dil se gáo Hamd-ulláh:
Wuh kull zamín par hai Bádsháh.

4 Hán, qaumon par hai takht-nashín
Masíhá, Rabb-ul-álamín:
Pas gáo sab, ba dil o ján,
Masíh hai álam ká Sultán.
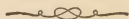
203

H. W.—Rág 56. *(Zabúr 72.)*

Masíh kí Bádsháhat.

1 Bádsháh ko, ai Khudá,
Apní adálat de;
Aur Bete ko barhá,
Sáth shán o shaukat ke:
Tab haqq se karegá insáf,
Mitáwegá sab ikhtiláf.

2 Musíbatzadon ko
Wuh karegá masrúr;
Aur sáre badon ko
Wuh karegá majbúr:
Hán, sárí qaumen darengí;
Aur tujh ko sijda karengí.

3 Wuh mánind shabnam ke
Zamín par utregá,

Aur menh kí súrat se
Wuh názil howegá :
Tab sádiq rahenge khush-hál,
Aur páwenge árám kamál.

4 Daryá se tá daryá,
Tá intihá ’ zamín,
Tab Sháh, sab sháhon ká,
Wuh hogá takht-nashín :
Tab wahshí honge tábidár,
Aur dushman banenge kháksár.

5 Jazíron ke raís
Tab hadiye láwenge ;
Saba, Sibá, Tarsís
Mujre ko áwenge ;
Hán, sárí qaumen, sáre sháh
Mánenge us ko Sháhansháh.

204

10. W.—Rág 10. *(Zabúr 110.)*

Masíh kí Bádsháhat aur Kahánat.

1 “Jab tak main qudrat se tere zer-pá
“Sab tere dushman na kar dálúngá,
“Tab tak tú baith rah mere dahne hath :”
Alláh ká qaul yih hai Masíh ke sáth.

2 “Saihún men se,” Yahowáh ne kahá,
“Main apne zor ká asá bhejúngá ;
“Tú apne dushmanon ke darmiyán
“Pur-shán o shaukat hogá hukmrán.

3 "Tab terí ummat, husn i quds ke sáth
"Khushí kí nazr lá'gí apne háth;
"Aur jaise os, subh kí rihm kí,
"Terí aulád yún wáfir howegí."

4 Yahowáh ne yih qasam kháí hai,
Be-badal bát us ne farmáí hai,—
"Malik-i-sidq kí tarah bá-wafá,
"Ab'd-ul-ábád tú Káhin rahegá."

5 Gazab ke din Rabb tere sáth hí ho,
Halák kar dálegá bádsháhon ko;
Wuh qaumon men tab karegá insáf:
Kaun uthegá Khudáwand ke khiláf?

6 Wuh kuchlegá sab mulkon ká sardár,
Láshon ke dher tab honge be-shumár;
Wuh ráh men nále se tab píegá,
Aur sir ko wuh buland bhí karegá.

---

205 A. W. (*Zabúr* 22.)

Khudáwand kí Bádsháhat.

1 Yahowáh sab ká Hákim hai:
Sab qaumen áwengí,
Aur us kí taraf, ájiz ho,
Rujú we láwengí.

2 Sab jitne chhote bare hain,
Hán, sárí khalq-ulláh,
So sijda karke kahegí,
Yahowáh hai Bádsháh!

3 Ḳhudáwand kí jo nasl ḳháss,
Jánegí us ká nám;
Aur degí pusht áyande ko
Sadáqat ká payám.
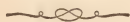
206

7, 6. W. D.—Rág 48. (*Zabúr* 67.)

Ḳhudá kí Bádsháhat.

1 Ḳhudáyá, apní bar'kat
Tú ham par názil kar;
Aur kar tú apná chihra
Bandon̲ par jalwagar;
Ki sárí qaumen̲ jánen̲
Terí ạjíb naját;
Zamín par jání jáwe
Tere taríq kí bát.

2 Jo terá ráj, Ḳhudáwand,
Zamín par járí ho,
To qaumen̲ shukr karke
Mánen̲gí Sharạ ko:
Tú karegá bá rástí
Tab qaumon̲ ká insáf;
Miṭáwegá tú haqq se
Sab zidd aur iḳhtiláf.

3 Har ummat tere nám par
Tab shukr bhejegí;
Zamín tab apná hásil
Baḳhúbí dewegí;

Bar'kat par bar'kat páke
  Hamd qaumen̲ karen̲gí;
Zamín kí sab sarhadden̲
  Tab tujh se ḍaren̲gí.

---

207 L. W. *(Zabúr 45.)*

Masíh Bádsháh, aur us kí dulhin, yạne Kalísyá, ká Hál o Jalál.

1 Masíh ' buzurg, ai Ibn-ulláh,
Tú hai jahán ká Sháhansháh;
Terá jalál hai be-qiyás,
Aur terá husn ḳhúb o ḳháss.

2 Kalísyá, Malika, shán ke sáth,
Hai baiṭhí tere dahne háth:
Shahzádíán̲ bhí tere pás
Hain̲ házir, pahne ḳhush libás.

3 Ai beṭí, apná kán jhuká;
Kalám sun, apne Ḳháwind ká;
Tú bhúl já apne báp ká ghar,
Aur apne Zauj ko sijda kar.

4 Tú andar se jalálí hai;
Aur rástí se jamálí hai;
Tú sachmuch húí ḳhush-aḳhláq;
Bádsháh hai terá ḳháss mushtáq.

5 Tú ḳhushí ḳhushí áwegí;
Sháh ke huzúr men̲ jáwegí;
Terí rafíq kun̲wáríán̲
Bhí áwen̲gí us ke yahán̲.

6 Tú apne farzand ḳhush-dídár
Zamín par karegí sardár :
Sab pushtoṉ meṉ Masíhá kí
Tạríf aur saná howegí.

---

208 7. W. 6 Satreṉ.—Rág 42.

Masíh ke Ráj ká Áná.

1 Áwe, Prabhu, terá ráj ;
Sáre jagat meṉ biráj ;
Des ke des, jo dharm-bihín,
Boweṉ tere sab adhín :
Áwe, Prabhu, terá ráj ;
Sáre jagat meṉ biráj.

2 Sab haiṉ bhúle, bharm-ádhín ;
Sab haiṉ pápí, man-malín ;
Mukt kí ás se pare haiṉ ;
Narak-márag dhare haiṉ :
Áwe, Prabhu, terá ráj ;
Sáre jagat meṉ biráj.

3 Tere pran haiṉ abitít ;
Un par merí hai pratít ;
Sab ká Rájá Ísá hai,
Prabhu aur Jagdísá hai :
Áwe, Prabhu, terá ráj ;
Sáre jagat meṉ biráj.

4 Chahúṉ dis ke dwíp aur des
Jáneṉ tujhe Jag-nares ;
Sab birodh ko kar tú násh ;
Apne tej ko kar prakásh :

Áwe, Prabhu, terá ráj ;
Sáre jagat men̠ biráj.

209

8, 7. W.

Masíh ke Ráj ká Áná.

1 Prabhu Ísá, apne ráj ká
Sáre jag men̠ dharm phailá ;
Apní bhakt aur mukt ke káj ká
Sab kahín̠ sandes dilá.

2 Mithyá dharm ká jitná sájá,
Sab ká sab tú násh kar ḍál ;
Kewal tú hai Dharm ká Rájá ;
Kewal tú hai Táranwál.

3 Mukti ke dharm-upades ko
Sáre jagat men̠ sunwá ;
Chahún̠ dis ke dwíp aur des ko
Apne ráj ke bas men̠ lá.

4 Tú sab jag ká Adhikárí,
Gurú aur Mukt-kárak hai ;
Páp aur bhúl miṭá tú sárí ;
Jag ká tú Nistárak hai.
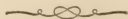
210

11, 10. W. D.—Rág 7. (*Zabúr* 98.)

Yahúdiyon̠ kí Bahálí, aur Masíh kí Bádsháhat.

1 Tum gáo nayá gít Ḳhudá ke liye ;
Us ke jalál ká waqt ab áyá hai :

Ḳhudáwand ne ạjáib záhir kiye,
Ki apní ummat ko bacháyá hai:
Amánatdárí us ne yád farmáí,
Aur sachchí ṭhahrí us kí sárí bát;
Ki us ne apní qaum ko sáf dikháí
Apní ụjúba, ḳháss, mauụd naját.

2 Háṉ, Rabb ne apne qaul ko yád farmáke,
Qaum Isráel ko baḳhshí hai naját:
Ai sarzamín, Rabb ke huzúr meṉ áke,
Tạríf kar gáo us kí ịnáyát:
Barbat ke sáth karo nagma-saráí;
Háṉ, milke gáo ḳhush ilhán ke sáth;
Qaum Isráel ne páí hai riháí,
Ki záhir kiyá Rabb ne apná háth.

3 Samundar kí sab maujeṉ shor machháweṉ;
Jahán ke sab báshinde hoṉ masrúr;
Pahár aur naddí milke hamd sunáweṉ;
Ḳhush howeṉ sab, Ḳhudáwand ke huzúr:
Ạdálat karne ko Ḳhudáwand átá,
Sab ummatoṉ par hogá hukmrán:
Apní jalálí saltanat wuh pátá—
Ḳhudáwand Ị́sá, dunyá ká Sultán.

211

11, 10. W. D.—Rág 7. *(Yasạiyáh 62.)*

Yahúdiyoṉ kí Bahálí.

1 Saihún kí ḳhátir chup maiṉ kyúṉkar rahúṉ?
Háṉ, máṉgúṉgá duạ́ maiṉ subh shám,
Jab tak Yarúsalam ko bar'kat mile,
Qaum Isráel ko howe phir árám.

2 Jaise ki subh ko áftáb nikaltá,
Waise ho us kí rástí jalwagar;
Us kí naját, chirág kí tarah roshan,
Mashhúr ho jáwe sárí qaumon par.

3 Bádsháh tab dekhenge bhí us kí rástí;
Ki us ká jalwa kyá chamaktá hai!
Ek nayá nám us waqt bhí us ká hogá,
Jo sirf Yahowáh khud de saktá hai.

4 Us kí díwáron par jo nigahbán hain,
Rát din pukárá karte hain, pur-josh,—
"Jitne Khudáwand ká jo zikr karte,
Tum kisí tarah se mat ho khámosh!"

5 Ab guzar karo, jáke guzar karo;
Logon ke liye ab banáo ráh;
Saihún se kaho, Dekh, Wuh chalá átá,
Terá Naját-dihinda aur Bádsháh.

6 Terá chhutkárá hogá kyá ujúba,
"Muqaddas Qaum" phir hogá terá nám;
Rabb tujh se kahegá, "Merí Matlúba,
Ab tujhe milá mere pás árám."
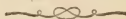
212 L. W. (*Zabúr* 74.)

Saihún kí Bahálí ke liye Minnat karní.

1 Tú ne farmáyá, ai Khudá!
"Saihún ko main barháúngá;"
Par tere kám men húí der,
Aur dushman phúle hain, diler.

2 Dekh apní fákhta; us kí ján
Niháyat rahí pareshán;
Shariron kí jamáat se
Tú use jald riháí de.

3 Na bhúl já apne ahd ko;
Tú us par mutawajjih ho;
Andherá rahá hai jahán;
Wuh zulm o jabr ká makán.

4 Mazlúm ko zulm se tú bachá;
Miskín aur ájiz ko barhá;
Sab khush ho lahlaháwenge,
Aur terá shukr gáwenge.

5 Jald áwen wuh buzurg aiyám,
Ki kull Saihún ke kháss o ámm
Dikháwenge naját ká kár,
Masíh ke hoke tábidár.

213

7, 6. W. D.—Rág 48. (*Zabúr* 87.)

Saihún kí Taríf.

1 Muqaddas koh par húí
Pák shahr kí bunyád:
Saihún par hai pur-jalwa
Yarúsalam ábád:
Yaqúb ke sáre maskan
Khudá ko hain pasand;
Par umdagí men awwal
Saihún hí hai buland.

2 Jo tujh men̲ paidá húá,
   Yá paidá howegá,
So hí hai barguzída
   Makhsús, Khudáwand ká;
Saihún kí pák shahriyat
   Rahegí tá dawám;
Haqq Taálá khud bakhshegá
   Pák shahr ko qiyám.

3 Jab likhegá Yahowáh
   Haqíqat, qaumon̲ kí,
Kahegá, Is kí—us kí
   Wahán̲ paidáish thí:
Gáne bajánewále
   Sab gáwen̲ yih sarúd,—
Saihún! sab mere chashme
   Hain̲ tujhí men̲ maujúd!

214

7,6. W. D.—Rág 48. (*Zabúr* 122.)

Saihún kí Khúbí.

1 Kaun ímándár Saihún ko
   Duá na dewegá,
Aur khairiyat kí khabar
   Us kí na lewegá?
Yarúsalam, main̲ tujhe
   Muazzaz jántá hún̲;
Sab shahron̲ men̲ mubárak
   Main̲ tujhe mántá hún̲.

2 Terí shahr-panáh men̲
   Hai sulh, ai Saihún;

Salámatí aur ḳhushí
Hai tere andarún:
Sab bháí log yih kahen̲,
Tú pur-karámat hai;
Ḳhudá ke ghar ke andar
Sulh o salámat hai!

215

Á. W. (*Zabúr* 102.)

Saihún kí ánewálí Bahálí.

1 Ḳhush ho, Saihún ke farzando,
Ab áyá ḳhush zamán;
Muqarrar waqt á chuká hai;
Rabb hogá mihrbán.

2 Ki us ne apne taḳht par se
Zamín par kí nigáh;
Áh, qaidíon̲ kí, suní hai;
Naját kí kholí ráh.

3 Saihún par Rabb ká gazab thá;
Ab rahm hai murád;
Yarúsalam phir uṭhegí,
Aur hogí phir ábád.

4 Masíh, jo áp Yahowáh hai,
Saihún jab ho bahál,
Bích us ke záhir howegá,
Pur-shaukat aur jalál.

5 Us ká jalál Saihún men̲ dekh
Sab bádsháh ḍaren̲ge;

Aur Rabb ko sab log, jamạ ho,
Tab sijda karenge.

216

8, 7. W. D.—Rág 27.

Yahúdiyon kí ánewálí Khush-hálí.

1 Ġam-álúdah qaum Yahúdah!
A'ge tú na mátam kar;
Ġam o nála ká piyála
Tú ne piyá sarásar:
Khárij hoke, gam se roke,
Zillat sakht uṭhátí thí;
Ki lásání sakht hairání
Tujhe nit satátí thí.

2 Rabb ' rahím se tú qadím se
Barguzída ummat thí;
Rabb kí dạwat be-tafáwat
Sadá qáim rahegí:
Mátam karke, ánsú bharke,
Gir Masíh ke qadam par;
Dil kí sakhtí aur kambakhtí
Chhoṛke sachchí tauba kar.

3 Fazl páke tú Khudá ke
Pák iráde jánegí;
Tú mahjúb ho Mard maslúb ko
Apná Munjí mánegí:
Wuh Saihún se, apne khún se,
Tujhe bakhshegá naját;
Us kí táqat aur liyáqat
Tujhe bakhshegí hayát.

4 Qaum Yahúdah! tú ásúdah
Apná mulk phir páwegí;
Us ko páke aur basáke
Khush-dil ho yih gáwegí,—
"Rabb ke nám se jo salám se
Átá hai, so hai nekbakht!
Ab wuh áyá; us ne páyá
Sháh Dáúd ká táj o takht!"

INJÍL KE USÚL.

217

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Gunahgáron ko Buláná.

1 Áo, gunahgáro, áo,
Thake, mánde, khwár o chúr;
Ísá pás tum ko bakhsháne
Rahm hai aur sab maqdúr;
Sab ká Munjí
Wuh hai, ulfat se mamúr.

2 Rástí ke ai bhúkhe pyáso,
Lo Khudá kí bakhshish ko;
Haqq ímán aur sachchí tauba
Sáth leáke házir ho;
Biná naqdí
Ísá se naját ko lo.

3 Pahle apní chál sudhárná—
Dekho, bhái, kyá zarúr?

Sirf ek bát Khudáwand cháhtá,—
  A'p ko ján láchár, majbúr:
    Aise hál men
  Tú Masíh ko hai manzúr.

4 Dekh, Gatsamaní ke bág men
  I'sá girá ján-fishán;
Sun, Galgatá ke pahár par
  Us kí bát ko, marte án—
    "Púrá húá"
  Hai naját ká sab sámán.

5 Múminon ká wuh Shafí hai
  Ab ásmán par, pur-jalál;
Apne sab gunáh samet ab
  Apne taín tú us par dál:
    Sirf Masíh se
  Sudhar játá terá hál.
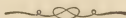
218

8, 8, 6. W.—Rág 30.

Gunahgáron ko Buláná.

1 Ai khatákáro, jitne ho,
Panáh, Masíh kí, jaldí lo;
  Aur kahán jáoge?
A'o us pás, shitábí se;
Gunáh aur sab kharábí se
  Naját tum páoge.

2 Gunáh ke sabab múe ho;
Ráh ' rást se phire húe ho;
  Azáb ke sazáwár:
Ab lautke áo I'sá pás;

Ki us ká pyár hai be-qiyás,
Aur fazl be-shumár.

3 Jo ḍúbe ho gam ke daryá,
Tum pakṛo háth, Khudáwand ká;
Sirf wuh bachátá hai:
Háṉ, wuh naját kí kishtí meṉ,
Apne amán bihishtí meṉ,
Tumheṉ pah'nchátá hai.

219

8, 7. W.

Naját kí Talásh meṉ Derí na karní.

1 Dánish síkho, ai nádáno,
Derí kyúṉ tum karte ho?
A'j ká waqt ganímat jáno;
Kal kí derí mat karo.

2 Tauba karo, gunahgáro,
Karo áj—ki jíte ho;
Maut nazdík hai,—sach tum jáno;
Kal kí derí mat karo.

3 A'j to hai tumhárá swásá;
A'j Masíh kí or phiro;
Jab tak swásá, tab tak ásá;
Kal kí derí mat karo.

4 Be-bahá naját kí púnjí,
Gunahgáro, muft meṉ lo;
I'sá ko tum jáno Munjí:
Kal kí derí mat karo.

220

H. W.—Rág 56.

Bár-bardáro̱n ko Bulána.

1 Ai bár-bardáro sab,
Jo rúh ke murde ho,
Tum zindagání ab
Masíh se muft me̱n lo:
Sach máno tum yih ạjab bát,—
Masíh kí maut se hai hayát.

2 Naját wuh đene ko
Kafára húá hai;
Rabb ko manáne ko
Salíb par múá hai:
Pas áo jald, ímán ke sáth,
Aur lo naját Masíh ke háth.
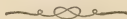
221

6, 4. W.—Rág 60. *(To day the Saviour)*

Masíh ká Gumráho̱n ko Bulána.

1 Munjí bulátá hai
Gumráho̱n ko;
"Ai bhaṭke húe log
Kyú̱n bhúlte ho?"

2 Munjí bulátá hai,
"Tú kar nigáh;
Ḳhudá ke qahr se
Mai̱n hú̱n panáh."

3 Munjí bulátá hai,
Kán us par dhar:

Is waqt Khudáwand ko
  Tú sijda kar.

4 Rúh áj farmátí hai,
  "Dekh Isá ko;
Darwáza khulá hai;
  Ab dákhil ho!"

222 6, 6, 4. W.—Rág 57.

Papíon ko Bulána.

1 A'o, sab pápí log,
Húe jo narak-jog,
  Jí se udás;
A'o, jo dharm-bihín,
A'o, jo man-malín,
Isá ke ho adhín,
  Isá ke dás.

2 Jag men Masíh kripál,
Prabhu ne, ho dayál,
  Liyá awtár;
Prabhu ká nem aur nít,
Prabhu ká prem aur prít,
Dekho, sab dharm kí rít,
  Aparampár.

3 Apne par lene dukh,
Auron ko dene sukh,
  A'yá wuh áp;
Sahá hai kasht mahán;
Diyá hai apná prán;

Kiyá hai jag ká trán;
  Kiyá miláp.

4 Áo Masíh ke pás;
Karo us par biswás;
  Sab hai taiyár:
Leo tum mukti-gyán;
Leo tum mukti-dán;
Kewal Masíh se trán
  Pátá sansár.

223 L. W. (*Zabúr* 14.)

Insán ke Dil kí Ḳharábí.

1 "Koí to nahín hai Ḳhudá!"
Lo, yih gumán hai ahmaq ká:
Us ká yih ḳh'yál behúda hai,
Ki dil gunáh-álúda hai.

2 Insánon par Ḳhudáwand ne
Jab nazar kí ásmán par se,
Ki kisí ko yih dánish ho,
Jo ḍhúnḍhtá ho Ḳhudáwand ko,—

3 Tab dekhá, sab hí hain gumráh;
Sab zát o bát se hain tabáh;
Sab ádmí ṭhahre bad-kirdár;
Hai ek bhí nahín nekokár.

4 Dekh, yih hai har insán ká hál;
Ḳharáb hain sab ạmál o ḳh'yál;
Kab us kí howe naí ḳho?
Jab dil kí nau-paidáish ho.

5 Khudáyá, apne fazl se
Naját ká tuhfa hamen de:
Rúh ' Quds se dil ke murdon ko
Naí paidáish hásil ho.

224

11. W.—Rág 5.

Pápíon ko Buláná.

1 He pápío, suno sab I'sá kí bát;
Kyá Hindú, kyá Musalmán—har koí zát;
Is bát ko bichár karo; bhúlío mat,
Ki ant-kál men hogí tumhárí kyá gat?

2 Ham sakal ap'rádhí hain, man ke malín,
Agyántá ke bas men, aur dusht ke adhín;
Dín-bandhú, Dín-náth, dín ke Kripá-nidhán,
Masíh Dayá-sindhu se jagat ká trán.

3 Jo páp se pachhtáwe jí ján se udás,
Aur I'sá Masíh par jo kare biswás,
So usí se páwegá sachchá nistár,
Ki táregá use Masíh Táranhár.

4 He bháío áo, mat karo bilambh;
Sab dukhí, santápí, yih dekho achambh,
Ki Prabhu ke maran se pápon kí chhai,
Aur pápon kí chhai se hai Prabhu kí jai.

5 Jo áwegá páwegá mukti ká dhan,
Kangál wuh na rahegá, dhaní wuh jan;
Ki I'sá ke jitne biswás karnewál,
Hain mukti ke bhágí, jug jug sadá-kál.
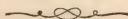
225

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Pápí ká Trán Masíh se.

1 A'o, tum jo dín hín pápí,
Dukhit, kleshit, bin bisrám;
Páp ke káran jo bilápí,
Jí se gaho I'sá nám;
Prabhu I'sá
Siddh kar chuká terá kám.

2 Ham sab adham, dín hín pápí;
Sab hain dosí, narak-jog;
I'sá, tú ne kiyá ápí
Jag ke páp ke dand ká bhog:
Prabhu I'sá,
Tujh ko tákte pápí log.

3 Dukh uthání tujh ko bháyá;
Jagat par dikháne prem;
Un ke páp ká dand utháyá;
Kiyá un ke trán ká nem:
Prabhu I'sá,
Terí kripá se hai chhem.

4 Sáre jag ká tú hai Rájá;
Ráj ko karne jaldí á;
Des bides hon terí parjá;
Deo-pújá tú mitá:
Prabhu I'sá,
Apná ráj tú jald dikhlá!

226

L. W.

Gunáh se Tauba karná.

1 Main átá hún tere huzúr;
Khudá, main ṭhahrá pur-qusúr;
Gunáh to mere hain karíh;
Par merá ásrá hai Masíh.

2 Gunáh ká bojh to baṛá hai;
Láchár yih ási paṛá hai;
Kidhar ko bhágún main garíb?
Merí panáh to hai salíb.

3 Salíb hai merí já' panáh;
Salíb par merí hai nigáh;
Ki us par húá jo zabíh,
So merá Munjí hai Masíh.

4 Láchár, bekas main átá hún;
I'mán Masíh par látá hún;
Masíh, gunáh ká merá bhár
Tú apní rahmat se utár.

227

A. W.

Tauba-karnewále Gunahgár ká Masíh ke pás Phir áná.

1 Afsos ki aksar main kambakht
Rabb se haṭ rahá thá;
Gunáh ne dil ko kiyá sakht,
Be-soch aur be-parwá.

2 Tau bhí tú phir bulátá hai
Mujhe, Khudáwandá,

"Ai merí bhúlí húí bher,
Tú lauṭke mujh pás á!"

3 Sharminda ho maiṉ átá húṉ;
Kar rahm kí nigáh;
Aur dekh mujh dil-shikaste ko;
Bakhsh mere sab gunáh.

4 Na gazab se, par rahm se,
Tú dekh mujh mujrim ko;
Apne besh-qímat lahú se
Tú mere dil ko dho.

5 Hazároṉ shukr bhejúṉgá
Tab terí pák dargáh;
Aur gáúṉgá, ba dil o ján,
Hamesha Hamd-ulláh.

228 L. W.

Gunáh ká Iqrár.

1 Ai pák Khudá, tere huzúr
Maiṉ átá húṉ, dekh, pur-qusúr,
Gunáh-álúda, khwár, láchár:
Maiṉ sar tá pá húṉ gunahgár.

2 Pák Sharíạt ke sab uḍúl—
Bad tabíạt kí chúk aur bhúl—
Mujh ạsí kí hai be-bayán;
Bad-hálí, merí, be-páyán.

3 Maiṉ zát o bát meṉ gunahgár;
Maiṉ kh'yál o fiạl meṉ khatákár;

Háṉ, gunahgár maiṉ janam ká,
Aur láiq húṉ jahannam ká.

4 Masíh kí ḳhátir, yá Alláh,
Kar m'áf tú mere sab gunáh :
Aur Rúh-ul-Quds ko mujhe de,
Ki chalúṉ maiṉ durustí se.

229 8, 8, 8, 6. W. D.—Rág 29.

Tauba karnewále Gunahgár ká Iqrár.

1 Ḳhudáyá, mihrbání kar ;
Ráh apní mujh par záhir kar ;
Gunáh se mujhe táhir kar ;
Nápákíoṉ se dho :
Taqsír maiṉ apní jántá húṉ ;
Aur dil nápák hai mántá húṉ ;
Bakhúbí yih pahchántá húṉ ;
Kar m'áf mujh ájiz ko.

2 Sachái dil meṉ, ai Ḳhudá,
Tú cháhtá hai ; háṉ, sar tá pá,
Hai merá hál, najásat ká ;
Maiṉ bilkull húṉ nápák :
Ḳhudáyá, mujhe tú dho ḍál ;
Aur mujhe hargiz na nikál ;
Mujh gunahgár ko tú sambhál ;
Na mujhe kar halák :

3 Isá Masíh, jo áyá thá,
Aur dukh o dard uṭháyá thá,

Aur apná ḳhún baháyá thá,
Hai us par merí ás :
Jo donon̲ hai, Ḳhudá, Insán,—
Main̲ us par látá hún̲ ímán,
Aur us kí bhí, har já, har án,
Main̲ karún̲gá sipás :

4 Tú apní Rúh ịnáyat kar ;
Aur pyár tú mere dil men̲ bhar ;
Aur mujhe pák kar sarásar,
Ai mihrbán Ḳhudá :
Tab, jab tak pár na jáún̲gá,
Main̲ hukm bajáláún̲gá ;
Phir, us pár hoke, gáún̲gá
Tạríf lá-intihá.

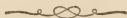
230 8, 7, 4. W.—Rág 35.

Gunáh ká Iqrár karná.

1 Apne rahm ke mutábiq
Mujh par dekh tú, ai Ḳhudá ;
Merí be-shumár taqsíren̲
Apne fazl se miṭá :
Rabb Karímá,
Mere gunáh m'ạ́f farmá.

2 Main̲ sharminda ho qabúltá
Apní sab taqsíron̲ ko :
Yá Alláh, Masíh ke ḳhún men̲
Merí badíon̲ ko dho :
Rabb Karímá,
Mujh par mutawajjih ho.

3 Tú hai sachchá, main̲ hún̲ jhúṭhá ;
Terá hún̲ main̲ taqsírwár ;
Terá gunah main̲ ne kiyá ;
Dozakh ká main̲ sazáwár :
Rabb Karímá,
Mere dil ká bojh utár.

4 Badí men̲ main̲ paidá húá ;
Zát se hún̲ gunáh men̲ qaid ;
Lahú se tú mujhe dho le,
Barf se hún̲gá tab sufaid :
Rabb Karímá,
Tujh par merí hai ummaid.

5 Tab main̲ khush o khurram hún̲gá,
Terí bakhshish par shádmán ;
Kyún̲ki lahú se, Masíh ke,
Dhoí gaí merí ján :
Rabb Karímá,
Terá hún̲ main̲ jáwidán.

231 A. W.

Gunáh ke Qaidí kí Rihái, Ḳhudá se.

1 Ḳhudá, tú sab kuchh jántá hai ;
Ázmátá merí chál ;
Baháná kuchh na mántá hai,
Par jánchtá dil ká hál.

2 Gunáh ke nashe se be-hosh,
Main̲ dil ká andhá hún̲ ;
Aur tujhe karke farámosh
Gunáh ká bandhá hún̲.

3 Be-hosh ko apní qudrat se
  Tú kartá hai hoshyár;
Aur áṉkh ko, dil ke andhe kí
  Tú baḳhshtá hai dídár.

4 Tú mujhe bhí riháí de
  Gunáh se, ai Ḳhudá,
Aur apne baṛe karam se
  Ráh rást par bhí chalá.

232

7. W.—Rág 46.

Pápí ká Masíh par Bharosá rakhná.

1 Maiṉ húṉ baṛá pápí jan,
Prabhu Ísá, dayáwant;
Tere pás hai dharm ká dhan;
Terí kripá hai anant.

2 Tujh bin merá hogá kyá?
Mujhe kare kaun nistár?
Tú mujh pápí ko bachá;
Tú hí hai Bachánehár.

3 Augun se kyá nikle gun?
Súkhe se kab nikle jal?
Pápí se kyá howe pun?
Bure peṛ ká burá phal.

4 Prabhu, Kripá-ságar, tú
Mujh par húјiye kripáwán;
Prabhu, Jag-ujágar, tú
Mujhe kar prakáshamán.

5 Jab tak merá jíwan ho,
Rahúṉgá maiṉ terá dás;
Ber jab ho sidhárne ko,
Jáúṉgá tab tere pás.

233 L. W.

Pápí ká, Masíh se, Pápmochan mángná.

1 Páp merá, kaisá baṛá bhár,
Jo mere man par ladá hai;
He Prabhu, merá kar nistár;
Ki terí dayá sadá hai.

2 Páp-moksh ká ásrá dhartá húṉ,
Sab pápoṉ aur ap'rádhoṉ se;
Tujh par biswás maiṉ kartá húṉ;
Páp-moksh aur shánti mujhe de.

3 Tú mujh meṉ páp ká júá toṛ;
Chhuṭkárá us se mujhe de;
He Prabhu, mujh se muṉh na moṛ;
Bachá tú mujhe narak se.
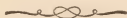
234 7, 6. W. D.—Rág 48.

Pápí ká Masíh pás áná.

1 Masíhá, maiṉ jo pápí,
Pás tere átá húṉ;
Maiṉ pápí aur santápí
Ro ro pachhtátá húṉ:

Hán̲, Ị́sá, tujh pás átá ;
  Tú práschit, páp ká, hai ;
Tujh par biswás main̲ látá,
  Tú pyárá, Báp ká, hai.

2 Mujh pápí úpar bhár hai,
  Hán̲, páp santáp ká bhár ;
Par tere man men̲ pyár hai ;
  Ás merí terá pyár :
Ab liye apne páp ko
  Main̲ tujh pás átá hún̲ ;
Sab apne páp santáp ko
  Main̲ tujh pás látá hún̲.

3 Yih páp ká baṛá rog hai,
  Hán̲, páp ká kaṭhin rog ;
Ki pápí narak-jog hai ;
  Yih páp ká rog aur sog :
Ai Ị́sá, tujh pás átá,
  Main̲ átá tere pás ;
Tú rog aur sog miṭátá ;
  Yih merí ás, biswás.

4 Tú pápíon̲ ká Mít hai ;
  Is káran átá hún̲ ;
Atyant jo terí prít hai,
  Pratít se átá hún̲ :
Paksh-wádí merá hoke
  Kar bintí Pitá pás ;
Sab páp santáp ko khoke
  De mujhe swarg men̲ bás.

235

7. W.—Rág 46.

Gunahgár ká, Masíh se, Madad cháhná.

1 I̤sá, maiṉ húṉ gunahgár,
Áfatzada aur láchár;
Tujh par lagí merí ás;
Átá húṉ maiṉ tere pás.

2 Mujh garíb kí minnat par
Apná kán, ai I̤sá dhar:
Mujh bekas kí takiyagáh,
Áṟ tú hai, aur já' panáh.

3 Maiṉ húṉ ájiz, aur láchár;
Ho tú merá madadgár:
G̣azab to hai be-qiyás;
Mujhe is se kar ḳhalás.

4 Baḳhsh tú mere sab qusúr;
Kar shaitání har'kat dúr;
Rástí se mujhe saṉwár;
Ho tú merá madadgár.

236

8, 7. W.

Masíh se Madad mángná.

1 Áyá húṉ, Masíh, pás tere;
Mujhe dúr na kíjiyo:
Báis gunahoṉ ke mere
Mujhe háṉk na díjiyo.

2 Múá tú, naját ke liye;
Merí ḳhabar líjiyo:

Auroṉ ke gunáh bakhsh diye;
Mere bhí bakhsh díjiyo.

3 Rúh-ul-Quds kí pák niạmat
Bande ko tú díjiyo:
A'wegá jab roz qiyámat,
Mujhe tab thám líjiyo.

4 Mere dushman haiṉ ghanere;
Merí madad kíjiyo:
Somptá áp ko háth meṉ tere;
Mujhe chhoṛ na díjiyo.

237 A'. W.

Gunáh kí Bakhshish mángná.

1 Ai Jánchnewále, diloṉ ke,
A'lim-ul-gaib Alláh,
Mujh ạjiz ke gunáhoṉ se
Tú bilkull hai ágáh.

2 Jo kuchh hai dil ke andarún,
Wuh sab tú jántá hai;
Sab báteṉ, kám, khiyál zabún,
Tú sab pahchántá hai.

3 Duạ maiṉ mángtá, ai Khudá,
Sharmindagí ke sáth;
Mujh ạjiz ko tú m'ạf farmá;
Rakh mujh par apná háth.

4 I'sá kí khátir bande ko
Ummed ab ái hai;

Mere gunáh kí baḳhshish ho :
  I̤sá duháí hai !

238 A̤. W.

Gunáh kí Baḳhshish mángná.

1 Tú jántá hai, Ḳhudáwandá,
  Main̲ kaisá gunahgár :
Dukh tú hí ne to sahá thá,
  Par main̲ hí hún̲ badkár.

2 Gunáh to mere hain̲ karíh,
  Par unhen̲ tú baḳhshá,
Aur sachchí tauba, ai Masíh,
  Tú bande se karwá.

3 Tú merá murda dil jilá ;
  Aur mujhe baḳhsh naját ;
Taríqe apne par chalá :
  Baḳhsh abadí hayát.

239 L. W.

Gunáh kí Baḳhshish mángná.

1 Rahím Ḳhudá, kar mujhe m'áf ;
Gunáh se kar tú mujhe sáf ;
Hai rahm terá be-shumár,
Aur be-niháyat terá pyár.

2 Dho merí ján ná-pákí se ;
Rihái baḳhsh gamnákí se ;

Bojh mujh par bhárí paṛá hai;
Ranj, us ká, bahut baṛá hai.

3 Sharminda ho, maiṉ taqsírwár,
Taqsír ká kartá húṉ iqrár:
Mere gunáh ko bakhsh tú de;
Aur áḳhir ko bihisht meṉ le.

240

Á. W. (*Zabúr* 130.)

Gunáh kí Baḳhshish kí Intizárí.

1 Maiṉ intizár meṉ rahtá húṉ
Apne Ḳhudáwand ke,
Ki magfirat, naját, hayát,
Hai sirf Ḳhudáwand se.

2 Jyúṉ pahrú pau ke phaṭne kí
Ragbat se dekhtá ráh;
Tyúṉ terí intizárí meṉ
Maiṉ rahtá, ai Alláh.

3 Sirf tujh par merí hai ummed,
Ḳhudáwand mihrbán;
Sab apne ummedwároṉ par,
Ai Rabb, tú hai rahmán.

4 Masíh se sab gunáhoṉ ká
To fidyá hai taiyár;
Pas gunah kí ḳhalásí ká
Maiṉ kartá intizár.
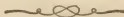
241 Á. W. (*Zabúr* 130.)

Gunáh kí Muáfí mángná.

1 Gunáh o gam ke gár men se
Main kartá hún faryád;
Khudáyá, merí sun áwáz;
Farmá tú mujhe yád.

2 Ki ádmí ke gunáhon ko
Jo kare tú hisáb,
To thahre kaun tere huzúr?
Sab dunyá hai kharáb.

3 Par gunahon kí m'áfí hai
Pás tere, ai Khudá;
Aur Ísá ke kafáre par
Ímán hai, ásí ká.

4 Pas dar ke sáth, aur táib ho,
Main átá tere pás;
Mere gunáh, Khudáyá, bakhsh:
Sun merá iltimás.
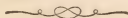
242 L. W. (*Zabúr* 143.)

Gunáh kí Muáfí mángná.

1 Sun merí zárí, ai Khudá,
Merí duá par kán lagá;
Apní wafáí se shitáb
Merí duá ká de jawáb.

2 Tú apne ájiz bande se
Gunáhon ká hisáb na le,

Ki koí shakhs tere huzúr
Na ṭhahar saktá be-qusúr.

3 Shaitán mujhe ghabrátá hai;
Bár bár mujhe ázmátá hai;
Táríkí men̲ main̲ baiṭhá hún̲;
Main̲ goyá gor men̲ paiṭhá hún̲.

4 Kyá sahm gayá merá jí!
Dil merá ujaṛ gayá bhí:
Yád átá hál, un dinon̲ ká,
Jab terá fazl mujh par thá.

5 Tab merá bhár, gunáhon̲ ká,
Khudáwand ne utárá thá;
Tab merá dil thá pur-surúr;
Aur ab kyún̲ húá ná-masrúr.

6 Khudáwandá, toṛ merí qaid;
Sirf tujh par merí hai ummaid;
Main̲ apne háth baṛhátá hún̲,
Aur m'ấfí tujh se cháhtá hún̲.

7 Zamín jyún̲ men̲h kí pyásí hai,
Tyún̲ terá pyásá ấsí hai;
Rahím tú ho mujh ấjiz par,
Aur mujhe jald ásúda kar.

243

Ạ. W. *(Zabúr 38.)*

Gunáh kí Muấfí mángná.

1 Tambíh na de tú, qahr se,
Mujhe, ai Rabb rahím;

Na gazab karke sazá de;
Khudáwandá karím.

2 Gunáhon ká jo merá bár,
Mujhe dabátá hai;
Aur merá dil, jo khwár, láchár,
A'rám na pátá hai.

3 Ummed hai mujh ko tujhí se,
Karím Khudáwandá;
Merí faryád ko sun tú le;
Aur mujhe jald bachá.

4 Dil kholke apne sab gunáh
Main kartá hún qabúl;
Kar mujh par rahm kí nigáh,
Aur ásí ko na bhúl.

5 Khudáyá, mujhe tark na kar;
Na ho tú mujh se dúr:
Merí naját tú jaldí kar;
Bakhsh mere sab qusúr.

244 7. W.

Pápmochan mángná.

1 Prabhu, main hún pápí jan,
Ati adham, duráchár;
Páp se bhará merá man;
Kaun utáre merá bhár?

2 Kaun hai mukti-denehár?
Tú ne mukt kamáí hai;

Tú utártá páp ká bhár;
Terí hí duhái hai!

3 Háṉ, miṭá tú mere páp;
Nayá kar tú merá man:
Terá hai jo pun pratáp,
So hai merí mukt ká dhan.

4 Ísá, merá Gurú ho;
De tú mujhe dharm ká gyán:
Apne man ke dhone ko
Karúṉ tere rakt meṉ snán.

5 Terá dharm, Masíh dayál,
Kartá hai pápoṉ kí chhai:
Gáúṉgá maiṉ sadá-kál
Ísá Prabhují kí jai.
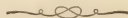
245

7. W.

Pápmochan aur Mukti máṉgná.

1 Prabhu, dekh, mujh pápí ko:
Kis se merá ho upkár?
Merí mukti kaise ho?
Kaun hai mukti-denehár?

2 Prabhují, maiṉ andhá húṉ,—
"Effatah!" tú mujh se bol;
Páp ke bandh se bandhá húṉ,—
Mere bandhanoṉ ko khol.

3 Chhimá kar tú mere páp;
De tú mujhe swargí buddh;

Dúr kar merá sab santáp ;
Kar tú mere man ko shuddh.

4 Nihsandeh tú khowegá
Merí átmá ká bikár ;
Prabhu, tujh se howegá
Merí átmá ká nistár.
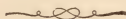
246

8, 7. W.—Rág 24.

Pápmochan aur Mukti mángná.

1 Prabhu Ísá, Jagadísá,
Páp ke bhár se kar nistár ;
Tú hai Tárak, aur Upkárak ;
Mujhe tár, he Táranhár.

2 Main, he Tráni, hún agyání,
Netra-hín, aur man-malín ;
Dharam-rahit, aur páp-sahit,
Ásrá-hín, aur dusht-ádhín.

3 Tú, he Mitr, hai pawitr ;
Main ashuddh, aur nít-biruddh ;
Tú dayálu, aur kripálu
De nir-buddh ko átmik buddh.

4 Jagat-trátá, Mukti-dátá :
Kripámai, aur mrityun-jai ;
Ísá Swámí, Antar-jámí,
Terí jai hai páp kí chhai.
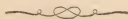
247

8, 7. W.

Mukti mángná.

1 Prabhu I'sá, Kripá-ságar,
Tú hai sachmuch Jot apár;
Merá man tú kar ujálá ;
Apne bhakt ká kar nistár.

2 Prabhu, maiṉ húṉ mahá-pápí ;
Tujhe chhoṛá bárambár ;
Mujhe apní or phiráke
Páp se mujhe kar uddhár.

3 Apní Atmá se, Parmeshwar,
Merá man pawitr kar ;
Tan aur man maiṉ somptá tujhe ;
Kripá karke grahan kar.

4 Maran-kál jo nikaṭ áwe,
Prabhu, merá jí sambhál ;
Marne se maiṉ kyúṉkar ḍarúṉ,
Jo tú merá ho rakhwál.

248

Ạ. W.

Nistár mángná.

1 Anáth maiṉ húṉ, ai Prabhu Khrisṭ,
Tú hai anáth ká Náth :
Maiṉ man, bach, káyá se nikrishṭ,
Aur biká páp ke háth.

2 Ai I'sá, Tárak, mujhe tár ;
Hai tujh par merí ás ;

Nistárak, merá kar nistár,
Ki swarg men̲ karún̲ bás.

249

8, 7. W. D.—Rág 27.

Ek Hindú jo Masíhí húá, us ká Iqrár.

1 Yá Yahowáh, Qádir I'sá,
Khabar le shitábí se;
Tujhí, tujhí ko pukárá
Az hadd gam, be-tábí se:
Rahm kar, Khudá Karímá,
De naját, kharábí se:
Yá Yahowáh, Qádir I'sá,
Khabar le shitábí se.

2 Pahle thá az-hadd main̲ káfir;
Pújá Dev Bhawání ko;
Gurú, pír, bahut se púje;
Pújá Shankar dání ko:
Sat-sang kiyá, gyán bhí páyá;
Gyán sunáyá gyání ko;
Páí sab kuchh bhúl shaitání;
Pújá tab Yazdání ko.

3 Shástr, Ved, Purán kí báten̲,
Panditon̲ kí báni se,
Suní main̲ ne bahuterí,
Máni bhí nádání se:
Par jab án̲khen̲ merí khulín̲,
Rabb kí mihrbání se,
Ráh ' naját ko main̲ ne páyá
Tab Kalám Rabbání se.

4 Mere dil ! tú chhoṛ de ásá,
  Ġur'bá, shurfa, dání ká ;
Uqbá wáste sab be-fáida,
  Ilm aur zor, jawání ká :
Mere dil ! ho khush o khurram ;
  Chhoṛ zindán, hairání ká ;
Le Masíh se jald tú tuhfa,
  Zindagí gairfání ká.

250

7. W.—Rág 42.

Masíh, Dín-dayál kí Duháí.

1 Prabhu Ísá dayáwant,
Merí mukt kí Ád aur Ant !
Pápí ko tú tártá hai ;
Us ke páp ko hártá hai :
Tú, jo jag ká Dín-dayál,
Prabhu, mujh par ho kripál !

2 Terá nám maiṉ letá húṉ ;
Tan man tujhe detá húṉ ;
Mukt-padárth, he Kripá-náth,
So hai kewal tere háth :
Tú, jo jag ká Dín-dayál,
Prabhu, mujh par ho kripál !

3 Mere sáre páp ká bhár,
Kripá karke, tú utár ;
Kar tú mujhe apná dás ;
Rakh tú mujhe apne pás :
Tú, jo jag ká Dín-dayál,
Prabhu, mujh par ho kripál !

4 Apní baṛí dayá se
Apní A'tmá mujhe de;
Wuh batáwe dharm kí nít;
Wuh baṛháwe prít, pratít:
Tú, jo jag ká Dín-dayál,
Prabhu, mujh par ho kripál.

251

8, 7. W.

Premí Prabhu par A'srá rakhná.

1 Priye Prabhu, Dayá-ságar;
Kripá-mai, aur jot-sarúp;
Sarva-darshí, Jag-ujágar,
Terá prem hai kyá anúp!

2 Nis-sandeh tú hai Jag-bandhú,
Pápíoṉ se rakhtá prem;
Cháhtá hai tú, Kripá-sindhú,
Sab manush ká kushal kshem.

3 I'sá, Tráṉí, aur Upkárak;
A's maiṉ rakhtá tujh hí par;
Tujhe chhoṛ kaun hai Nistárak?
Prabhu, mujhe grahan kar.

4 Mukti-márag meṉ maiṉ chalúṉ;
Pakaṛ le tú merá háth;
Tere pás maiṉ sadá rahúṉ,
Jo tú rahe mere sáth.

252

8, 7, 4. W.—Rág 35. *(Zabúr 16.)*

Sirf Masíh se Naját.

1 Merá háfiz ho, Alqádir,
Main̲ hún̲ terá dámangír :
Ḳhwár, láchár, main̲ tujh pás átá ;
Tere dar ká main̲ faqír ;
Merí nekí
Tere sámhne hai qasír.

2 Tere bandon̲ kí sharákat
Mere dil ko hai manzúr :
Tujh ko chhoṛ jo dúsrá mánte,
Dukh baṛháte hain̲ zarúr ;
Un ke mel se
Merá dil nit rahe dúr.

3 Bar'kat kí mírás aur pyála
Rabb men̲ pátí merí ján :
Merá hissa, merá bakhra
Hai Ḳhudáwand ạlí-shán ;
Faqat wuh hai
Merá Munjí aur Chaupán.

4 Ai Ḳhudáwand, tú mubárak ;
Suthrí merí hai mírás :
Sulh aur saláh ke Málik,
Hai naját sirf tere pás ;
Ham tá abad
Terí karen̲ge sipás.

253

7. W.—Rág 46.

Naját Fazl se hai.

1 Ai Khudáwand, madad de;
Merá bojh, gunáh ká, le;
Mujh láchár kí árzú par
Apná kán, Masíhá, dhar.

2 Áge jhúṭh ko mántá thá,
Balki yih bhí jántá thá,—
Jo sawáb kamáte haiṉ,
So naját ko páte haiṉ.

3 Ab maiṉ jántá, merá kám
Abas hai, aur ná-tamám;
Us kí ás hai bhúl kí bát;
Ḳhálí fazl se naját.

4 Ísá, ás tú merí hai;
Háṉ, duhái terí hai!
Badí merí m'áf karwá;
Táqat, nekí kí, dilwá.

254

Á. W. *(Salvation, O the joyful)*

Naját kí Ḳhush-ḳhabarí.

1 Naját, ḳhush-ḳhab'rí ká paigám
Hai dil ko ḳhúb manzúr;
Dilgír ko detá hai árám,
Aur ḳhauf ko kartá dúr.

2 Jahannam ke darwáze par
Be-ján ham paṛe haiṉ;

Phir paidá hoke, táqatwar,
  Ham zinda khaṛe haiṉ.

3 Zamín ke sáre ímándár!
  Tum sárí qaumoṉ ko
Injíl kí bar'kat be-shumár—
  Naját kí ḳhabar do.

255

Á. W.

Naját Shurú se Ákhir tak Ḳhudá se.

1 Ham kaisí baṛí niạmateṉ
  Masíh meṉ páte haiṉ:
Naját ko páne, gunahgár
  Buláe játe haiṉ.

2 Na ham ne kuchh kamáyá hai,
  Na kiye haiṉ nek kám;
Naját ko wuh muhabbat se
  Muft detá hai inạ́m.

3 Jo kuchh Ḳhudá ko pasand thá,
  So húá hai namúd;
Sab barguzídoṉ kí naját
  Masíh meṉ hai maujúd.

4 Aur barguzídoṉ meṉ se ek
  Halák na howegá;
Charwáhá apní bheṛoṉ se
  Ek bhí na khowegá.

5 Ki jitne chune húe haiṉ,
  So Ịsá meṉ nek-hál;

Ísá men rahte hain mahfúz ;
Aur páwenge jalál.

RÚH-UL-QUDS.

256 Á. W.

Rúh-ul-Quds kí Huzúrí cháhná.

1 Ai Rúh-ul-Quds, ab házir ho ;
Zor apná záhir kar ;
Mitá dil kí táríkí ko ;
Kar haqq ko jalwagar.

2 Jo kuchh ki dil men terhá ho,
Nikál de sarásar ;
Khudá kí pák muhabbat ko
Tú ham men járí kar.

3 Dil kí sargarmí hamen de ;
Aur sustí dafa kar ;
Ham men, Masíh kí khátir se,
Rúhání khushí bhar.

257 Chh. W.

Rúh-ul-Quds kí Madad mángná.

1 Duá tú merí sun,
Rúh ' Quds, ai pák Ustád ;
Aur har ek qaid kí berí se
Tú mujhe kar ázád.

2 Aur agar aisá ho,
Ki koí bad dastúr
Maiṉ apne dil meṉ páltá húṉ,
Kar us ko mujh se dúr.

3 Aur mere sáre ang
Hoṉ tere tábịdár;
Tú merí áṉkh, zubán, aur kán—
Har ang ká, ho muḳhtár.

4 Maiṉ ḳhún-ḳharída húṉ,
Ḳhudáwand Ísá ká;
Pas apní ján o jism ko
Maiṉ us ká jánúṉgá.

5 Aur tú, ai Rúh-ul-Quds,
Ráh rást par chalne ko,
Merá Muạllim roshangar,
Aur merá Hádí ho.

258 7. W.

Kalám kí Manádí par Rúh-ul-Quds kí Barakat mángná.

1 Rúh-ul-Quds, tú utar á;
Apní qudrat ko dikhá;
Toṛ sang dil hamáre ko;
Fazl terá ham par ho.

2 Rabb ko jo na jánte haiṉ,
Ísá ko na mánte haiṉ,
Un ke dil kí áṉkhoṉ par
Apní roshní záhir kar.

3 Jab we sunen khush-payám,
Jab we parhen Pák Kalám,
Apne zor muassir se
Un ke dil par asar de.

4 Hamen bakhsh naját ká gyán,
Sachchí dánish, haqq ímán;
Apnon kí hidáyat ko,
Hádí aur Muallim ho.

259

L. W.

Rúh-ul-Quds se Duá mángná.

1 Ai Rúh-ul-Quds, tú mihr kar,
Aur názil ho mujh ájiz par;
Apne muassir zor se á;
Táríkí, dil kí, tú mitá.

2 Bizátihi main hún kharáb;
Nek kám ke liye hún be-táb;
Balki gunáh ke sabab se
Hún mánind dil ke murde ke.

3 Bakhsh mujhe rúh kí zindagí,
Ki karún terí bandagí;
Ai Rúh, tú utar á mujh par,
Aur apní qudrat záhir kar.

4 Tú jántá mere dil ká hál:
Sab gaflat us men se nikál;
Aur apne bare fazl se
Tú sachchí dánish mujhe de.

260 L. W.

Rúh-ul-Quds se Duạ́ mángná.

1 Rúh ' Pák, jo fazl terá hai,
Us par bharosá merá hai;
Tú hamen̲ bakhsh de haqq ímán,
Ki dil men̲ howe itmínán.

2 Ráh ' haqq ham tujh se jánte hain̲;
Masíh ko bhí pahcháute hain̲:
Tú hamen̲, apne fazl se,
Har ḳhúbí men̲ taraqqí de.

261 L. W.

Bandagí par Rúh-ul-Quds kí Barakat mángná.

1 Ai Rúh-ul-Quds, tú utar á,
Aur dil men̲ roshní tú chamká;
Rúhání zindagání de;
Bhar dil, hamáre, ulfat se.

2 Dekh, ham hain̲ kaise ḳhatákár;
Gunáh ká karte hain̲ iqrár,
Ki us ká bojh satátá hai,
Hamáre jí dabátá hai.

3 Ham gít be-fáida gáte hain̲,
Jo nahín̲ dil lagáte hain̲;
Bin tere fazl ham láchár;
Ai Rúh-ul-Quds, ho madadgár.

4 Ham sabhon̲ ko tú ab jatá;
Rúhání gaflat se jagá;

Tú bandagí ko táqat de,
Ki howe rúh aur rástí se.

262 L. W.

Rúh-ul-Quds ke liye Ḳhudá se duạ́ mángná.

1 Ai Báp ạzíz, Ḳhudá rahím,
Muhabbat terí hai ạzím;
Mujhe Rúh ' Pák ke asar se
Rúhání zindagání de.

2 Kar dafạ yih purání ḳho,
Ki merí niyat naí ho;
Háṉ, mere dil ko nayá kar,
Ki howe Rúh-ul-Quds ká ghar.

3 Wuh, mere dil ká rahnumá,
Mujhe ráh rást chaláwegá;
Ímán ká peṛ, is bande ke,
Tab ladá hogá phaloṉ se.

4 Ḳhudáyá, merá sárá hál,
Aur merá bol, aur merí chál,
Sab ạ́dat, táqat, kár o bár
Ho terí Rúh ke tábịdár.

MASÍHÍ KÁ DILÍ HÁL AUR TAJRIBA.

263 L. W. (*Zabúr* 1.)

Díndár aur Sharír ká Hál aur Anjám.

1 Wuh ádmí hai mubárak-hál,
Na chaltá jo sharír kí chál;

Na un kí mántá hai saláh;
Bad jántá ṭhaṭṭhebáz kí ráh.

2 Ki jis ke dil hí men̲ dawám
Sharíạt ká hai pák Kalám;
Ḳhush hoke mántá us kí bát,
Aur us par sochtá hai din rát.

3 Wuh darakht sá hai ḳhush-bahár,
Jo lagá nahr ke kanár;
Wuh phúltá lahlahátá hai,
Aur waqt par mewa látá hai.

4 Sharír hain̲ mánind bhúse ke,
Uṛ játá hai jo hawá se;
Nekon̲ kí majlis men̲ gum-nám,
Ạdálat men̲ hain̲ be-qiyám.

5 A'dil quddús, jo hai Alláh,
Wuh jántá sádiqon̲ kí ráh;
Par gunahgár ke sab maqsúd
Ḳhudá se hon̲ge nest nábúd.
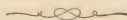
264 L. W. (*Zabúr* 128.)

Ḳhudátars ká Ghar.

1 Mubárak wuhí hai insán,
Ḳhudáwand se jo hai tarsán;
Jo pasand kartá us kí ráh;
Ḳhudá kí us par hai nigáh.

2 Wuh apní rozí páwegá;
Apní kamáí kháwegá;

Nekbakhtí rahtí us ke ghar;
Nekbakht wuh hogá umr bhar.

3 Phaldár angúr sí, khúb o kháss,
Hai us kí jorú us ke pás;
Hain larke us ke ba-har-hál
Zaitún ke paudhon kí misál.

4 Nekbakht hai khudátars insán;
Wuh bar'kat páwegá har án;
Aur dekhegá, dil-jama ho,
Apne larkon ke larkon ko.

265 L. W. *(Zabúr 15.)*

Khudá ke Bandon ká Hál aur Chál.

1 Kaun tere khaime men, Khudá,
Sachmuch sukúnat karegá?
Aur koh ' Saihún men ba-surúr,
Kaun rahegá tere huzúr?

2 Jo ádmí dil ká sachchá ho;
Na dewe dukh parosí ko;
Jo chuglí nahín khátá hai,
Aur nahín aib lagátá hai;—

3 Wuh jo sharír ko jántá khwár;
Aur khudátars ko izzatdár;
Aur agar qasam khátá ho,
To us par qáim rahtá jo;—

4 Súd-khor na howe lálach se,
Na kisí se kuchh rishwat le;

Jo aise haqq-rasída hain,
So Rabb ke pasandída hain.
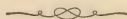
266

10. W.—Rág 10. *(Zabúr 73.)*

Díndár aur Sharír ká Anjám.

1 Anjám, sharír ká, kaisá haibatnák !
Maut men hai faqat ímándár be-bák :
Khudáwand, ho rahím, aur fazl de ;
Aur unhen alag kar bad-káron se.

2 Do gharí tak we lahlaháte hain ;
Par jald halákat men phans játe hain ;
Un kí ummed aur khushí be-qiyám ;
Pánw un ke khare phisalte muqám.

3 Main rahtá hún hamesha tere sáth ;
Ki tú ne pakrá merá dahná háth :
Hidáyat kar apní maslahat se :
Jalál men ákhir ko qabúl kar le.

4 Zamín par merá kaun hai, magar tú ?
A'smán par tujhe dekhún rúbarú :
Ghat jáwe merá jism, merí ján,
Tau bhí tú merá zor hai aur amán.

267

A'. W. *(Zabúr 12.)*

Díndárí aur Díndáron ke Kam hone kí Faryád.

1 Khudáwand, mujhe de naját ;
Kam húe hain díndár ;

Ab thoṛí chaltí dín kí bát;
Ghaṭ gae ímándár.

2 Sab karte sáth hamsáe ke
Ab báten ná-maqúl;
Cháplúsí aur do-dilí se
We bolte hain fuzúl.

3 We baṛí bol se bolte hain,—
"Ham húe khud-mukhtár;
Apní zubán ham kholte hain;
Kaun ham par hai sardár?"

4 Kahán, Khudáyá, hai ímán?
Ab ṭhanḍhá húá pyár:
Dekh, ṭhaṭṭhebáz, bedín insán
Ab páte iqtidár.

5 Khudáwand, aise zulm se
Ham bandon ko chhuṛá;
Sharr ko mat gálib hone de;
Díndáron ko bachá.

---

268 Á. W. (*Zabúr* 101.)

Díndár ke Ghar ká Intizám.

1 Rahm aur ạdl kí tausíf
Main terí gáúngá;
Khudáwandá; terí taṛíf
Main ab sunáúngá.

2 Main chalún dánishmandí se,
Bá sidq i dil tamám;

Aur ghar ká, ạqlmandí se,
Maiṉ karúṉ intizám.

3 Jo terí áṉkh meṉ burá ho,
So karúṉgá maiṉ dúr;
Kaj logoṉ ke kaj kámoṉ ko
Na karúṉgá manzúr.

4 Sharíroṉ kí áshnáí se
Na húṉgá maiṉ palíd;
Dil apne kí magráí se
Maiṉ rahúṉgá bạíd.

5 Jo chugl-ḳhor haiṉ, jo be-dín,
Buland-nigáh, magrúr,
Jo jhúṭh gawáh haiṉ, jo ḳhud-bín,
Maiṉ un se rahúṉ dúr.

6 Jo mere ghar meṉ rahtá ho,
So howe ímándár;
Aur agar merá naukar ho,
To ho diyánatdár.

7 Dúr rahe mujh se dagábáz;
Na áwe mere ghar;
Na karúṉgá maiṉ kuchh lih※áz
Jhúṭh-kahnewále par.

8 Yúṉ apne ghar ká bandobast
Maiṉ karúṉ, ai Ḳhudá;
Gharáná ho khudá-parast,
Aur ghar, Ḳhudáwand ká.

269 L. W. *(Zabúr 46.)*

Qaumon̲ ke Tazalzul men̲ Múminon̲ kí Salámatí.

1 Hamárí quwwat aur panáh
Sab tangíon̲ men̲ hai Alláh:
Is sabab ham na ḍaren̲ge,
Zamín ke badal jáne se.

2 Pahár jo hilen̲ be-qarár,—
Samundar kare shor o shár,—
Zamín jo larze já-ba-já,—
Panáh hamárí hai Ḳhudá.

3 Ḳhudá ke shahr men̲ shaffáf
Ek naddí bahtí, pák o sáf:
Pák shahr men̲, Haqq Taạlá ke,
Log us se ḳhushí páwen̲ge.

4 Ḳhudá hai un ke darmiyán;
Na ṭalen̲ge wuh kisí án:
Bandon̲ ko subh hote hí
Ḳhudá se madad milegí.

5 Qaumen̲ shor shár machánwen̲ jo,
Sab mulkon̲ men̲ tazalzul ho:
Khudáwand dewe jab áwáz,
Zamín tab howegí gudáz.

6 Ḳhudáwandá, Rabb-ul-afwáj;
Jab yún̲ sab howegá táráj,
Tab tú, Alqádir Sháhansháh,
Apnon̲ kí howegá panáh.

7 Sab dushman hówen̲ge hairán;
Tú toṛegá un kí kamán;

Qaumon ko karegá tú dang:
Mauqúf tab hogí ẓidd o jang.

8 Tab qaumen jánengí har já,
Ki tú, Masíhá, hai Ḳhudá;
Aur sab par hoke fathmand
Zamín par hogá tú buland.

270

8, 7, 4. W. (*Zabúr* 63.)

Ḳhudá ke liye Múmin ká Ishtiyáq.

1 Ai Ḳhudáwand, wáste tere
Jism merá pareshán;
Tujhe ḍhúnḍhúngá sawere;
Bahut pyásí merí ján:
Bayábán men
Phirtá hún main sargardán.

2 Terí ulfat kí shahádat
Dil o ján se gáúngá;
Ụmr bhar main pák ịbádat
Terí bajá láúngá;
Duạ mángne
Apná háth baṛháúngá.

3 Qudrat aur jalál Rabbání
Maqdis men jo dekhá thá,—
Yih ụjúba mihrbání
Bande ko tú phir dikhá;
Rahm terá
Zindagí se be-bahá.

4 Tere dahne háth ke zor se
Main salámat rahúngá;
Dushmanon ke sáre shor se
Rahúngá tab be-parwá;
Aur mukhálif
Honge abad tak ruswá.

271

7, 6 W. D.—Rág 48. (*Zabúr* 115.)

Khudá kí Barakat Khudátarson par.

1 Khudá ke barguzído,
Ho us ke ummedwár;
Rabb hai tumhárí sipar,
Panáh aur madadgár:
Ai sáre khudátarso,
Khudá hai ummedgáh;
Us par bharosá rakho:
Mubárak hai Alláh.

2 Khudá ne fazl karke
Ab ham ko kiyá yád,
Aur hamen bar'kat deke
Dil ko bhí kiyá shád:
Jo koí khudátars hai,
Kyá chhotá, bará ho,—
Khudáwand bar'kat degá
Sab apne bandon ko.

3 Tum ko, Alláh ke bando,
Aur farzandon ko bhí
Rabb rahm se bakhshegá
Khair kí ziyádatí;

Háṉ, rahmatoṉ ká Málik,
Wuh tum par ho rahím;
Aur bar'kat tumheṉ bakhshe
Parwardigár karím.

272 L. W. (*Zabúr* 84.)

Khudá ke Bandoṉ kí Nekbakhtí.

1 Kaho nekbakht un logoṉ ko,
Khudá se jin ko quwwat ho;
Aur us kí ráh, durustí se,
Jo chalá kareṉ, chustí se.

2 We us meṉ baṛhte játe haiṉ,
Quwwat par quwwat páte haiṉ;
Saihún meṉ Kháwind ke huzúr
We házir hoṉge, pur-surúr.

3 Ai lashkaroṉ ke pák Khudá,
Qabúl kar bande kí duạ:
Háṉ, merí minnat karne par,
Yạqúb ke Rabb, kán apná dhar.

273 L. W. (*Zabúr* 24.)

Khudá ke logoṉ ká Hál aur Istiqbál.

1 Zamín kí jo mạmúrí hai,
Jahán kí jo bharpúrí hai,
So sab kuchh hai Yahowáh ká;
Ki Kháliq, Málik hai Khudá.

2 Khudá ká hai jo pák makán,
Pahár Saihún, hai dil-sitán;
Kaun shakhs us par charh jáwegá?
Kaun us par jagah páwegá?

3 Sáf jis ká dil; pák jis ká háth;
Na rahtá jo butlán ke sáth;
Jo haqq par qasam khátá hai;
Aur jhúth par dil na látá hai.

4 Naját-dihinda Málik kí
Har bar'kat use milegí;
Aur apná matlab khúb o kháss
Wuh páwegá Khudá ke pás.

274

L. W. *(Zabúr 112.)*

Sakhí ádmí kí Nekbakhtí.

1 Kyá hí nekbakht hai wuh insán,
Khudáwand se jo hai tarsán;
Jo us kí ráh par khurram ho,
Aur máne us ke hukmon ko.

2 Mubárak hai us kí aulád;
Zamín par hogí wuh ábád:
Wuh log sakhávat men mashhúr,
Hain mihrbání se mamúr.

3 Auron par karte nekián;
Sakhávat un ke hai yahán;
Garíb par hote mihrbán,
Aur karte mushkil ko ásán.

4 Auron ke ghar jo hon tárík,
Núr hai nek ádmí ke nazdík ;
Auron ke dil men dahshat ho,
Khudá bachátá nekon ko.

5 Nekbakht wuh rahtá umr bhar ;
Phir dunyá se kúch karne par
Yádgárí, sádiq sakhí kí,
Hamesha baní rahegí.

275 Á. W. (*Zabúr* 112.)

Sakhí ádmí kí Nekbakhtí.

1 Mubárak hotá sádiq mard,
Auron ká madadgár ;
Garíb ká hotá wuh hamdard,
Nek kámon ko taiyár.

2 Jab burí khab'ren pátá hai,
Dil rahtá mustaqím ;
I'mán Khudá par látá hai,
Aur rahtá hai salím.

3 Wuh sáda-dil ho chaltá hai
Nidar aur khush-nigáh ;
Na us ká munh badaltá hai,
Na hotá rú-siyáh.

4 Kangálon men dekh us ká kám ;
Wuh bánttá hai khairát :
Wuh nekí karke hai nek-nám ;
Dúr kartá taklífát.

5 Us men̲, gar kuṛhte hon̲ sharír,
Nit ḳhush-aḳhláqí hai:
Us kí sadáqat kí tásír
Tá abad báqí haí.

276

8, 7. W.—Rág 27. *(Zabúr 92.)*

Sádiq ádmí kí Ḳhush-hálí.

1 Ḳhurme ke daraḳht kí mánind
Sádiq lahlaháwegá;
Jaise hain̲ Lubnán ke saro,
Wuh sarsabz ho rahegá.

2 Jitne jo lagáe gae
Ghar hí men̲, Ḳhudáwand ke,
We bárgáhon̲ men̲, Ḳhudá ke,
Ḳhúb shigufta howen̲ge.

3 We buṛhápe ke aiyám men̲
Lade hon̲ge mewon̲ se:
Sab bad-kár zurúr murjháwen̲;
Sádiq táza rahen̲ge.

4 Táki we bayán yih karen̲,
Rást aur sachchá hai Ḳhudá;
Us men̲ nahín̲ hai nárástí:
Wuh paháṛ hai, bandon̲ ká.

277

11, 12. W.—Rág 3.

Masíhí ká Rozmarre ká Hidáyatnáma.

1 Ị́sáí, tú soch kar, hai terá kyá nám?
Ị́sáí, kah, har roz hai terá kyá kám?
Na nám se, par kám se hai kám tujhe, bháí;
Jo nám ká, aur kám ká, so sachchá Ị́sáí.

2 Dil apne men̲ kah tú, aur kabhí mat bhúl,
Ki Rabb kí tạríf men̲ áj rahún̲ mashgúl;
Gunáh se main̲ tauba kar, us se báz áún̲;
Masíh pár ímán lá, ján apní bacháún̲.

3 Main̲ Rúh hí se márún̲ áj jism ke kám;
Main̲ mán̲gún̲ díndárí aur Rúh ke inạm;
Yád karún̲ main̲ Rabb kí jo húí karámat,
Ki Alláh karím hai, aur main̲ pur-malámat.

4 Main̲ waqt ko ganímat ján, ho rahún̲ chust;
Aur ạq'bat kí fikr se na rahún̲ sust;
Jahannam se bhágún̲, jo jáe ạzáb hai;
Bihisht ko main̲ chalún̲, jo jáe sawáb hai.

5 Main̲ achchhe kám karne ko rahún̲ taiyár;
Masíhí muhabbat men̲ hoún̲ kámgár;
Shaitán kí ázmáish, dunyá kí ḳharábí,
Aur apní bad ḳhaslat par páún̲ fathyábí.

6 Phir áj merá marná jo howe, zurúr
Insáf merá hogá Ḳhudá ke huzúr:
Pas bháí Ị́sáí, áj apná kám karná;
Jo karná hai, áj kar, ki jald hogá marná.
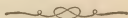
278

Chh. W. *(Faith is a precious gift)*

Ímán.

1 Ímán ḳháss tuhfa hai,
Ḳhudáwand ká inạm ;
Ásmán se us kí asl hai ;
Hai Rúh-ul-Quds ká kám.

2 Ímán yún̠ boltá hai,
" Main̠, ạjiz aur tabáh,
Ḳhudáwand ko pakaṛtá hún̠
Apní kafáragáh."

3 Wuh har ghabráhaṭ men̠
Masíh pás játá hai ;
Aur us ke ḳhún ke chashma se
Safáí pátá hai.

4 Ímán sambháltá hai
Múmin ko, umr bhar ;
Use chaláke sídhí ráh
Pah'nchátá samá par.

5 Yih sab kuchh, ai Ḳhudá,
Hai terá ḳháss ihsán :
Apní Rúh Pák ke asar se
Baḳhsh mujhe yih ímán.
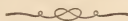
279

Ạ. W.

Ímán.

1 Ímán taskín kí hai bunyád,
Har já, har hál, har án ;
Ímán jyún̠ hotá hai ziyád,
Tyún̠ g̠haṭṭá ranj aur gam.

2 Na kabhí us ko ghaṭne de
Mujh meṉ, Ḳhudáwandá;
Par apne baṛe fazl se
I'mán mujh meṉ baṛhá.
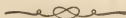
280

11. W.—Rág 5. *(Begone unbelief)*

I'mán kí Fathyábí.

1 Sab shubhe ab dúr hoṉ; Masíh hai maujúd;
Wuh dahshat aur ḳhauf ko kar degá nábúd;
Jo wuh mere sáth ho, jab áwe túfán,
Tab kyúṉ merí kishtí ko hogá nuqsán?

2 Wuh merá hai hádí, gar ráh ho tárík;
Wuh hámí har waqt hai, aur mere nazdík;
Sab ásrá jo ṭúṭe, sab bhái hoṉ dúr;
Masíh mere sáth ho; bas yihí zarúr.

3 Pyár us ká hai dáim, aur bilá tafríq;
Maiṉ gam ke daryá meṉ na hoúṉ garíq;
Mujh ásí kí madad bárhá us ne kí;
Wuh áḳhir tak mujhe bacháwegá bhí.

4 Kyúṉ dukh aur muhtájí se hoúṉ hairán?
Ḳhudá ke Kalám meṉ yih sáf hai bayán,—
Naját ke sab wáris musíbat se ho
Já pah'nchte haiṉ áḳhir salámatí ko.

5 Jo kuchh mujh par guzre, sab hai fáidamand;
Jo kaṛwá so míṭhá,—talḳh dawá pasand:
Har mushkil par áḳhir ham páweṉge jít;
Tab jí se ham gáweṉge fath ká gít.

281

Ạ́. W. *(Zabúr 20.)*

Ímándár kí Salámatí.

1 Ímán ká jhanḍá, yá Alláh,
Ham khaṛá karte hain̲ :
Yahowáh nám hai pák panáh ;
Ham kyún̲kar ḍarte hain̲ ?

2 Ásmánon̲ par, Ḳhudá ' ạzím,
Hai terí masnad pák :
Sab jitne tere hain̲ ganím,
Hain̲ tere sámhne ḳhák.

3 Jo un ke jang ká hai sámán,
So hai náchíz aur ḳhám :
Hamárá qilạ aur chaṭán
So hai Yahowáh nám.

4 We jhuke hain̲,—gir paṛe hain̲,
Aur pur-nadámat hain̲ :
Ham uṭhe hain̲—ham khaṛe hain̲,
Sahíh salámat hain̲.

5 Yahowáh, ai hamáre Sháh,
Garchi ham ḳhák o dhúl,
Tau bhí duạ ham mán̲gte hain̲ :
Tú hamen̲ kar qabúl.

282

L. W.

Ímán se Ḍige húe kí Faryád.

1 Hál, mere dil ká, sarásar,
Ḳhudáwand mere, nayá kar;
Ṅa apne muṉh ko mujh se moṛ;
Na gusse hoke mujhe chhoṛ.

2 Gunáh jo húe bande ke,
So m'áf farmá tú rahm se;
Aur mere dil ke najas ko
Masíh ke lahú se tú dho.

3 Jo dil kí pahle thí taskín,
So gaí hai; dil hai gamgín;
Miṭáke mere dil ká ḍar,
Wuh ḳhushí phir ịnáyat kar.

4 Tab un ko bhí, jo haiṉ gumráh,
Batáúṉ maiṉ naját kí ráh;
Ki hoṉ Injíl ke tábiḍár,
Bihisht ke sachche ummedwár.

283

Á. W.

Tauba-karnewále kí faryád.

1 Ai Báp ásmání, terá nám
Rahím hai aur rahmán;
Aur rahm ke haiṉ tere kám;
So sab par hai ạyán.

2 Tú mujhe phir qabúl kar le;
Behál ko kar bahál;
Aur merí nang chhipá tú de;
Is ájiz ko sambhál.

3 Masíh ká ḳhún aur nek ạmál
  So howegá libás,
Aur us kí ḳhúbí o kamál
  So hogí zínat ḳháss.

4 Aur apne ghar kí nịamaten̲
  Tú baḳhsh is ạjiz ko:
Ki ghar hí ke farzandon̲ men̲
  Farzand wuh terá ho.

5 Jo kuchh ki terí marzí ho,
  Hai bande ko manzúr:
Nigáh jo terí mujh par ho,
  To banda hai masrúr.

284

Rág 61. *(Nearer, my God, to thee)*

Ḳhudá kí Nazdíkí cháhná.

1 Tujh pás, Ḳhudáwandá!
  Tujh pás, Ḳhudá!
Harchand mujh ko salíb
  De pahunchá;
Tau bhí yih gáún̲gá,
Tujh pás, Ḳhudáwandá!
  Tujh pás, Ḳhudá!

2 Dunyá ke jangal men̲
  Andherá hai;
Par tú, rahím Ḳhudá,
  Núr merá hai:
Khush ho main̲ chalún̲gá
Tujh pás, Ḳhudáwandá,
  Tujh pás, Ḳhudá.

3 Tú mujhe sáf dikhlá
  Ásmání ráh ;
Tab hogí merí ján
  Terí maddáh :
Maiṉ jaldí jáúṉgá
Tujh pás, Ḳhudáwandá,
  Tujh pás, Ḳhudá.

4 Ḳhudáyá, apne pás
  Mujhe bulá ;
Dunyá ká bayábán
  Tab chhoṛúṉgá :
Shádmán maiṉ áúṉgá
Tujh pás, Ḳhudáwandá,
  Tujh pás, Ḳhudá.

---

285 7, 6. W. D.—Rág 48. *(I need thee, precious)*

Masíh hameṉ zurúr hai.

PAHLÁ HISSA.

---

1 Masíh zurúr hai mujhe ;
  Maiṉ baṛá gunahgár ;
Dil merá hai andherá,
  Álúda, aur bad-kár :
Faqat Masíh ke ḳhún se
  Dil kí safáí hai ;
Is sabab se Masíh kí
  Har waqt duháí hai.

2 Masíh zurúr hai mujhe;
Main bahut hún kangál,
Musáfir, aur pardesí,
Ġaríb bhí, aur tang-hál:
Masíhá, terá karam
Nit rahe mere sáth,
De táqat mere pánw ko,
Aur tháme mere háth.

3 Masíh zurúr hai mujhe;
Wuh mere dil ká Yár;
Hamdard hai mere dil ká;
Utárá merá bár;
Sambháltá hai wuh mujhe,
Jab dukh ká zikr hai:
Mere Masíh ke dil ko
Nit merí fikr hai.

285

DÚSRÁ HISSA.

4 Masíh zurúr hai mujhe;
Main bahut hún nádán;
Gumráhí mujh se hotí,
Aur galatí har án:
Main us kí madad mángtá,
Tang ráh par chalne ko;
Pah'ncháne ko bihisht men
Wuh merá hádí ho.

5 Masíh zurúr hai mujhe;
  Har roz wuh hai zurúr;
Ai I'sá, apne faiz se
  Tú mujhe kar mạmúr;
Raháish Rúh-ul-Quds kí
  Ho mujh men̲ ụmr bhar,
Ki tujhe ḳhúb main̲ jánún̲;
  Hidáyat merí kar.

6 Masíh zurúr hai mujhe;
  Ai I'sá, pyáre tú!
Jald tujhe dekh main̲ lún̲gá
  A'smán par, rú-ba-rú;
Tab jitne tere log hain̲,
  Terí guroh sharíf,
Main̲ un men̲ milke gáún̲
  Hamd terí, aur tạríf.

286

8, 7. W. *(Zabúr 42.)*

Ḳhudá ke liye A'rzúmand honá.

1 Jaise hirní hámptí pyásí,
  Khwáhishmand hai, pání kí,
Ai Ḳhudáwand, dekh, yih ạsí
  Tere liye hámptá bhí.

2 Tere pás kab házir áún̲?
  Dekh, tarastí merí ján:
Tujhe kab main̲ dekhne páún̲?
  Merá dil hai pareshán.

3 Kab tak ṭhaṭṭhe meṉ log kaheṉ,—
  “Kaháṉ terá hai Ḳhudá?”
Kab tak mere áṉsú baheṉ?
  Kyá tú yád na karegá?

4 Sáth guroh ke, ị́d ko mánne,
  Jáúṉgá maiṉ tere ghar;
Terí hamd o saná gáne
  Chalúṉgá maiṉ tere dar.

5 Mere jí, tú kyúṉ hai bhárí?
  Kyúṉ ghabrátí, merí ján?
Kar Ḳhudá kí intizárí;
  Tab tú hogá saná-ḳhwán.

287

11. W.—Rág 5.

Ḳhudá, Bande ká Hissa.

1 Ḳhudá, merá hissa, mahbúb o habíb;
Maiṉ bandá húṉ terá, majbúr o garíb;
Sab rúe zamín, aur ásmán par kahíṉ
Hai tere siwá merá koí nahíṉ.

2 Jo tú hí na hotá, to sárá ásmán,
Aur sárí zamín bhí hai ḳhálí butlán;
Sab ịzzat hai zillat; sab daulat hai dhúl;
Ḳhushwaqtí kí tú hí hai asl i usúl.

3 Háṉ, súraj kí roshní,—maḳhlúq ká jamál,—
Aur dostoṉ kí ḳhúbí,—aur mál o manál,—
Jo howe so howe; par mujhe manzúr
Hai tujh meṉ ḳhushwaqtí haqíqí mạmúr.

4 Ḳhudáyá, tú merá hai, dáim mudám :
Ḳhudáyá, main̲ terá hún̲, dil se tamám :
Yá jíte, yá marte, har hál men̲, har já,
Tú merá hí hissa hai,—merá Ḳhudá.

288

Á. W. *(Jesus, I love thy charming name)*

Ísá Ímándár ke Dil ká Ạzíz hai.

1 Ísá ! nám terá dil-pasand,
Aur kán ko hai shírín ;
Hamd us kí kar, ásmán buland,
Aur sárí sarzamín !

2 Tú merí ján ká hai ạzíz,
Aur ás, aur yár maqbúl ;
Sab terí nisbat hai náchíz,
Aur soná chándí—dhúl.

3 Jis bát ká main̲ hún̲ árzúmand,
So tujh men̲ hai maujúd ;
Roshní, bin tere, ná-pasand,
Aur dostí ná-maqsúd.

4 Jo fazl terá be-bahá,
So dil men̲ ṭhahrá hai ;
Balsán wuh, mere zaḳhmon̲ ká,
Aur dard kí dawá hai.

5 Gá rahún̲gá main̲ Ísá nám ;
Aur áwe merí maut,
Tab mujhe degá tú qiyám,
Ki tú hai maut kí faut.

289

Rág 55. *(Wenn ich Ihn nur habe)*

Sirf Ị́sá ko Cháhná.

1 Kaun ásmán par merá,
  Ị́sá, magar tú?
Na zamín par koí merá
  Dil-nihád hai, magar tú!
Tere pás bharpúrí,
Ḳhushí, bar'kat, ulfat kí mạmúrí.

2 Agar tú ho merá,
  Chhoṛúṉgá sab kuchh;
Rahúṉgá maiṉ banda terá;
  Tujhe chhoṛ sab jánúṉ tuchh:
Tere píchhe ho lúṉ;
Chauṛí ráh par bhíṛ ko jáne deúṉ.

3 Jaháṉ tú hí hotá,
  Waháṉ merá ghar;
Sárí nịamatoṉ ká sotá
  Tujh meṉ pátá sarásar:
Bháíoṉ se mil jáke
Hamd karúṉgá, tere taḳht ke áge.

290

8, 7. W.

Masíh, hamárá Prítam.

1 Lákhoṉ meṉ ek merá Priyá,
  Ek hí merá Priyá hai;
Us ne mere man ko liyá,
  Prem ke bal se liyá hai.

2 Páp ke ban men̠ thá main̠ dhan̠sá,
  Dharm-bihín, aur man-malín ;
Dusht̤ ke jál men̠ thá main̠ phan̠sá,
  A'srá-hín, aur dusht̤-ádhín.

3 Merá Prítam, I'sá áyá,
  Khojne aur bacháne ko ;
Mujhe páyá, aur bacháyá ;
  Us kí stuti sadá ho.

4 Priye Prabhu, man jo liyá,
  Bas, to sab kuchh terá hai ;
Tan aur dhan bhí tujhe diyá ;
  Phir tú Prítam merá hai.

291

Rág 54. *(Ich weiss einen Lieben)*

Masíh, Sachchá Yár.

1 Ek yár main̠ ne páyá,
  Khudá kí taraf se ;
Wuh rahm karke áyá,
  Ki bachún̠ bipat se.

2 Gunáh main̠ ne kiyá ;
  Qarz merá be-shumár ;
Par us ne sab bakhsh diyá,
  Aur húá madadgár.

3 Mujh ájiz ko dekhkar
  Us ne tasallí dí ;
Kamzor par tars khákar
  Us ne phir táqat dí.

4 So maiṉ tan o man ko
Us ko bhí somptá húṉ ;
Naját wuh degá mujh ko,
Ki nit ḳhush-hál rahúṉ.

292

Rág 64. *(Schœnster Herr Jesus)*

Masíh, hamárá Pyárá.

1 I̤sá piyáre!
Málik hamáre!
Haqq Insán, aur haqq Ḳhudá!
Tú merá Yár hai,
Sar o Sardár hai;
Mahbúb tú hai, dil mere ká.

2 Bág aur gulzár haiṉ,
Ḳhush-namúdár haiṉ;
Un kí baṛí hai bahár:
Ḳhush, I̤sá, tú hai,
Sab se ḳhush-rú hai;
Tú mere dil ká hai gulzár.

3 Súraj chamaktá;
Chánd bhí jhalaktá,
Aur sitáre be-shumár;
I̤sá jalálí,—
Sab se jamálí,—
Sab ḳhilqat se hai raunaqdár.

293

Rág 15. *(Der beste Freund ist)*

Masíh Sachchá Yár.

1 Ek sachchá Yár hai Yár ásmání;
  Zamín par sachche dost hain kam;
Is dunyá men to be-ímání
  Kasír hai, par sachchái kam:
  So main yih jántá barqarár,
  Ki Ísá sab se achchhá Yár.

2 Maslúb wuh húá mere liye,
  Aur apná khún baháyá hai;
Gunáh bhí mere sab bakhsh diye;
  Sab khatron men saháyá hai;
  Har hál men wuh hai madadgár,
  Ki Ísá sab se achchhá Yár.

3 Us Yár ne mere dil ko liyá;
  Us Yár se húá main wábast;
Us Yár ne áp ko mujhe diyá;
  Wuh Yár hai maut par zabardast:
  Yih bát ab húí barqarár,
  Ki Ísá sab se achchhá Yár.
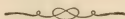
294

7, 6. W. D.—Rág. 48. *(Wie kœnnt ich Sein)*

Masíh hamárá Yár.

1 Kyún chhorún main us Yár ko,
  Jo háfiz merá hai?
Kab samjhún main us pyár ko,
  Jo Ísá, terá hai?

Maiṉ dukh meṉ giriftár thá,
Arám wuh láyá hai;
Chashma i zíst o pyár ká
Ísá meṉ páyá hai.

2 Maiṉ kyúṉ na cháhúṉ use,
Be-hadd hai jis ká pyár?
Aur kyúṉ dukh deúṉ use,
Jo merá Qádir Yár?
Salíb par dukh uṭháyá,
Aur sakht be-hurmatí;
Yih kah mujhe buláyá,
"Kar merí pairawí!"

3 Maiṉ pyár karúṉ us Yár ko,
Jo detá hai naját,
Aur maut ke ikhtiyár ko
Toṛ bakhshtá hai hayát:
Wuh marte dam sab khauf se
Mujhe bacháwegá;
Asmán ko apne háth se
Mujhe le jáwegá.
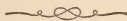
295

11. W.—Rág 5.

Masíh i maslúb hai Múmin ká Mahbúb.

1 Maiṉ gátá húṉ, dil se, Masíh kí taríf;
Zát, us kí, buzurg hai; nám, us ká, sharíf;
Maiṉ us kí muhabbat se húá maglúb;
Pas merá mahbúb hai Masíh i maslúb.

2 Masíhá maslúb, ai musíbat ke mard;
Dard tere ke sochne se mujhe hai dard;
Par terí taslíb par naját hai mansúb:
Tú merá mahbúb hai, Masíhá maslúb;

3 Jab khún, terá, bahá pánch zakhmon men se,—
Jab marke jí uthá phir murdon men se,—
Tab merá Munajjí tú húá, kyá khúb!
Tú merá mahbúb hai, Masíhá maslúb.

296 Á. W.

Masíh ko páyá, to dil ásúda.

1 Masíhá, gar tú merá ho,
To dín o dunyá kí
Har achchhí niamat bande ko
Be-shubha milegí:

2 Masíhá, gar tú merá ho,
Jo mujhe hai zarúr,
Yá dukh, yá sukh, yá jo kuchh ho,
Sab mujhe hai manzúr.

3 Masíhá, gar tú merá ho,
Satáwe bhí Shaitán,
To us se darún káhe ko?
Main rahtá ba-ámán.

4 Masíhá, gar tú merá ho,
Khush-dil main rahúngá;
Azíz bhí mujhe chhoren to,
Main chupká sahúngá.

5 Masíhá, gar tú merá ho,
  Kyá ḍarúṉ maut se bhí?
Tab ḳhauf na hogá bande ko,
  Ki maut hai zindagí.

297

9, 8. W.—Rág 16.

Masíh hamárá Piyárá.

1 Masíhá, tú merá Piyárá;
  Tú hai mere dil ká Azíz:
Sáth tere hai sab kuchh gawárá;
  Bin tere hai sab kuchh náchíz.

2 Ḳhúb-súrat tú hai aur pákíza;
  Maiṉ tere hí pyár se maglúb;
Kalísyá hai terí ạzíza;
  Kalísyá ká tú hai mahbúb.

3 Sab dunyá, bin tere, hai ḳhálí;
  Jahán hai, bin tere, tárík;
Sáth tere hai dukh meṉ ḳhush-hálí;
  Dil ḳhush hai, jab tú hai nazdík.

4 Tú merá Áftáb i sadáqat;
  Dil mere ko baḳhshtá hai núr;
Haqqání hai terí rifáqat;
  Maiṉ us meṉ nit rahtá masrúr.

5 Ai Ísá, maiṉ pairau húṉ terá;
  Pás tere hai merí naját:
Jab dunyá se kúch howe merá,
  Baḳhsh mujhe tab ab'dí hayát.

298

8, 7. W.

Masíh hamárá Piyárá.

1 Ek hí Pyárá hai hamárá
Dost haqíqí, Yár ạzíz:
Us kí nisbat sárí ulfat,
Is jahán kí, hai náchíz.

2 Sachchí ịzzat, láiq hurmat
Us kí zát men̲ shámil hai;
Ịlm o fahm, hilm o rahm,
Mere Yár ká, kámil hai.

3 Merá ásrá aur bharosá
I'sá kí qurbání hai;
Dúsrá chára hai nákára:
Sirf Masíh haqqání hai.

4 Jo liyáqat aur sadáqat
Us kí maut se sádir hai,
So lásání aur Rabbání;
Wuh naját par qádir hai.

5 Us kí ulfat aur muhabbat
Mere dil par gálib hai;
Apne Yár kí mihr o pyár kí
Merí ján nit tálib hai.

299 7. W. 6 Satreṉ.—Rág 42.

Masíhí ká Yár Masíh hai, Dunyá nahíṉ.

1 Mere dil, kaun terá yár?
Kis par ṭhahrá terá pyár?
Kahá, kis ká, mántá hai?
Málik kis ko jántá hai?
Mere dil, kaun terá yár?
Kis par ṭhahrá terá pyár?

2 Dunyá, dekh, hai be-qarár;
Dost aur daulat ná-páedár;
Mat lagá ás aisoṉ par;
In par tú na takiya kar:
Mere dil, kaun terá yár?
Kis par ṭhahrá terá pyár?

3 Jo kuchh dunyá meṉ maujúd,
Sab kuchh hai gunáh-álúd;
Un se dil ko mat lagá,
Un se apná háth uṭhá:
Mere dil, kaun terá yár?
Kis par ṭhahrá terá pyár?

4 Sirf Ḳhudá hai bá-qiyám;
Sirf ásmán hai jáe árám;
Sirf Masíh hai sachchá Yár;
Aur sab kuchh hai ḳhwár hí ḳhwár:
Mere dil, kaun terá yár?
Ịsá se ho terá pyár!

300

A. W.

Masíhí ká Sab-kuchh Masíh hai.

1 Ịsá akelá Munjí hai,
  Aur sab log ṭhahre tuchh;
Yih jab se main̲ ne páyá hai,
  Wuh merá hai Sab-kuchh.

2 Ḍar mere dil ká ṭálne ko
  Sab ádmí ṭhahre tuchh;
Par Ịsá ne tasallí dí;
  Wuh merá hai Sab-kuchh.

3 Ḳhudá ká hukm mánne ko,
  Ádmí ká zor hai tuchh;
Masíh ne merí ịwaz men̲
  Mán liyá hai Sab-kuchh.

4 Phir maut ká din jo áwegá,
  Insán ká sáth hai tuchh;
Masíh tab mujhe thámegá;
  Wuh merá hai Sab-kuchh.

5 Tamásha, sárí dunyá ká,
  Hai bátil, ḳhám, aur tuchh;
Pas jíún̲, marún̲, ai Masíh,
  Tú merá hai Sab-kuchh.
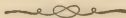
301 7, W. D.—Rág 43 *(Jesus, lover of my soul)*

Masíhí ká Sab-kuchh Masíh men̲ hai.

1 Ịsá, mere jání dost;
Ándhí chaltí hai ba-zor;
Tere pás main̲ bhágtá hún̲;
Maujen̲ uṭhtí hain̲ ba-shor:
Jab tak chale yih túfán,
Merí áṛ ho, Ḳháwindá;
Áḳhir tú salám'tí se
Merá beṛá pár lagá.

2 Merí hai tú já' panáh;
Merí ján tú rakh be-ḍar;
Tú na tanhá mujhe chhoṛ;
Merí ḳhátir jamạ kar:
Merá tú bharosá hai;
Merá hámí, ai Ḳhudá;
Tale, apne paron̲ ke,
Apne bande ko bachá.

3 Jo kuchh mujhe ho darkár,
Tujh men̲ hai maujúd tamám;
Tú mujh thake mán̲de ko,
Bár-bardár ko, de árám:
Terá nám hai rást aur pák;
Main̲ nápák hún̲ aur majbúr;
Main̲ gunáh se ladá hún̲;
Par tú fazl se mạmúr.

4 Apne be-hadd rahm se
Mere sab gunáh kar m'ạ́f;
Apní Rúh ke asar se
Kar tú mere dil ko sáf:

Tú hayát ká chashma hai,
Zindagí ká hai daryá;
Mere andar jári ho;
Bahtá rah be-intihá.

302

Á. W.—Rág 38. *(There is a fountain)*

Masíh ke Lahú se Naját.

1 Ek chashma sháfí jári hai,
Masíh ke lahú ká;
Jo us men gusl pátá hai,
Zarúr sáf howegá.

2 Wuh chor jo húá thá maslúb,
So us men húá pák:
Main bhí us men naháne se
Pák húngá aur be-bák.

3 Barre azíz! tú apná khún
Har waqt muassir kar;
Jab tak tere kharíde sab
Na áe Báp ke ghar.

4 Mere gunáh tú dhowegá,
Ai Ísá, sarásar;
Aur tere rahm kí taríf
Main karún umr bhar.

5 Phir marte waqt, jab yih zubán
Zamín par hogí band,
Tab tere nám ko karúngá
Ásmán par main buland.

303 Ạ. W.

Thake aur Bár-bardáron ko Árám, Masíh ke pás.

1 Ai Málik, mere dil ká hál
Kyá hí behúda hai!
Ki har ek kám, aur bát, ḳhiyál,
Gunáh-álúda hai.

2 Par Ísá, gunahgár ke Yár,
Tú boltá yih kalám,—
"Tum áo, har ek bár-bardár;
Pás mere hai árám!"

3 Main thaká mánda átá hún;
Yih bojh tú mujh se le:
Ímán main tujh par látá hún;
Árám tú mujhe de.

4 Tú apne bande ko sambhál;
Tú Qádir dáim hai:
Tú apná júá mujh par ḍál,
Ki wuh muláim hai.

304 L. W. *(Christí Blut und Gerechtigkeit)*

Masíh ke Ḳhún aur Nekí se hamárí Tasdíq.

1 Masíh ká ḳhún aur nekí ḳháss
Hai merí zínat ká libás;
Main us ko pahine sarásar
Húngá maqbúl Ḳhudá ke ghar.

2 Masíh par merá hai ímán ;
Main̲ kyún̲kar hoún̲ pashemán ?
M'ạf húe mere sab gunáh :
Main̲ kabhí hún̲gá na tabáh.

3 Jo fatwá thá, Sharíạt ká,
So merá ḳháss muḳhálif thá ;
Us ko Ḳhudáwand I'sá ne
Miṭáyá, apne lahú se.

4 Barra halím, aur faiz-mạmúr,
Be-ạib jo thá, aur be-qusúr,
Salíb par húá jo zabíh,
So merá Munjí hai Masíh.

5 Masíh ne dukh jo sahá thá,
Masíh ká ḳhún jo bahá thá,
So gunáh ká kafára hai ;
Aur merí ján ká chára hai.

6 Merá bharosá sarásar
Hai sirf Masíh ke lahú par:
Hán̲, jíte jí, aur marte-án,
Us hí par merá hai ímán.

7 Hán̲, merí ás hai, ụmr bhar,
Masíh ke ḳhún aur nekí par :
A'smán par merá kyá libás ?
Masíh ká ḳhún aur nekí ḳháss.
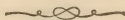
305

7, 6. W. D.—Rág 48. *(I lay my sins)*

Masíh ke pás har Niạmat.

1 Apne gunáh main̲ ḍáltá
  Ḳhudá ke Barre par;
Wuh sab hí ko uṭháke
  Le játá sarásar:
Main̲ dil ká najas látá;
  Masíh wuh dhowegá;
Wuh apne lahú pák se
  Har dág ko khowegá.

2 Aur apní sárí ḳhwáhish
  Main̲ látá Ịsá pás:
Wuh detá mujhe shafá,
  Aur abadí mírás:
Main̲ apná ranj o fikr,
  Aur dil ká sárá bár,
Ịsá Masíh pás látá;
  Wuh merá bár-bardár.

3 Ịsá, sambhál dil merá;
  Wuh thaká hárá hai;
Háth terá mere tale;
  Tú merá chára hai:
Ịmmánúel Masíhá,
  Nám terá hai shírín;
Jyún̲ ịtr kí ḳhush-búí,
  Ḳhush jánte múminín.

4 Ị'sá Masíh kí mánind,
  Farotan aur rahím,
Maiṉ dil se hone cháhtá
  Sachmuch garíb, halím:
Maiṉ tere pás ásmán par,
  Ai Ị'sá mihrbán ;
Jí ján se rahne cháhtá,
  Bích pák firishtagán.

---

306 Ạ'. W. D.—Rág 36. *(I heard the voice)*

Masíh ká hameṉ apne pás Bulána.

1 Masíhá mujh se boltá thá,
  "Ai thake mánde, á ;
Aur áke mere síne par
  Tú takiya kar sustá :"
Maiṉ jaldí gayá, ḳhwár, láchár,
  Sust, mánda, aur udás ;
Aur maiṉ ne ḳhushí aur árám
  Tab páyá us ke pás.

2 Masíhá mujh se boltá thá,
  "Dekh, tujh piyáse ko
Maiṉ áb ' hayát ab detá húṉ ;
  Pas píke ḳhurram ho :"
Maiṉ jáke us se pítá thá ;
  Har roz maiṉ pítá húṉ :
Maiṉ us se húá táza-dam ;
  Aur us se jítá húṉ.

3 Masíhá mujh se boltá thá,
 "Main Núr hún, dunyá ká;
Tú mujhe dekhke raushan ho,
 Aur núr men chalá já:"
Tab main ne dekhá, aur Masíh
 Tab húá merá núr;
Aur safar kí tamámí tak
 Wuh rahegá zurúr.

---

307 7, 6.W. D.—Rág 48. *(Befiehl du deine Wege)*

Apní sárí Fikr Khudáwand par dálná.

PAHLÁ HISSA.

1 Tú apní sárí fikr
 Aur dil ke dukh ká hál,
Púrá bharosá karke
 Parwardigár par dál:
Jo rásta wuh nikáltá
 Hawá aur bádal ká,
To tere liye, bháí,
 Ráh bhí nikálegá.

2 Jo tú yih sachmuch cháhe,
 Ki khátir jama ho,
To sach bharosá karke
 Pukár Khudáwand ko;
Hazáron fikren karke
 Kuchh háth na átá hai;
Par duá mángnewálá
 Khudá se pátá hai.

307

DÚSRÁ HISSA.

3 Ai mere Báp ásmání,
Tú, rahm se mạmúr,
Har waqt baḳhúbí jántá,
Jo mujh ko hai zarúr;
Aur jo kuchh mere liye
Tú jántá fáidamand,
So tú zurúr bhí degá,
Jyún tujhe hai pasand.

4 Ráh terí hai har jagah;
Wasíle be-shumár;
Sab tere kám hain bihtar;
Aur ráhen hain hamwár:
Jo tere farzandon ko
Mufíd hai, ai Ḳhudá,
So karegá tú waqt par:
Kaun tujhe rokegá?

5 Muqábile men tere
Jo uṭhe bhí Shaitán;
To wuh aur us kí faujen
Sab hongí pareshán;
Jo terá hai iráda,
Jo tú farmátá hai,
Tú use bhí anjám ko
Bar-waqt pah'unchátá hai.

307

TÍSRÁ HISSA.

6 Ḳhush-waqt aur ḳhátir-jamạ
Ab ho, ai merí ján;
Harchand ab gam ke gár men̲
Tú paṛí hai hairán;
Ḳhudáwand rahm karke
Ạin waqt ke áne par
Tujhe bachá bhí legá:
Tab talak sabr kar.

7 Tú apní fikrmandí
Aur ḳhauf aur shubhe chhoṛ;
Hairán jo tujhe kartá,
Mun̲h apná us se moṛ;
Kyá intizám, jahán ká,
Á gayá tere háth?
Sab par hukúmat kartá
Ḳhudáwand, hilm ke sáth.

8 Sab us ke háth men̲ chhoṛ de;
Wuh Málik, dunyá ká;
Aur us ke kám ko dekhke
Tú taạjjub karegá:
Jis mushkil se tú húá
Ghabráhaṭ se majbúr,
Kisí ạjíb tadbír se
Kar ḍálegá wuh dúr.

9 Par sháyad derí howe;
Ímán sirf thoṛá hai;
Tú samjhegá, Ḳhudá ne
Sach mujhe chhoṛá hai:

Ranj, fikr, aur ghabráhaṭ
  Tujhe satátí hai;
Aur tujhe maʻlúm hotá,
  Ki baṛh bhí játí hai.

10 Par jo Ḳhudáwand páwe
  Tujhe diyánatdár,
To nágahán wuh hogá
  Tab terá madadgár:
Jo bojh ki apne úpar
  Tú liye phirtá thá;
Ḳhudáwand bilá shubha
  Wuh bojh utáregá.

307 CHAUTHÁ HISSA.

11 Shábásh, mubárak banda!
  Tú ṭhahrá ímándár;
Pas páwegá Masíh se
  Tú zindagí ká hár:
Ḳhurme kí ḍálí páke
  Tú howegá ḳhursand;
Ki apne dushmanon̲ par
  Tú húá fathmand.

12 Ḳhudáyá, sab taklíf se
  Mujh ʻásí ko bachá;
Háth pán̲w ko mere zor de;
  Ráh rást par chalne ká:

Har naubat men̲ tú mujhe
  Apní panáh men̲ le;
Kúch karte waqt tú mujhe
  Bihisht men̲ jagah de.

308

Á. W. *(Zabúr 27.)*

Ḳhudáwand par Bharosá rakhná.

1 Jab main̲ pukárún̲, ai Ḳhudá,
  Tab merí sun tú le:
Tú mere úpar rahm kar;
  Jawáb, darḳhwást ká, de.

2 "Tum mere mun̲h ke tálib ho!"
  Jab tú ne yih kahá,
Tab mere dil ne kahá bhí,
  "Main̲ tálib hoún̲gá."

3 Na kabhí mujh se ho rú-posh;
  Na mun̲h tú mujh se moṛ;
Kar merí madad, ai Ḳhudá,
  Aur áṣí ko mat chhoṛ.

4 Jo merá báp aur merí má
  Kar dewen̲ mujhe dúr,
To mujhe tú, Parwardigár,
  Qabúlegá zarúr.

5 Jo mujhe hotí na ummed,
  Terí huzúrí kí,
To main̲ ho játá sáf tabáh;
  Ummed sambháltí thí.

6 Muqaddaso, Khudáwand ká
  Ham karen intizár:
Taqwiyat wuhí dewegá,
  Aur bakhshegá qarár.

309 Á. W. (*Zabúr* 25.)

Khudáwand par Bharosá rakhná.

1 Merá tawakkul tujh par hai;
  Khudáwandá rahmán;
Duá men terí taraf main
  Lagátá dil o ján.

2 Tú merí sun, na mujhe tú
  Sharminda hone de;
Aur mujhe bakhsh tú makhlasí
  Shaitání lashkar se.

3 Jo dagábází karte hain,
  Kar unhen pashemán:
Bharosá merá tujh par hai,
  Khudáwandá rahmán.

310 8, 7. W. 6.—Satren. (*Sieh hier bin ich*)

Prabhu Ísá kí Saran lená.

1 Terá charan merí saran,
  Ísá Prabhu, prán ke Náth;
Kripá karke merí sudh le;
  Tere bin main hún anáth:
Dayá terí, ásá merí;
  Rakh tú mujh par apná háth.

2 Ab to mujh par dayá-drishṭ kar;
  Apne supath meṉ chalá:
Merí príti aur pratíti
  Tujh par hai aur rahegá:
Dayá terí, ásá merí;
  Terá dás maiṉ húṉ sadá.

3 He Kripálu, Dín-dayálu,
  Tujhí ko maiṉ gahtá húṉ;
He Gun-khání, Sab-bardání,
  Tujh meṉ tosh maiṉ lahtá húṉ:
Dayá terí, ásá merí;
  Tujh meṉ tript maiṉ rahtá húṉ.

4 Terá hirdai nirmal, sadai,
  Súrj sá hai, he prán ke Mít;
Maiṉ pápmúlá se at' bhúlá;
  Nis din kartá karm anít:
Dayá terí, ásá merí;
  Apne dás ko kar punít.

5 Is sansár ke ku-beohár se
  Asantushṭ hai man;
Merí ánkh to táktí swarg ko,
  Jaháṉ sat sukh nit nútan:
Dayá terí, ásá merí;
  Prabhu, mujhe kar grahan.

311

Rág 63. *(Wenn krieg ich mein Kleid)*

Shádí ká Libás.

1 Kab páún̲ poshák,
Ki jis men̲ main̲ pák
Ḳhudá ke dídár,
Aur Barre ke byáh ko main̲ hoún̲ taiyár?

2 Main̲ be-sar o pá
Yún̲ ro rahá thá;
Par mujhe áram
Masíh kí rástbází se milá inạm.

3 Main̲ thá bímár saḳht,
Aur dil ká kambaḳht;
Tab Ị́sá ne á
Mujh ạsí ko dekh karke diyá shifá.

4 Wuh pyár kyá ạjíb,
Main̲ kyá ḳhush-nasíb!
Main̲ kartá sipás,
Ki Ị́sá kí rástí hai merá libás.
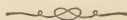
312

Ạ. W.

Masíh se yih Minnat, yạne Mujhe yád kar.

1 Masíh, tú sab ká Munjí hai,
Jalálí Ḳhudá-dád;
Mujh ạsí kí tú ḳhabar le,
Aur kar tú mujhe yád.

2 Masíh, tú sab ká Málik hai,
  Aur suntá hai faryád ;
Jis waqt main dukh taklíf men hún,
  To kar tú mujhe yád.

3 Masíh, tú húá thá qurbán,
  Bakhsháne ádamzád ;
Bakhsh de tú mere sab gunáh,
  Aur kar tú mujhe yád.

4 Masíh, jo mujhe marná ho,
  To merí kar imdád ;
Jab tanhá hoke jáná ho,
  Tab kar tú mujhe yád.

5 Masíh, tú ákh'rí din men bhí
  Kar mere dil ko shád ;
Jab apne ráj men áwegá,
  To kar tú mujhe yád.

313

Rág 21. *(Lasst mich gehen)*

Ísá ko dekhne kí Árzú.

1 Kab main jáún? kab main jáún?
Ísá ko kab dekhne páún?
Us ke páuw par sijda karná—
Us ke rúbarú thaharná—
Apne dil se cháhtá hún.

2 Khális Núr, khális Núr!
Tú táríkí kartá dúr:
Kab main wahán pahúnchúngá,
Jahán terá munh dekhúngá?
Ísá, merí ján ke Núr!

3 Kyá shírín, kyá shírín
Hai firishton kí tahsín!
Jo parwáz main karne pátá,
Jald yahán se urke játá
Koh ' Saihún ko, bil-yaqín.

4 Khushí kháss, khushí kháss!
Jab main wahán karún bás:
Ai Yarúsalam tiláí;
Mere khiyál men na samáí,
Tujh men kaisí khushí kháss.

5 Paradís, paradís!
Tere phal hain kyá nafís!
Zindagí ká darakht wahán;
Gam o dukh o maut tab kahán?
Jald, Masíhá, á! Ámín.

314

8, 8, 7. W.—Rág 21.

Masíh ko dekhne kí khwáhish.

1 Thorí der men, thorí der men
Main Masíh ko dekhúngá;
Jab tak us ká na dídár ho,
Tab tak mujhe kyún qarár ho?
Wuh qarárí bakhshegá.

2 Dil ká qibla, dil ká qibla
Tú hai, Ísá, Ibn-ulláh!
Qiblanumá merí rúh hai,
Rúh-ul-Quds se jo mamsúh hai;
Tujh par hai har waqt nigáh.

3 Apne Yár kí, apne Yár kí
 Kartá húṉ maiṉ justojú:
Mujhe hogí kab tasallí?
Jab ham donoṉ, pur-tajallí,
 Ek sáth kareṉ guftogú.

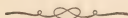
315 Rág 27.

Kalísiyá kí Kuṛhan, Isá, Pati ke liye.

1 Jaise pati ke biyog meṉ
 Patní ro kalaptí hai,
Waise, Prabhují, kalísyá
 Tere het taṛaptí hai;
Pitá pás tú swarg ko gayá;
 Baiṭhá us ke dahne háth;
Par kalísyá rahí bhúm par;
 Hone cháhtí Pat ke sáth.

2 Prabhu, terá jas ham gáte,
 Dukhí ho ham gáte haiṉ;
Apne Pat ke gun sunáte,
 Áṉsú se sunáte haiṉ:
Sogí aur biyogí hoke
 Dekh, kalísyá rotí hai,
Ki wuh apne Pat ke liye
 Sadá dukhit hotí hai.

3 Sach, kalísyá hai suhágan;
 Us ká Pat to jítá hai;
Us ká bhág bhí hai praphullit;
 Kuchh ku-bhág na bítá hai:

Kintu us ne apne gahne
  Birah men̲ utáre hain̲ ;
Dukh aur kuṛhan men̲ rahegí,
  Kyún̲ki Pat padháre hain̲.

4 He Masíhá, priye Prabhu,
  Terí manḍlí, he Prán-náth,
Jab tak tú na lauṭke áwe,
  Terí or pasártí háth :
Jagat hotá hai andherá;
  Ham par kartá hai andher;
Tis se terí dulhin kahtí,—
  Áne men̲ na kíjiye der.

5 Phir jab lon̲ tú lauṭ na áwe,
  Apní pí ko sakti de,
Ki wuh pȧtibratá rahe;
  Prít na rakhe jagat se;
Jab lon̲ wuh biyog men̲ rahe;
  Tab lon̲ us ká sat bachá :
He kalísyá ke Prán-pati,
  Prabhu Ị́sá, jaldí á !
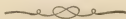
316

7. W. *(Jesu, komm doch selbst)*

Ị́sá ko cháhná.

1 Ị́sá, Karuná-nidhán,
Tere liye merá prán
Mángke kahtá hai sadá,—
Ị́sá mere man men̲ á.

2 Yih ber ber kah játá húṉ,
Din aur rát kahrátá húṉ,—
He piyáre Prabhu, á;
Kab, áh kab tú áwegá?

3 Jaise hirní, jal rahit,
Hámphtí rahtí trás sahit,
Prabhu, tere liye yúṉ
Man meṉ maiṉ tarastá húṉ.

4 Prabhu, mere háthoṉ se
Jo kuchh merá hai so le;
Kewal tujh ko maiṉ sadá
Apná sab kuchh jánúṉgá.

317

RÁG 20. *(Mir nach, spricht Christus)*

Masíh ke Píchhe Ho-lená.

1 Yih Bachan sun tú Prabhu ká,
Tú merí ḍag par baṛhtá já;
Sansár ke rang aur ríjh se bhág;
Sarír kí ichchhá márke tyág:
Tú apná kashṭ aur krús uṭhá,
Aur mere píchhe píchhe á.

2 Maiṉ Már'g húṉ,—merí chál se ján,
Ki kaise chale sat Krisṭián;
Páp karne se jo ḍaregá,
Swarg meṉ prawesh so karegá:
Maiṉ dharmí húṉ, aur merá dás
Bol chál meṉ dharmí ho prakás.

3 Maiṉ komal húṉ, aur man meṉ dín,
Dayál, aur kshamáwán, adhín;
Maiṉ komal báteṉ boltá húṉ;
Yúṉ dharm ká dwár maiṉ kholtá húṉ:
He mere sikh, tú waisá ho,
Aur tyág de apní ichchhá ko.

4 A', mere dharm ká már'g pakaṛ,
Aur pratidin Shaitán se laṛ;
Sangrám meṉ maiṉ húṉ terí ḍhál;
So sthir ho, poṛhá, aur nihál;
Kaun joddhá bhágegá durgat,
Jab áge chale Sená-pat.

5 So áo, priye bháiyo;
I'sá ke píchhe dháiyo;
Wuh ant loṉ hai hamáre sáth;
Tum sab kuchh sompo us ke háth:
Jo us ke píchhe jáweṉge,
Jíwan ká mukuṭ páweṉge.
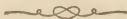
318

L. W. *(Merk, Seele, dir dies grosse Wort)*

Khudáwand ke sáth sáth chalná.

1 Tú hukm mán, Khudáwand ká;
Jab wuh buláwe, tab tú já;
Jo tujh par bheje, so tú sah;
Us ke thamáe khaṛá rah.

2 Tujhe saráhe, sir jhuká;
Hilm se baiṭháwe, tab sastá;
Jab terí kare wuh tambíh,
Tab kah, Yih khúb hai, ai Masíh.

3 Jab já ba já wuh, hilm ke sáth,
Baṛhátá hai naját ká háth,
Bachátá gunahgáron ko,
To us se ḳhush o ḳhurram ho.

4 Jab boltá hai, "Yih kám tú kar,"
Tab kám ko házir ho niḍar:
Jab dil men rahe wuh chupcháp,
Tab kuchh mat karo áp se áp.

5 Pas bát yih hai, ai merí ján;
Faqat Masíh ká kahná mán:
Ho us ká hukm mujh par farz,
Aur us kí razá merí gar'z.

319

L. W.—Rág 19. *(My God, my Father)*

Ḳhudá kí Marzí se Rází honá.

1 Jab tak, ai mere Báp Ḳhudá,
Main is pardes men rahúngá,
Tú mujhe bolná yih sikhá,
"Báp mere, terí marzí ho!"

2 Azíz jo hai, har tarah se,
Jab kahe tú, "Wuh mujhe de,"
Tab kahún main, "Ḳhudáwand le,
"Báp mere, terí marzí ho!"

3 Jab chhoṛná ho ḳháss dil ká yár,
Main jánún tab, ki maut ke pár
Phir use dekhún áḳhir-kár:
"Báp mere, terí marzí ho!"

4 Jo saḳht bímárí átí ho,
Aur merá jism khátí ho,
Yih bát mujhe súhátí ho,—
"Báp mere, terí marzí ho!"

5 Jo mere sáth Rúh terí ho,
Aur dewe zor rúh merí ko,
To jo taklíf bahuterí ho,—
"Báp mere, terí marzí ho!"

6 Tú merí marzí ziyádatar
Apní marzí ke tábiʿ kar;
Ki kahúṉ, dil se sarásar,
"Báp mere, terí marzí ho!"

7 Phir áḳhir ko, jab merí ján
A'zád ho chhoṛe yih makán,
Tab gáúṉgá bhí bar ásmán,—
"Báp mere, terí marzí ho!"

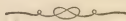
320 RÁG 34. *(Just as I am, without one plea)*

Masíh ke pás jaise haiṉ taise Áná.

1 Maiṉ jaisá húṉ tyúṉ átá húṉ;
Maiṉ sáth kuchh nahíṉ látá húṉ;
Masíh par ánkh uṭhátá húṉ;
Masíh, maiṉ átá húṉ.

2 Dil yúṉhí sáf na howegá;
Ek dág bhí nahíṉ khowegá;
Sirf terá lahú dhowegá;
Masíh, maiṉ átá húṉ.

3 Main átá hún, garíb, láchár;
Pás tere sab kuchh hai taiyár;
Naját ká main hún ummedwár;
Masíh, main átá hún.

4 Tú mujhe bakhshegá zurúr;
Arz merí karegá manzúr;
Tú haqq aur pyár se hai mamúr;
Masíh, main átá hún.

5 Terí muhabbat ne tamám
Rok ṭok sab toṛí, lákalám;
Pás apne mujhe rakh dawám;
Masíh, main átá hún.

321 9, 8. W.—Rág 17.

Masíh kí Duhái dená.

1 Masíh kí merí hai duhái;
Masíhá, merí khabar le:
Masíh se merí hai rihái;
Masíhá, merí khabar le.

2 Táríkí mere dil par chhái;
Shaitán hí ke ghabráne se,
Dekh, khauf o dahshat dil men ái:
Masíhá, merí khabar le.

3 Salíb par tú ne maut jo pái,
Aur phir jí-uṭhá qabr se,
Naját kí ráh is se banái:
Masíhá, merí khabar le.

4 I'mán aur pyár kí kull khoṭáí,
  Aur sab gunáh ke jabr se,
Masíhá, mujhe de riháí;
  Masíhá, merí khabar le.

322

Kh. W. 8, 8, 8, 7.—Rág 69.

Prabhu kí Stuti karná.

1 A'o, I'sá ko ham gáwen̲;
Gít gá gáke bín bajáwen̲;
Us ká nám aur gun sunáwen̲,
  He piyáre bháío.

2 Lo, Parmeshwar ne kyá kiyá?
Apne Pút ko, ati priyá,
Jag men̲ bhejke hamen̲ diyá;
  Jai jai karo, bháío.

3 Swarg se wuh jo at' mahán hai,
Apnon̲ ká Kripá-nidhán hai,
Pápíon̲ par dayáwán hai;
  Dhan dhan kaho, bháío.

4 Páp ke bandh men̲ the ham phan̲se;
Páp kí kích men̲ the ham dhan̲se;
Dukh aur kashṭ ke ghar men̲ base;
  Par ham bache, bháío.

5 Jag ká baṛá thá andhyárá;
Is par I'sá, Prát ká tárá,
Udai húá—Sat-awtárá:
  Dhan tum gáo, bháío.

6 Sundar Bálak ko—piyáro,
Jag ke Pálak ko niháro;
Us ke prem ko mat bisáro:
Jai jai gáo, bháío.

323

Á. W.

Masíh ke Nám kí Umdagí.

1 Kyá umda hí hai Ísá nám,
Sab námon men sharíf!
Pas gáwen ham log, khláss o ámm,
Us nám kí pák taríf.

2 Gunáh se ho jo pareshán,
Aur lewe yihí nám,
Dil kaisá kyún na ho hairán,
Par páwegá árám.

3 Har waqt main lúngá us ká nám,
Ki ajab us kí shán;
Wuh dukh aur sukh men átá kám,
Har já, har hál, har án.

4 Mere Masíh ká umda nám
Hai dil men pur-tásír;
Dukh dard men dene ko árám
Hai shifá-bakhsh iksír.

5 Phir áb ' hayát hai us ká nám
Jo use lete hain;
Wuh jíte hain ab aur mudám,
Aur páte amn chain.

6 Zubán par áyá jab yih nám,
To maza rahtá hai ;
Aur maze sab, aur ạish tamám
Tab haiṉ be-maza shai.

324

Á. W.

Ịsá ke Nám ká Gunánubád.

1 Ánandtá se, he mere prán,
Ek nám ko nit uchchár ;
Ek nám ko kewal uttam ján ;
Wuh sreshṭh hai, prít, aur sár.

2 Yih nám hai, Ịsá, terá nám ;
So us ká dhanyabád
Sanátan loṉ ho merá kám,
Aur merá púrn ahlád.

3 Maiṉ páp ke káran ḍher biláp
Aur rodan kartá thá ;
Par tere nám se merá páp
Kuhás sá miṭṭá thá.

4 Aur ab tak mujhe terá nám
Ánandit kartá hai ;
Háṉ, mujhe dukh meṉ bhí bisrám
Is nám se miltá hai.

5 Tú mujh se dúr ho, he sansár,
Sab terá dhan hai dhúl ;
Ịsá, jo merá Táranhár,
Hai mere harsh ká múl.

6 Andhkár men̲ merá diyá hai,
Mirt-kál men̲ merí ḍhál;
Har samai ati priyá hai,
Aur sab kuchh sadá-kál.

7 He mere prán, ánand ho já,
Aur baṛí bání se
I̤sá ke nám kí stuti gá,
Aur jaijaikár kar de.

325 8. W.

I̤sá ke Jí-uṭhne par Stuti karná.

1 Dharm-súraj, I̤sá, jotimai
A'j jíke húá hai udai;
Ab miṭí páp kí kálí rát;
Sadá ká Jíwan húá prát.

2 Wuh mirt ke bas na paṛá hai;
Sab shatrun par wuh baṛá hai;
Qabr se niklá I̤sá Bír;
Húá prakásh Mahá-randhír.

3 Jai jai, he I̤sá, Bír balwán!
Sab shatrun par tú hai jaimán;
Ab bairí ṭhahrá bal rahit,
Aur I̤sá ṭhahrá bal sahit.

4 Udás main̲ rahún̲ kis prakár?
Jít gayá merá Táranhár:
Jab ṭal bhí jáwe sab sansár,
Tab wuh hai merá prán-ádhár.

5 Ánand se gáwen ham yih gán,
Ki Prabhu húá hai jaimán:
Wuh sachmuch húá mrityunjai:
Jai, Prabhu, jai, jai, Ísá, jai!

326 7, 6. W. Rág 50. *(Ach bleib mit deiner Gnade)*

Masíh ká hamáre sáth rahná.

1 Masíhá, terá Fazl
Rahe hamáre sáth;
Na ho, Shaitán se daben,
Aur paren us ke háth.

2 Masíhá, terá Kal'ma
Nit ham men qáim ho;
Wuh ho hamárá hádí,
Ráh ' haqq batáne ko.

3 Masíhá, tere Núr men
Ham chalen, umr bhar;
Apne kalám kí roshní
Ham par chamkáyá kar.

4 Masíhá, terí Bar'kat
Ho tere bandon par;
Aur sab rúhání daulat
Hamen ináyat kar.

5 Masíhá kí Panáh men
Ham rahen har zamán;
Tab dunyá aur Shaitán se
Ham rahen ba-amán.

6 Masíhá, terí Wafá
  Hamesha rahegí:
Bakhsh hamen wafádárí,
  Aur ab'dí zindagí.

327

10. W.—Rág 10. *(Abide with me)*

"*Rah mere pás.*"—Luqá 24: 29.

1 Rah mere pás; shám hotí játí hai;
Khudáwandá, rát chalí átí hai:
Sab mujh ko chhoren; dil bhí ho udás;
Bekas ke Hámí, rah tú mere pás.

2 Jald merí zindagí guzartí hai;
Dunyá kí khushí na thahartí hai;
Badaltí hain sab chízen be-qiyás:
Be-badal Málik, rah tú mere pás.

3 Na khálí lamhe tak thaharne ko,
Par mere ghar hí men utarne ko;
Kar mujh par záhir apná rahm kháss,
Aur búd o básh hí rakh tú mere pás.

4 Shaitán ke jál se terá kháss huzúr
Mujhe bacháwegá har waqt zurúr:
Terí hifázat par hai merí ás;
Ai mere Háfiz, rah tú mere pás.

5 Terí huzúrí se main hún mahzúz;
Sab dukh taklíf men banda hai mahfúz;
Har qaid se húngá main be-shakk khalás,
Jo tú, Khudáwand, rahe mere pás.

328 7. W. 6 Satreṉ—Rág 42. *(When this passing)*

Masíh ká ham kitná dhárte haiṉ.

1 Jab á jáwe mahá-kasht—
Jab yih jagat howe nasht—
Jab maiṉ swarg meṉ utrúṉ pár,
Páke sadá ká nistár,—
Tab hí, Prabhu, samajh lúṉ,
Terá kitná dhártá húṉ.

2 Takht ke pás jab khaṛá húṉ—
Mahimá jab pabin lúṉ—
Dekhúṉ terá tej apár—
Nirmal man se karúṉ pyár,—
Tab hí, Prabhu, samajh lúṉ,
Terá kitná dhártá húṉ.

3 Jab maiṉ sunúṉ swarg ká gít,
Uṭhtá húá, garj kí rít—
Pání ká sannáṭá sá—
Shabd to míṭhá, bín ká sá,—
Tab hí, Prabhu, samajh lúṉ,
Terá kitná dhártá húṉ.

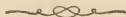
329 8, 7, 8, 7, 8, 8, 7, 7. W.—Rág 23. *(Gern in alles)*

Dhíraj aur Kshamá.

1 Prabhu, apná prem dikháke
  Mere man ko bal dilá;
Tab maiṉ apná krús uṭháke
  Tere píchhe chalúṉgá :

Tujh par apní ás maiṉ dharúṉ;
Apne gyán ká garb na karúṉ;
  Apná chain na mánúṉ kuchh;
  Apní baṛhtí jánúṉ tuchh.

2 Apne márg par tú, he Prabhú,
  Mujhe prati-din chalá;
Terí sewá meṉ maiṉ kabhú
  Náh kí bát na karúṉgá:
Tú santosh aur dhíraj detá;
Dás kí prárthná sun tú letá;
  Bhakt kí bát sikháne ko,
  Ị́sá, merá Gurú ho.

3 Sadá mánúṉ terí ichchhá;
  Pakṛe rahúṉ terá háth;
Tere páṉw par terí sichchhá
  Síkhtá rahúṉ, Kripá-náth!
Terá kám maiṉ kartá rahúṉ;
Apne krús ká dukh maiṉ sahúṉ;
  Kuchh na karúṉ maiṉ biláp;
  Rahúṉ, dhíraj dhar, chupcháp.

4 Prabhují! maiṉ terí saran,
  Dás hí ho, pakaṛtá húṉ;
Gurújí! maiṉ tere charan
  Chelá hoke paṛtá húṉ;
Biná bát maiṉ dhíraj dharke,
Aur santosh aur kshamá karke
  Sahke kuchh na kahúṉgá;
  Ḍháṛas bandhke sahúṉgá.

330

Rág 31. *(What is the foulest thing)*

Insán ká Dil.

1 Sab burí chízon se karíh
  Kaun chíz hai? kar bayán:
So hai insán ká dil palíd,
  Gunáh-álúda ján;
Ná-pákí ká wuh maskan hai,
  Dewon ká khláss makán.

2 Phir sárí chízon se kaun chíz
  Hai umda, pák o sáf?
Wuh dil hai, jis ke, Ísá ne
  Gunáh sab kiye m'áf;
Ki dunyá kí sab chízon se
  Yih dil hai sáf, shaffáf.

3 Khudá ko, jis kí nazar se
  Na kuchh poshída hai,
Wuh dil jo dhoyá gayá hai,
  Kháss pasandída hai;
Wuh Ísá ká na zar-kharíd,
  Par khún-kharída hai.

4 Aur sirf Masíh ke lahú par
  Rabb kartá hai nigáh;
Libás pur-zínat, múmin ká,
  Wuh hai be-ishtibáh;
Aur us ká lahú dhotá hai
  Hamáre sab gunáh.

5 Masíhá, tú ne barpá kí
Yihí naját ajíb ;
Aur hamen phir pah'ncháyá hai
Khudá ke anqaríb :
Pas, dil ká fakhr sadá hai
Masíhá kí salíb.

331

L. W. *(Man has a soul of vast desire)*

Dunyá kí chízon se ádmí ko Ásúdagí nahín.

1 Ádmí ká dil hai be-árám ;
Us ke mansúbe be-qiyám ;
Dil daurtá udhar idhar ko,
Aur jántá nahín, kidhar ko.

2 Haqíqí khushí, sachchá mál
Zamín par páná hai muhál ;
Nafs já ba já to ramtá hai,
Par lálach nahín thamtá hai.

3 Jaise jo tap ká ho bímár,
Aur karwat lewe bárambár,
Já nau ba nau, par dard wuhí,—
Hirs hawas yún hai, ádmí kí.

4 Khudáyá, merá dil thahrá ;
Tú sab nafsání hirs mitá ;
Dil nayá mujh men paidá kar,
Ki lage terí báton par.

332

Chh. W. (*Zabúr* 39.)

Zubán se Gunáh na karne ká Qasd.

1 Tú merá hádí ho,
Ai pák Parwardigár,
Ki terí ráh par chalne ko
Main rahún khabardár.

2 Zubán kí khatá se
Tú bande ko bachá;
Sárí behúda-goí se
Main dúr hí rahúngá.

3 Jab dunyádár ke sáth
Kuchh merá howe kám,
Main karún dúní chaukasí,
Aur munh ko dún lagám.

4 Aur thatthebáz ke sáth
Main rahúngá khámosh;
Wuh sach ko jhúth kar dáltá hai;
Gunáh se hai madhosh.

5 Lekin jab mauqa ho,
To main Khudá kí ráh,
Aur us ke pák Kalám ká bhí,
Be-dar hoún gawáh.

333

Á W.

Apní Ná-shukrí kí muáfí mángná.

1 Khudá, jo sab ká Báni hai,
Alqádir aur Amín,
Sab báton men lásání hai;
Hai Rabb-ul-álamín.

2 Buzurg firishte—ahl i núr,
Jo us kí hai dargáh,
Pukárte hain sab bhar maqdúr,
Alhamd, alhamd-ulláh!

3 Azím-ush-shán Khudá ' ązím
Hai merá Kirdigár;
Aur zát hí se wuh hai Karím,
Aur nek Parwardigár.

4 Afsos ki main, ná-shukr ho
Phir gayá bárambár;
Aur zú-ut-túl Khudáwand ko
Na jáná apná yár.

5 Yá Rabb, main gunahgár zurúr,
Dozakh ke sazáwár;
Par tú hai fazl se bharpúr:
Kar rahm, ai Gaffár.

6 Kar nazar apne Bete par;
Aur us kí khátir se
Gunáhon se darguzar kar;
Aur mujhe m'ąfí de.

334

8, 7. W. 6 Satren.

Masíh se Hidáyat aur Naját mángná.

1 Terí bar'kat, Báp ásmání,
Howe ham farzandon par;
Hamen kar tąlím rúhání;
Sab nádání dafą kar:
Ham par karke mihrbání,
Sárí hájat rafą kar.

2 Ham ne tere gunah kiye;
Bakhsh, Khudáyá, sab qusúr;
Apní ján hamáre liye
Dí Masíh ne, faiz-mamúr:
Auron ke gunáh bakhsh diye;
Bakhsh hamáre, ai Gafúr.

3 Apne fazl se, Khudáyá,
Hamen tú qabúl kar le;
Ho hamáre liye sáyá,
Aur bachá sab khatron se:
Tú naját ká tuhfa láyá;
Sabhon ko yih tuhfa de.

335

8, 7. W. (*Zabúr* 131.)

Apne Dil ko Jánchná.

1 Ai Khudá, jánch mere dil ko;
Kyá is men burái hai?
Mere bátin ko ázmá le;
Kyá magrúrí ái hai?

2 Phir jo umda kám o bát kí
Dil men khwáhish ái hai:
Is ke sáth kyá khud-pasandí
Us men bhí samái hai?

3 Sárí chízon men batálat
Main ne aksar pái hai;
Is se áp ko zabt kar liyá;
Apní hirs dabái hai.

4 Laṛke ko, jo dúdh chhuṛáyá,
  Dúdh kí be-parwáí hai;
Waisí be-qarárí chhoṛní
  Dil meṉ cháh samáí hai.

5 Tujh par merá hai bharosá;
  Terí hí duháí hai:
Sab buráí se, Ḳhudáwand,
  Tere pás riháí hai.

336

7, 7, 6, 7, 7, 8. W.—RÁG 44.

Pashcháttáp aur Biswás.

1 A'h durgat duráchárá
Jo maiṉ húṉ, kis ke dwárá
  Páp merá miṭegá?
Mujh dushṭ ko kaun bacháne—
Parmeshwar se miláne—
  Aur sráp se áṛne sakegá?

2 Jo I'shwar lekhá letá,
Aur páp ká palṭá detá,
  Kyá hotá merá bhág?
Tab marná, bilbiláná,
Aur dántoṉ kichkicháná,
  Aur miltí mujhe narak ág.

3 He durgatoṉ kí Saran,
He I'sá, terá charan
  Maiṉ dhar pakaṛtá húṉ;
Sach, maiṉ to húṉ adharmí,
Aur man malín kukarmí,
  Par tere páṉw par paṛtá húṉ.

4 Dhan, Prabhu, tú hai merá ;
Aur main bhí sadá terá,
He I'sá, rahúngá ;
Aur terí barí dayá,
Jo terá dás main bhayá,
So swarg men gáyá karúngá.

337

8, 5. W.—Rág 65.

Apne Dil kí Sustí ke liye Faryád karná.

1 Mere dil ko dekh, Khudáwand ;
Kaisá bhárí hai !
Us kí khushí aur sargarmí
Kis ne márí hai ?

2 Jab duá main mángne cháhtá,
Dil tab thahrá sust ;
Khwáhish kam hai ; band zubán hai ;
Jí hai ná-durust.

3 Jaisá bhíge par kí chiriya,
Ur na saktí hai,—
Yá khaderí húí hiran
Hámptí, thaktí hai,

4 Waisá merá dil, Khudáwand,
Be-liyáqat hai,
Aur duá ke par phailáne
Wuh ná-táqat hai.

5 Hán, nafsání soch aur fikr
Dil ko chhertí hai ;
Dunyá use idhar udhar
Sakht khadertí hai.

6 Merá háth, mujhe uṭháne,
   Tú ab pakaṛ le,
Mere sust aur ṭhanḍhe dil ko
   Táb o táqat de.

7 Rúh ke núr se tú ab dúr kar
   Mere dil kí rát;
Karúṉgá tab apne dil meṉ
   Terí muláqát.
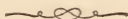
338 Rág 13. *(I'm a pilgrim and I'm a stranger)*

Masíhí hai Musáfir.

1 Maiṉ musáfir, aur maiṉ pardesí;
   Maiṉ sirf rát bhar ṭikne ká:
Maiṉ jaldí jáúṉ; kyúṉ karúṉ derí?
Ásmán par jagah taiyár hai merí:
   Maiṉ musáfir, aur maiṉ pardesí;
   Maiṉ sirf rát bhar ṭikne ká.

2 Hai us des meṉ roshní hamesha;
   Us ko dekhne cháhtá húṉ:
Ki is pardes meṉ dil hai ranjída;
Dauṛ dhúp uṭháke maiṉ húṉ gamdída:
   Maiṉ musáfir, aur maiṉ pardesí;
   Maiṉ sirf rát bhar ṭikne ká.

3 Núr, us des ká, jaháṉ maiṉ játá,
   Merá Munjí Ịsá hai:
Waháṉ na gam hai, na áheṉ bharná,
Aur na gunáh hai, na kabhí marná:
   Maiṉ musáfir, aur maiṉ pardesí;
   Maiṉ sirf rát bhar ṭikne ká.

4 Mere wahán ke rishtadár bhí,
"Idhar áo!" kahte hain:
Pas rukhsat hoún; yih já' wírán hai;
Andherí chhátí; dil pareshán hai;
Main musáfir, aur main pardesí;
Main sirf rát bhar ṭikne ká.

5 Jab ghar pah'nchá, phir na pardesí,
Na musáfir rahúngá:
Ásmání des men merá árám hai;
Kamál shádmání wahán dawám hai;
Main musáfir, aur main pardesí;
Main sirf rát bhar ṭikne ká.

339 Chh. W. *(Your harps, ye trembling saints)*

Dilgír Masíhí kí Tasallí.

1 Dilgír muqaddaso,
Gít gáo, chhero bín;
Tum Rabb kí hamd ko házir ho,
Masíhí múminín!

2 Sach, ham pardes men hain,
Aur ghar hamárá dúr;
Par rafta rafta áge chal
Ham pah'nchenge zarúr.

3 Aur roshní, fazl kí,
Nit baṛhtí jáegí;
Na hál na istiqbál kí bát
Us ko miṭáwegí.

4 Ráh howe jab tárík,—
Koí na howe sáth,—
Ḳhudá par tab bharosá rakh;
Ham pakṛen us ká háth.

5 Jald us ke hukm se
Sab dubdhe jáwenge ;
Aur us kí mihrbání se
Ham roshní páwenge.

6 Khudá ke ímándár
Nekbakht hain har auqát ;
Naját ke sachche ummedwár
Sab páwenge naját.

---

340 A. W.

Ímán Khudá se mángná.

1 Khudáyá, mujhe de ímán
Ímán, jo zinda ho,
Ki jis se bache merí ján :
Yih bakhsh tú bande ko.

2 Ímán, jo sach, be-riyá ho,
Na shakk ko jagah de,
Isá kí nek kamáí ko
So apní hí kar le ;—

3 Ímán, jo khálí bát na ho,
Jo pyár se ho kámgár,
Haqír jo jáne dunyá ko,
Jo nekí se sarshár ;—

4 Jo ákhir tak bachátá hai,
Aur dukh, aur imtihán,
Aur maut par gálib átá hai ;—
Bakhsh mujhe yih ímán.

5 Rahím Khudá, mujh ájiz ko
  Tú bakhsh de haqq ímán;
Har waqt tú merá háfiz ho,
  Aur merá nigahbán.

341 8. Kh. W. 8 Satren.—Rág 18.

I'mándár kí A'rzú.

1 Main pahiná cháhtá libás,
Muhabbat, farotaní ká;
Gunáh se main hoún khalás;
Khalásí tú bakhsh, ai I'sá:
Aur páún main terí tashbíh;
Nárást hoke hoún rástbáz:
Sáth tere hai rástí, Masíh,
Sirf tujh par main karún liház.

2 Tú mujh par kháss muhr kar de;
Bakhsh mujhe wuh kháss "nayá nám"
Jo milegá faqat tujh se,
Aur rahegá merá, mudám:
Main tujh men nit rahún phaldár;
Khudáyá, tú mujhe pák kar;
De mujhe Rúh Pák ke ásár,
Nahín to main rahún be-bar.

3 Pák Rúh, tú dil mere men á,
Ki phir main na hoún gulám;
A'zádagí merí farmá;
Gunáh se de mujhe árám:

Maiṉ dunyá ko karúṉ na pyár,
Par us ko jo rást hai aur ḳhúb;
Hai dunyá kí ḳhwáhish be-kár,
Par wafádár Ísá mahbúb.

4 Ḳhudá ne jo diyá mujh ko,
Qanáat maiṉ karúṉ us par:
Ḳhudáyá, tú madadgár ho,
Aur ḳhabar le merí zíst bhar:
Maiṉ páúṉ Masíh kí pahchán;
Hai us kí kifáyat kyá ḳhúb;
Aur sab kuchh maiṉ jánúṉ nuqsán;
Masíh kí pahchán hai matlúb.
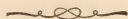
342

8, 7. W. D.—Rág 27. (*Zabúr* 51.)

Pák-dilí Ḳhudá se mángná.

1 Sáf o pák dil mere liye
  Paidá kar tú, ai Ḳhudá;
Mustaqím aur naí rúh ko
  Mere andar tú baná:
Rúh-ul-Quds ko mujhe baḳhsh de;
  Apne pás se na nikál;
Mujhe de naját kí ḳhushí;
  Rúh i razá se sambhál.

2 Tab maiṉ taqsírwároṉ ko bhí
  Terí ráh sikháúṉgá;
Jab tú mere lab kholegá,
  Terí hamd maiṉ gáúṉgá:

Rúh shikaste ká zabíhá
Tujhe hai, ai Rabb, manzúr;
Tauba se dil kuchlá húá
Tujhe pasand hai zarúr.

343

Chh. W. (*Zabúr* 19.)

Pákízagí Ḳhudá se mángná.

1 Apne gunáhon̠ ko
Kaun ádmí jántá hai?
Aur apne dil ká sárá hál
Kaun ḳhúb pahchántá hai?

2 Pák mujhe kar, ai Rabb,
Pinhán gunáhon̠ se;
Ján bújhke húe jo qusúr,
Tú unhen̠ m'ạ́f kar de.

3 Gunáh mujh ạ́jiz par
Na gálib hone de;
Tab main̠ be-ạib ho jáún̠gá,
Ḳhalás gunáhon̠ se.

4 Aur mun̠h kí báten̠ bhí,
Aur mere dil ke ḳh'yál,
Huzúr men̠ tere hon̠ maqbúl;
Aur pák ho merí chál.

5 Masíh kí ḳhátir se,
Jo apne bandon̠ ká
Wakíl ' barhaqq hai, mujhe tú
Qabúl kar, ai Ḳhudá.

344 Á. W.

Phandon se Chhutkárá mángná.

1 Phandon se merí kyá panáh,
  Shaitán se lage jo?
Khudá par merí hai nigáh;
  Wuh merá hámí ho.

2 Main banda hún kamzor, láchár,
  Aur ghirá phandon se;
Main un men phansúngá har bár,
  Jo tú bachá na le.

3 Khudáyá, merá hámí ho;
  Kamzor ko zor tú de;
Bakhsh dánish mujh be-aql ko,
  Aur merí khabar le.

345 8, 7. W. *(Jesus, full of all compassion)*

Masíh se dil kí Ásúdagí.

1 Rahm se mamúr, Masíhá,
  Bande par tú kar nigáh;
Merá núr tú hai, Khudáwand,
  Sáf dikhá naját kí ráh.

2 Main naját kí ráh se phirá,
  Bhará hún gamgíní se,
Tere pánw par ab main girá;
  Dukhí ko tasallí de.

3 Kidhar bhágún main, Masíhá;
Kar tú merí arz manzúr;
Mere dil kí be-qarárí
Faqat tujh se hogí dúr.

4 Tujh bin hai jahán andherá;
Roshní na chamaktí hai;
Dil kí roshní aur tasallí
Tujh se sirf mil saktí hai.

5 Tujh par merá hai bharosá;
Hai naját sirf tere pás:
Apne faiz se mujhe bakhsh de
Abadí mauúd mírás.

346

11. W.—Rág 5. *(I once was a stranger)*

Khudáwand hamárí Sadáqat.

1 Khudá se náwáqif main muddat se thá,
Kuchh khatra na jánkar be-khabar rahá;
Aur jab nazar áyá Masíh i maslúb,
"Yahowáh Sidqinú" na jáná mahbúb.

2 Khudá ká Kalám main ne parhá bár bár,
Tauret aur Injíl se main thá wáqifkár;
Harchand wahán tazkira páyá us ká,
"Yahowáh Sidqinú" se thá be-parwá.

3 Pák Rúh kí tásír se jab áí pahchán,
Tab shara ke khauf se main húá hairán;
Par Ísá ne dúr kiyá dahshat o dar;
"Yahowáh Sidqinú" thá záhir mujh par.

4 Sab dahshat miṭ gaí, jab suná yih nám;
Masíh par ímán láke páyá árám;
Diler hoke áyá, aur jáná, kyá ḳhúb!
"Yahowáh Sidqinú" hai merá mahbúb.

5 "Yahowáh Sidqinú"! Hai tujh se panáh;
"Yahowáh Sidqinú"! Tú hai árámgáh:
Maiṉ tere tufail se húṉ gálib, har hál;
Tú hai merí sipar, aur baktar, aur ḍhál.

6 Jo áwe to áwe, ḳhair, sáya i maut;
Haqíqatan mujh ko na howegí faut:
Ásmán par maiṉ karúṉgá, Ísá ke pás,
"Yahowáh Sidqinú" kí hamd o sipás.

347 Á. W.

Ḳhudá se Madad mángná.

1 Ḳhudáyá, merí ḳhabar le,
Aur merí madad kar;
Har waqt, har hál, har tarah se,
Tú merí madad kar.

2 Jo mál se húṉ maiṉ málámál,
Ḍál mere dil meṉ ḍar:
Jo houṉ maiṉ garíb, tang-hál,
Tú merí madad kar.

3 Har gaflat se, Ḳhudáwandá,
Maiṉ bachúṉ umr bhar:
Mujhe ḳhatáoṉ se bachá;
Tú merí madad kar.

4 Sab jáloṉ par, is dunyá ke,—
Shaitán ke phandoṉ par,—
Mujh ạsí ko tú fath de;
Tú merí madad kar.

5 Aur jis waqt merá marná ho,
Miṭá sab ḳhauf o ḍar:
Tú de panáh mujh ạjiz ko,
Aur merí madad kar.

348 Ạ́. W.

Ḳhudá se Madad mángná.

1 Muhtáj maiṉ húṉ, Ḳhudáwandá,
Kar nazar bande par;
Tú hámí ho, mujh ạjiz ká,
Aur merí madad kar.

2 Tú madad kar, ki apná hál
Maiṉ jánúṉ, ai Ḳhudá;
Aur mere dil kí chál, ạmál,
Tú mujhe bhí batá.

3 Tú madad kar, ki Ị́sá par
Maiṉ láúṉ haqq ímán;
Dil ko árám ịnáyat kar,
Aur amn o ámán.

4 Tú madad kar, ki chustí se
Maiṉ chalúṉ terí ráh;
Bol-chál sab ho durustí se:
Rabb, mujh par rakh nigáh.
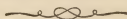
349

A. W. (*Zabúr* 86.)

Dukhí kí Minnat.

1 Kar merí taraf apná kán
Tú, ai karím Khudá;
Garíb kí arz ká de jawáb,
Aur merí ján bachá.

2 Ki mujh par terá rahm hai;
Hán, tere bande ko,
Jis ká tujh par tawakkul hai,
Naját ináyat ho.

3 Main din bhar royá kartá hún;
Khush kar tú merá jí;
Sirf tere nám par, ai Khudá,
Ummed hai, bande kí.

4 Ki tú, Khudáwand, bhalá hai,
Aur rahmat se mamúr:
Jo tere nám ko lete hain,
Tú un ká hai Gafúr.

5 Ab merí minnat kí áwáz,
Kán dharke sun tú le;
Main bipat men pukártá hún;
Sun merí, jaldí se.

350

8, 7. W.

Parmeshwar se Mukti aur Bhakti mángná.

1 Swargya Pitá, kripá karke,
Dín hín ko tú grahan kar;
Isá merá hai Nistárak;
Merí ás hai usí par.

2 Tú, he I'shwar, hai pawitr;
Main to pápí, doshí hún;
Mere páp ká bhár utár le;
Páp ká dás main na rahún.

3 Komal, dhímá, main to banún,
Prabhu I'sá ke samán;
Merá man aur tan hain tere;
De tú mujhe átmik gyán.

351

Chh. W. *(My soul, be on thy guard)*

Rúhání Jang, Masíhí ke liye.

1 Mukhálif beshumár
Tujhe satáte hain;
Ai mere dil, ho khabardár;
We tujh par áte hain.

2 Tú jág aur máng duá;
Diler ho aur nidar;
Tú háth ko jang se mat uthá,
Par jí se lará kar.

3 Mat dhúndh tú ab árám,
Ki yih hai jang kí já;
Jo jangí hogá fathyáb,
Táj us ko milegá.

4 Tab tak, ai mere dil,
A'rám ko ján harám;
Sardár jab hukm dewegá,
Tab howegá árám.
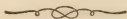
352 L. W. *(Awake, our souls, away our fears)*

Masíhí Jang aur Fath.

1 Jág, merí ján, sab ḍar haṭá;
Dúr kar sab ḳhauf ke kh'yálon̲ ko:
Ásmání dauṛ men̲ dauṛá já;
Diler bhí aur dilchalá ho.

2 Pur-ḳhár to hai aur tang wuh ráh;
Aur ádmí thakte, ná-tawán;
Par un ká Hádí hai Alláh;
Wuh apní qaum ká hai Chaupán.

3 Ḳhudá kí qudrat be-páyán,
Ḥai be-tabdíl, aur lá-zawál:
Guzarte hain̲ to sál zamán,
Par be-zawál hai us ká hál.

4 Ḳhudá, Kamál ke chashme se
Ḥam sadá táqat páwen̲ge:
Ghamanḍí, apní táqat ke,
So girte marte jáwen̲ge.

5 Terí dastgírí qawí se
Nit baṛhegí hamárí ján;
Jawán hí kí tezrawí se
Ham dauṛke páwen̲ge ásmán.

353 8, 6, 8, 8, 6. W.

Masíhí Jang aur Fath.

1 Uṭh, mere dil, sab ḍar haṭá;
Aur laṛ, sáth hikmat ke;
Rúh kí talwár pakaṛná hai;
Shaitán, gunáh se laṛná hai,
Masíh kí qudrat se.

2 Bihisht ke dar kí taraf chal;
Ho pairau, Peshwá ká;
Ki terá dushman hai Shaitán;
Mukhálif hai tamám jahán:
Masíh ke sáth rah já.

3 Aur jo tú gálib áwegá,
Rahegá us ke sáth,
To tú bihisht ko jáwegá;
Hayát ká táj tú páwegá,
Khudáwand hí ke háth.

354

Á. W. *(Am I a soldier of the Cross)*

Masíhí Sipáhí.

1 Salíb ká main̲ sipáhí hún̲,
Aur pairau, Barre ká:
Us ká iqrár na karún̲ kyún̲?
Main̲ kyún̲ sharmáún̲gá?

2 Jo aur log, bází páne ko,
Dauṛen̲ sargarmí se,
Kyá main̲ ásmán ke jáne ko
Chal rahún̲ narmí se?

3 Hain̲ dushman mere be-shumár;
Pur-badí hai jahán;
Aur ráh, hayát kí, hai pur-khár;
Aur dunyá be-ímán.

4 Jang karná ṭhahrá merá kám;
Khudáwand, hámí ho!
Tab dewegá terá Kalám
Tasallí, bande ko.

355

Ḳh. W. (*Afs.* 6 : 13.)

Masíhí Fauj ká taiyár honá.

1 Sipáhío Masíh ke, tum baktar pahin lo;
Jalíl Saihún kí ráh par tumhárá jáná ho;
Lashkarkash hai I'sá; pairau us ke raho:
Wuh hogá fathmand.
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Ham honge fathmand.

2 Sálár pukárá kartá, Har ádmí ho taiyár;
Injíl ká jhanḍá leke, tum raho sab hoshyár;
Himmat hotí dil men, aur háthon men hathyár,
A's rakho I'sá par.
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Ham honge fathmand.

3 Masíh Sipah-sálár par tum láo sab ímán;
Nigáh tum karo us par; na kabhí ho hairán;
Na ádmí na shaitán se tum hoge pareshán;
Tum hoge fathmand.
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Ham honge fathmand.

4 Jab tak na fath páo, utárná na siláh;
Masíh ko takte raho; wuh hai mazbút panáh;
Ġalba wuh bhí degá, aur táj, aur árámgáh,

Aur khushí abadí.
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Saná, saná, Hallilúyáh!
Ham honge fathmand.

356

7. W. 4 Satren.—Rág 46.

Masíhí hai Dharm ká Joddhá.

1 Bháí, dharm ke juddh men lar;
Atmá kí talwár pakar;
Bándh tú dharm ke sab hathyár;
Karne juddh tú ho taiyár.

2 Age barh; mat ho bhaimán,
Jo ki bairí ho balwán;
Na ho chal-chitt, na nirás;
Háre kyún Masíh ká dás?

3 Ho balwant, aur drirh, aur dhír;
Isá ke samán ho thír;
Jo wuh sangí hotá hai,
To har bairí khotá hai.

4 Aur din do ek áp ko thám,
Tab tú páwegá bisrám;
Tab sab dukh kí hogí chhai,
Aur tú gáwegá Jai, jai!
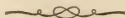
DUẠ́ AUR ỊBÁDAT.

357

L. W.

Duạ́ mángná.

1 Jahán̲ do tín, ek dil hí ho,
Mil baiṭhe, duạ́ mángne ko,
Muqaddas wuhí hai muqám;
Ị́sá hai bích men̲, lákalám.

2 Yá ghar men̲ hon̲, yá báhir hon̲,
Poshída hon̲, yá záhir hon̲,
Jahán̲ ham lete Ị́sá nám,
Wán̲ wuh maujúd hai, lákalám.

3 Yá chalte hon̲, yá kám men̲ hon̲,
Yá baiṭhe, yá árám men̲ hon̲,
Jo us se karen̲ iltimás,
To us ko jánen̲ apne pás.

4 Masíhíon̲ ke darmiyán
Masíh maujúd hai, har zamán;
Jo mán̲gen̲, leke us ká nám,
So páwen̲ us se, lákalám.

358

8, 7. W. *(The Lord's Prayer)*

Duạ́ i Rabbání.

1 Ai hamáre Báp ásmání,
Ho muqaddas terá nám:
Terí saltanat Rabbání
Phaile qaumon̲ men̲ tamám.

2 Terí marzí, jo ásmán par
  Hotí hai, firishton se,
So zamín par bhí bar áwe:
  A'j kí roṭí hamen de.

3 Jyún ham bakhshte hain daindár ko,
  Dain hamáre bakhsh tú de:
Imtihán men ḍál na hamen;
  Aur chhuṛá sab badí se.

4 Qudrat, saltanat, buzurgí,
  Terí—Rabb-ul-ạlamín—
Hai, aur abad tak rahegí:
  Aisá howegá;—A'mín.

359 8, 7, 4. W.—Rág 35. *(The Lord's Prayer)*

Prabhu kí Prárthná.

1 He hamáre swargí Pitá,
  Terá nám pawitr ho;
Terá ráj bhí jaldí áwe;
  Swarg par terí ichchhá ko
    Jaise mánte,
  Waise ham se púrí ho.

2 Jo hai pratidin kí roṭí,
  So tú áj bhí hamen de;
Ham se aparádh jo húe,
  Chhimá kar tú, kripá se;
    Jaise ham bhí
  Chhimá karte auron ke.

3 Na paríkshá men̲ ḍál hamen̲,
Kintu bure se bachá;
Kyún̲ki ráj aur sab parákram
Terá hai, aur mahimá,
Sadá-kál lon̲:
Ámín. Aisá howegá.

360

L. W.

Prárthná karná.

1 He Prabhu, merá man thamá,
Aur prárthná karne ko ṭhahrá:
Man merá ḍoltá be-ṭhikán;
Kabhí na hotá ek-samán.

2 Jyún̲ pání men̲, jab sthirtá ho,
Main̲ dekhtá swarg ke súraj ko,
Tyún̲ man, jab sthir ho játá hai,
Tab terá mun̲h dikhátá hai.

3 He Prabhu, tú hai mere pás;
Sang terá páwe terá dás:
Jo mere sang tú ho, Prán-náth,
Nem prem se bolún̲ tere sáth.

4 Jo, Prabhu, tú na ho sákshát,
To prárthná hogí chhúchhí bát:
Tú apní Átmá mujhe de,
Aur mun̲h bhí mujh se moṛ na le.

5 He Swámí, merá man thamá,
Aur mujh se bintí ab karwá;
Prárthná kí átmá mujhe de,
Ki prárthná ho sacháí se.

361

8, 7. W.

Duạ́ mángná.

1 Rát ke pahron̠ men̠ kyá tujhe
Yád na karún̠, ai Ḳhudá?
Apná fazl de tú mujhe,
Tab main̠ nahín̠ bhúlún̠gá.

2 Ḳhwáhish faqat yih hai merí,
Táki main̠ ba dil o ján,
Púrí karún̠ marzí terí;
Mujhe baḳhsh mazbút ímán.

362

Ạ́. W. (*Zabúr* 20.)

Duạ́ i Ḳhair.

1 Yahowáh tujhe bar'kat de!
Yạqúb ká jo Alláh,
So waqt par, dukh aur tangí ke,
Ho terí panáhgáh!

2 Yahowáh apní Maqdis se
Nit tujhe madad de;
Sab terí nazren̠ kare yád,
Saihún ' muqaddas se!

3 Yahowáh terí árzú ko
Bar láwe fazl se;
Aur tere sab mansúbon̠ ko
Wuh púrá bhí kar de!

4 Yahowáh tujhe bar'kat de,
Har waqt, aur har muqám:
Aur ákhir, apne rahm se,
Wuh tujhe de árám!

363

7, 7, 6, 7, 7, 8. W.—Rág 44.

Ámín.

Duạ́ ke Sunnewále!
Sab tere hí hawále
Ham karte hain̲, Ámín:
Har shubha ham se dúr ho;
Hamárí ạrz manzúr ho;
Ámín, ai Rabb-ul-ạ́lamín.

364

Rág 1. *(I will arise, and go to my Father)*

Ịbádat ke Shurụ́ men̲.

Main̲ uṭhún̲gá, main̲ uṭhún̲gá,
Aur apne Báp pás jáún̲gá,
Aur us se kahún̲gá,—
Ai Báp, ai Báp,
Main̲ ne ásmán ká—main̲ ne ásmán ká—
Main̲ ne ásmán ká, aur terá gunáh kiyá;
Aur main̲ is láiq nahín̲,
Ki phir terá beṭá kahláún̲.
Main̲ uṭhún̲gá, main̲ uṭhún̲gá,
Aur apne Báp pás jáún̲gá;
Hán̲, jáún̲gá.

365

6, 4. W.—Rág 60. (*Zabúr* 96.)

Ḳhudá kí Ịbádat.

1 Ai sárí ummato,
Jáh o jalál
Yahowáh ko tum do,
Ba dil nihál.

2 Kaho, Ạzím-us-shán
Hai Yahowáh;
Aur láo tum qurbán
Us kí dargáh.

3 Yahowáh házir hai—
Yahán̲ maujúd:
Yahowáh názir hai;
Karo sujúd.

4 Tum husn i quds ke sáth
Sijda karo;
Uṭháo dil aur háth,
Ịbádat ko.

366

L. W. (*Zabúr* 134.)

Ḳhudá kí Ịbádat.

1 Ḳhudáwand ke ai ḳhádimo,
Jo us ke ghar men̲ házir ho,
Raho sitáish ko taiyár;
Ḳhudá ke ho shukr-guzár.

2 Duạ́ ko tum uṭháo háth,
Ịbádat men̲, auron̲ ke sáth;
Jamáạt men̲, díndáron̲ kí,
Tum karo Rabb kí bandagí.

3 Sab ḳhilqat se wuh ạ́lá hai;
Us ká banánewálá hai:
Wuh apne baṛe rahm se
Bar'kat par bar'kat hamen̲ de.

---

367 Ạ́. W. (*Zabúr* 100.)

Ḳhudá kí Ịbádat.

1 Ab sijda kar Yahowáh ko,
Ai sárí sarzamín:
Ịbádat ko tum házir ho,
Ai bande múminín.

2 Gít gáte húe házir ho
Ḳhudáwand kí dargáh;
Rabb jáno tum Ḳhudáwand ko;
Yahowáh hai Alláh.

3 Us ne banáyá sab insán;
Ham qaum hain̲, Ḳháwind kí;
Wuh apne galle ká Chaupán;
Ham bheṛ hain̲, galle kí.

4 Tum shukr karte dáḳhil ho
Us kí dargáhon̲ men̲;
Hán̲, házir ho ịbádat ko,
Us kí bárgáhon̲ men̲.

5 Ki apne bandon̲ ká, be-shakk,
Rabb hai Parwardigár:
Zamánon̲ ke zamánon̲ tak
Hai qaul ká wafádár.

368 Chh. W. (*Zabúr* 97.)

Ḳhudá kí Ịbádat.

1 Sharminda howen̲ sab
Jo Rabb ko bhúlte hain̲;
Jo pújte hain̲ banáe but,
Aur un par phúlte hain̲.

2 Insáno, kull jahán,
Firishto, jitne ho,
Tum sijda karo adab se,
Alhaqq Ḳhudáwand ko.

3 Rabb kí ịbádat se
Ḳhush hotí hai Saihún;
Aur ḳhushí us ke ạdl se
Hai dil ke andarún.

4 Ḳhudáwandá Ḳhudá,
Tú hai ạzím-ush-shán;
Tú sáre jhúṭh mạbúdon̲ se
Hai nipaṭ ạ́lí-shán.
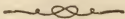
369

Chh. W. (*Zabúr* 89.)

Ḳhudá kí Ịbádat.

1 Mubárak hain̲ wuh log,
Ai Rabb, jo jánte hain̲
Injíl kí ḳhush-áwází ko,
Aur dil se mánte hain̲.

2 Hán̲, kyún̲ki jalwe men̲,
Tere pák chihre ke,
We ḳhudátars ho chalen̲ge
Kamál ḳhushwaqtí se.

3 Terí sadáqat se
We howen̲ge buland;
We tere nám ke lene se
Nit rahen̲ge ḳhursand.

4 Ki un kí quwwat kí
Tú shaukat hai, har já;
We terí mihrbání se
Ḳhush rahen̲ge sadá.

5 Ai Rabb, hamárí tú
Hai sipar aur panáh;
Isráel ká Quddús Wahíd,
Hamárá hai Bádsháh.

370

Chh. W. (*Zabúr* 36.)

Ịbádat kí ḳhúbí.

1 Khudáyá, terá hilm
Aur rahmat kyá ạzíz!
Aur tere ghar kí niạmaten̲
Hain̲ dil ko kyá lạzíz!

2 Pás tere hai maujúd
Chashma i zindagí;
Hán̲, sárí bar'katon̲ ká ganj
Hai ghar men̲, tere hí.

3 Chashma i zindagí
Tú ḳhud hai, ai Ḳhudá,
Ab mere pyáse dil kí pyás
Tú áp men̲ se bujhá.

4 Aur roshní mujhe baḳhsh,
Ai Núr, sadáqat ke;
Ham raushan-dil ho játe hain̲
Sirf terí roshní se.

371

Chh. W.

Ịbádat ke Shurụ́ men̲.

1 Yih terá din, Masíh,
Mubárak roz itwár;
Ịbádat sachchí karne ko,
Tú hamen̲ kar taiyár.

2 Jo kám hain̲, dunyá ke,
Aur báten̲, dunyá kí,
Ham un se pheren̲ apná dil,
Aur karen̲ bandagí.

3 Wáịz, durustí se,
Sunáwe terá nám;
Aur majlis bhí, durustí se,
Ab sune Pák Kalám.

372

8, 7. W. D.—Rág 27.

Ịbádat ke Shurụ́ men̲.

1 Ịsá, Majlis ke piyáre,
  Tú hamáre bích men̲ ho ;
Kar tú apní Rúh ịnáyat
  Majlis aur Charwáhe ko :
Apnon̲ ke Mahbúb, Masíhá,
  Aur kalísiyá ke Sar,
Ab tú apne ḳháss huzúr se
  Hamen̲ tar o táza kar.

2 Tú jamáạt ke Pásbán ko
  Apní Rúh se kar mạmúr,
Ki wuh aisá wạz ab kare,
  Jaisá hamen̲ ho zurúr :
Hán̲, pur-himmat aur muhabbat,
  Wuh sunáwe pák Injíl ;
Ág kí sí zubán se kare
  Baibal kí shaffáf tafsíl.

3 Aur jamáạt men̲ jo házir,
  Un ke kán aur zihn khol ;
Aur tú wáịz ke wasíle
  Ḳhud, ai Ịsá, ham se bol ;
Ki jab us kí bát ko sunen̲,
  Sunen̲ ham Ḳhudáwand kí ;
Aur jamáạt aur Pásbán se
  Howe terí bandagí.

373

Rág 39. *(Liebster Jesu, wir sind hier)*

Ibádat ke Shurú men.

1 Ham is waqt men tere ghar
Házir húe, I'sá pyáre;
Terí bát ko sunne par
Máil howen dil hamáre;
Bátil kh'yál ham chhorke áwen;
Terí taraf rujú láwen.

2 Dil aur aql, bandon kí,
A'p se áp to hain andhyárí;
Apní Rúh ke núr setí
Kar tú raushan rúh hamárí:
Achchhe kám, khiyál aur báten
Sirf tujhí se dil men átín.

3 Zúl-jalál Khudáwandá,
Núr ke Báni, I'sá pyáre,
Apní Rúh se tú khulwá
Dil, zubán, aur kán hamáre:
Gít ham dil o ján se gáwen,
Waz, namáz par dil lagáwen.

374

A'. W.

Ibádat ke Shurú men.

1 Phir tere pás ham áte hain;
Khudáyá, madad de,
Ki karen terí bandagí
Rúh aur sachái se.

2 Ai Báp, tú apní Rúh i Quds
Hameṉ ịnáyat kar;
Aur apní pák muhabbat bhí
Hamáre dil meṉ bhar.

3 Jo Pák Kalám se sunte haiṉ,
So dil meṉ rakheṉ yád;
Khainch apní taraf har ḳhiyál,
Aur diloṉ kí murád.

375 L. W.

Ịbádat ke Shurụ́ meṉ.

1 Ai bháío, ham Ḳhudáwand ke
Gít gáweṉ, ḳhush-áwází se;
Ham jáweṉ, ḳhushí se mạmúr,
Aur himmat se, us ke huzúr.

2 Yahowáh hai barhaqq Ḳhudá;
Hai Málik, dín aur dunyá ká;
Ham bheṛeṉ haiṉ, wuh hai Chaupán,
Parwardigár, aur Nigahbán.

3 Ab jamạ ho us ke huzúr;
Ham us kí hamd se hoṉ masrúr;
Háṉ, saná aur sitáish ho,
Hamesha tak, Ḳhudáwand ko:

4 Ki us ká ạdl hai mudám,
Aur us ká fazl bil-dawám;
Qaul us ká rahegá, be-shakk,
Zamánoṉ ke zamánoṉ tak.

376

L. W.

Ịbádat ke Shurụ́ men̠.

1 Ham áe hain̠ ịbádat ko ;
Ai Rabb, hamáre bích men̠ ho ;
Tú bandagí ko táqat de,
Ki howe Rúh aur rástí se.

2 Hamáre dil sanjída kar ;
Un men̠ iláhí ḳhwáhish bhar ;
Dunyáwí ḳh'yálon̠ se bachá,
Aur apní báton̠ par lagá.

3 Jab paṛhte hain̠ Pák Baibal ko,
Hamárá gaur tab us par ho ;
Ki tú, Ḳhudáyá, boltá hai,
Apná ḳhazána kholtá hai.

4 Gít gáne men̠ jab hon̠ masrúr,
To us ko bhí tú kar manzúr ;
Jab terá ḳhádim kare waẓ,
Tab us par karen̠ ham liház.

5 Duạ́ jab ho aur munáját,
To na ho sirf zubán kí bát ;
Agarchi mán̠ge ek zubán,
Par us men̠ mile har ek ján.

6 Tú ho hamáre darmiyán ;
Ham sab ko baḳhsh de haqq ímán ;
Ḍál apní Rúh, tú, majlis par ;
Aur bhúkhon̠ ko ásúda kar.

377

Chh. W.

Ibádat ke Shurú men.

1 Yahowáh, tú is waqt
Taufíq yih hamen de,
Ki karen terí bandagí
Rúh aur sachái se.

2 Wáiz ko táqat de,
Ki Rabb kí báton ko,
Baibal ke rú se, kahe sáf;
Waz be-milauní ho.

3 Aur sunnewálon ko
Kar Rúh ke dil-afroz,
Ki rahen waz ke sunne men
Dil-jama aur dil-soz.

4 Tú bích men házir ho,
Ab waqt ibádat ke:
Ai Rúh-ul-Quds, jo házir hain,
Tú un ko bar'kat de.

378

L. W.

Ibádat ke Shurú men.

1 Ab karen apne dil taiyár,
Jo hain Khudá ke parastár;
Ki sunen bát, Yahowáh kí,
Aur karen us kí bandagí.

2 Rabb ká khazána hai mamúr;
Ham hain us ke muhtáj zarúr;
Ai Rabb, apne khazáne se,
Ek ek ko kháss kháss niamat de.

3 Ab záhir apná kar jalál;
Kar apne bandon̠ ko nihál;
Sáth wạz, duạ́, aur gíton̠ ke,
Is waqt, Ḳhudáwand, bar'kat de.

379 L. W.

Ịbádat ke Shurụ́ men̠.

1 Jab girje men̠ ham játe hain̠,
Huzúr, Ḳhudá ke, áte hain̠,
Shukr aur hamd bajáne ko,
Aur bar'kat us se páne ko.

2 Kyá hí mubárak us ká nám!
Wuh hai Yahowáh, lákalám;
Jab us ke játe hain̠ huzúr,
Adab se jáná hai zarúr.

3 Wuh bújhtá hai hamáre ḳh'yál;
Wuh dekhtá hai hamárí chál;
Pas ḏar ke sáth, jhukáwen̠ sar,
Aur giren̠ us ke qadam par.

4 Ai Rabb, maujúd is waqt tú ho;
De fazl apne bandon̠ ko:
Jo áp ko jántá hájatmand,
Tú us ko karegá buland.
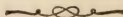
380 L. W.

Ịbádat ke Shurụ́ men.

1 Masíh, kalísiyá ke Sar,
Ham áe hain ab tere ghar,
Is tere din men, Ḳháwindá,
Jab gor men se tú niklá thá.

2 Yahowáh Ị́sá terá nám;
Aur Baibal terá hai Kalám;
Khudáwandá, tú ham se bol,
Aur apní báten ham par khol.

3 Rúh terí ho Pásbán ke sáth;
Hán, us par rakh tú apná háth;
Ki jo kalám sunáwegá,
So howe terí taraf ká.

4 Aur khol hamáre dil aur kán;
Rúhání samajh de aur gyán;
Ham bandagí men hon mashgúl,
Aur karen terí bát qabúl.

381 L. W.

Ịbádat ke Shurụ́ men.

1 Ai dunyá, dil se pare ho,
Aur fursat de ịbádat ko;
Ho merá dil ịbádatgáh:
Masíhá, mujh par rakh nigáh.

2 Dil ko ubhár, Ḳhudáwandá;
Pák ḳhwáhishen̲ is men̲ ugá;
Rúh terí ham men̲ házir ho,
Aur de taufíq, ịbádat ko.

3 Nám terá, Ịsá, kyá ạzíz!
Kalám kí lazzat kyá lazíz!
Naját kí ḳhúbí jitní ho,
Ná-mạlúm hai firishton̲ ko.

4 Shukr, tạríf, aur saná ho,
Hamesha tak, Ḳhudáwand ko;
Hán̲, sijda karen̲ ádam-zád
Ḳhudáwand ko, ab'd-ul-ábád.

382 L. W. *(Dismiss us with thy blessing, Lord)*

Ịbádat ke Áḳhir men̲.

1 Ab ruḳhsat kar, Ḳhudáwandá,
Ham sab par bar'kat tú bahá;
Kar sab qusúron̲ ko muạ́f;
Kar dilon̲ ko Kalám se sáf.

2 Ham hain̲ albatta gunahgár;
Par fazl terá be-shumár:
Ab bandagí qabúl kar le,
Aur ruḳhsat kar salám'tí se.
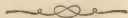
383

8, 7, 4. W.

Ibádat ke Ákhir men.

Apne ghar se rukhsat kíjiye,
Fazl se, Khudáwandá;
Báp rahím, ab Pák Rúh díjiye;
Ham men base wuh sadá:
Hallilúyáh,
Shukr karo, Alláh ká!

384

8, 7, 4. W.

Ibádat ke Ákhir men.

1 Waqt i rukhsat, Báp, de bar'kat;
Munjí, de salámatí;
Ai Tasallí-denewále,
Kar tú madad abadí:
Bar'kat bakhsh de,
Báp aur Beṭe, Pák Rúh bhí.

2 Jab yahán musáfir hote,
Tú hamáre sáth ho le;
Upar bhí, ásmání ghar men
Bar'kat hamen sadá de:
Sadá, sadá,
Pyár ke núr men rahne de.

385

L. W. *(Zabúr 84.)*

Ḳhudá ke Ghar ká Shauq.

1 Kyá hí dilkash, buzurg Alláh,
Hai terí pák ịbádatgáh!
Rúh merí is kí árzúmand,
Terí bárgáh se hai ḳhursand.

2 Zinda Ḳhudá! haqíqatan,
Dekh, merá tan aur merá man
Tujh ko is waqt pukártá hai,
Duạ́ ke háth pasártá hai.

3 Ḳhudáyá, merí jagah ḳháss
Hai tere mazbahon̲ ke pás;
Ki tere ghar ke rahnewál
Nekbaḳht hain̲ aur mubárak-hál.

4 Ḳhudáwandá, yih rahm kar,
Ki main̲ nit rahún̲ tere ghar;
Aur majlis men̲, nekbaḳhton̲ kí,
Main̲ karún̲ terí bandagí.
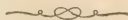
386

Ạ́. W. *(Zabúr 27.)*

Ḳhudá ke Ghar men̲ rahne ká Shauq.

1 Ḳhudáwand, ek hai merí ạrz;
Qabúl tú use kar:
Ki tere ghar muqaddas men̲
Main̲ rahún̲ ụmr bhar.

2 Tab dekhá karún̲, ai Ḳhudá,
Main̲ terá pák jamál;
Daryáft main̲ karún̲, haikal men̲,
Jo terá hai jalál.

3 Tú merá hámí howegá,
Musíbat ke zamán:
Pahár̤ tú merá ṭhahregá,
Jab dukh ká ho túfán.

4 Tab ḳhushí kí qurbáníán̲
Char̤háún̲gá zarúr;
Aur terí saná gáne men̲
Main̲ rahún̲gá masrúr.

---

387 Chh. W. (*Zabúr* 84.)

Ḳhudá ke Ghar ká Shauq.

1 Ai Rabb, bích tere ghar
Jo ek din káṭná ho,
To aur hazár se bihtar hai,
Jo milen̲ bande ko.

2 Jo khar̤á honá ho
Sirf terí dewr̤hí par,
To ḳhaimon̲ se, sharárat ke,
Hai mujhe pasandtar.

3 Ki tú, Yahowáh, hai
Har hál men̲ merí ḍhál:
Aur súraj hoke baḳhshegá
Tú bandon̲ ko jalál.

4 Ai Yáh, Rabb-ul-afwáj,
Jo ádmí ho tarsán,
Bharosá jise terá hai,
Nekbakht hai wuh insán!

ROZ I RABBÁNÍ.

388

7. W.

Itwár kí Subh ke liye.

1 Ho chuká chha din ká kám;
Áyá hai pák roz ' árám;
Sabt mubárak, roz azíz!
Terí lazzat kyá lazíz!

2 Dunyá, dil se pare ho!
Jagah de ibádat ko:
Ísá, mujh par rahm kar;
Merá dil ho terá ghar.

3 Duá mángná tú sikhá;
Baibal ká mazmún dikhá;
Waz ko sunne, dilon se,
Sabhon ko tú táqat de.

4 Rúh-ul-Quds, tú hádí ho;
De hidáyat bande ko;
Sabt ká hásil, kháss o pák,
Merí rúh kí ho khurák.

389

L. W. *(Zabúr 5.)*

Itwár kí Subh ke liye.

1 Subh ke waqt, karím Ḳhudá,
Main̲ terí taraf tákún̲gá:
Merí duạ́ kí sun áwáz;
Qabúl kar bande kí niyáz.

2 Jis já men̲ hai Masíh Shafíʻ,
Ḳhudá ke dahne háth rafíʻ,
Ḳhudá ke taḳht kí pák dargáh,
Us taraf merí hai nigáh.

3 Jo hain̲ sharír, aur be-shuụúr,
Na áwen̲ge tere huzúr;
Ki jhúṭhe log aur bad-kirdár
Hain̲ tere sámhne ná-gawár.

4 Terí tawajjuh bá-ifrát
Hai merí taraf din aur rát;
Aur main̲ mushtáq hún̲, ai Ḳhudá,
Terí muqaddas haikal ká.

5 Pas tere ghar men̲ jáún̲gá,
Aur terí saná gáún̲gá;
Main̲ ḳhauf se karún̲gá sujúd
Tere huzúr, ai pák Mạbúd.

390

L. W.

Itwár kí Subh ke liye.

1 Ab áyá hai árám ká roz;
Ḳhudá ká fazl hai hanoz:
Ab chhoren̲ sab dunyáwí kám,
Aur karen̲ dil se pák árám.

2 Wuh jo salíb par múá thá,
Itwár men zinda húá thá:
Áj us ne maut par zabar ho
Jí uṭhke chhoṛá qabr ko.

3 Áj band ho dunyáwí kám-káj;
Khudá, kar fazl ham par áj,
Ki yih na khálí qáida ho,
Par hamen din ká fáida ho.

4 Phir baṛá Sabt ek áwegá,
Jahán árám jab páwegá,
Sab mihnat hogí tab tamám,
Aur kámil hogá tab árám.

391

L. W.

Itwár kí Shám ke liye.

1 Ab áí hai itwár kí shám;
Aur ákhir hotá roz ' árám:
Khudáyá, tere pák huzúr,
Main shukr kartá, pur-surúr.

2 Tú niamaton ko be-shumár
Nit diyá kartá har itwár;
Tau bhí main gáfil hotá hún,
Aur niamaton ko khotá hún.

3 Bande kí sárí bhúl, gunáh,
Bakhsh fazl se tú, ai Alláh,
Ímán men, Rúh ke asar se,
Tú mere tain taraqqí de.

4 Kalám, hamáre wáiz ká,
Hamáre dilon men jamá;
Ki us ká fáida záhir ho
Jamáat ke sharíkon ko.
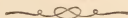
392

Rág 33. *(Happy day)*

Roz i Rabbání men khush honá.

1 Khudáwand, tere fazl se
Hai áj tak ham ko zindagí;
Ham sabhon ko yih táqat de,
Ki karen terí bandagí:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke:
Ísá Masíh kí khátir se
Gunáh hamáre bakhsh tú de:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke.

2 Ham jáen terí pák dargáh,
Aur karen pák ibádat ko;
Khudáyá, ham par kar nigáh,
Aur ham par mutawajjih ho:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke:
Ísá Masíh kí khátir se
Gunáh hamáre bakhsh tú de;
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke.

3 Khudáwand, ham par záhir ho,
Aur sabhon kí tú kar talím:
Jo gáfil hon, jagá un ko;
Aur apná dín phailá, Rahím:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke:
I'sá Masíh kí khátir se
Gunáh hamáre bakhsh tú de:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke.

4 Gar hamen howe marne ko,
Khudáyá, bakhsh de yih inám,
Ki tujh pás hamen jáná ho,
Ki karen terí hamd mudám;
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke:
I'sá Masíh kí khátir se
Gunáh hamáre bakhsh tú de:
Khushí se, khushí se,
Ham dekhte roz, Khudáwand ke.

393

Kh. W. *(O come, let us sing)*

Dawat i Injíl.

1 Sab log áiyo,
Khudáwand ká pák din hai;
Ham jaldí jáen, girje ko;
Tum sab áiyo,

Ki sunen̲ ham mufíd tạlím,
Aur karen̲ Ịsá kí tạzím ;
Wuh hai Ḳhudá rahím ;
Tum sab áiyo.

2 Badkár tálib hon̲,
Ki ạish o ịshrat karen̲ ;
Ḳhudá ke ghar ham jáen̲ge.
Tum sab áiyo :
Yih hai, beshakk, mubárak kám,
Ki lewen̲ ham Masíh ká nám ;
Ho, us kí hamd, mudám ;
Tum sab áiyo.

3 Ham sochte rahen̲,
Ḳhudá ke pák kalám par,
Ki us men̲ hai naját kí ráh :
Tum sab áiyo.
Nasíhat us men̲ hai sahíh,
Ki jo salíb par thá zabíh,
Wuh zinda hai Masíh :
Tum sab áiyo.

4 Us men̲ likhá hai,
Ki Ịsá ne ḳhud kahá,
Tum laṛkon̲ ko sab áne do ;
Pas sab áiyo.
Masíhá, tujh pás áte hain̲ ;
Tujh par ímán ham láte hain̲ ;
Naját ham cháhte hain̲ :
Sab log áiyo.

BAPTISMÁ.

394

L. W.

Laṛkon̲ ká Baptismá.

1 " Laṛkon̲ ko mujh pás áne do,
" Aur unhen̲ manạ mat karo,
" Ki aison̲ hí ká hai ásmán:"
Yih hai Ḳhudáwand ká farmán.

2 Masíh hamárá ḳhush nasíb,
Ki laṛkon̲ ká tú hai habíb;
Ham unhen̲ láte tere pás;
Baḳhsh unhen̲ apná fazl ḳháss.

3 Ab pání ke baptismá par
Ịnáyat apní bar'kat kar;
Rúh ' Quds tú baḳhsh *is bachche* ko,*
Ki *us* kí nau-paidáish ho.

4 Tú nazar kar *is laṛke* par;
Jo saumpte hain̲, qabúl tú kar;
Aur apne baṛe fazl se
Har waqt tú *us* kí ḳhabar le.

395

Ạ. W.

Laṛkon̲ ká Baptismá.

1 Ḳhudá ká yih hai qaul qarár,
" Main̲ terá hún̲ Ḳhudá,
Terí aulád ko be-shumár
Main̲ bar'kat baḳhshún̲gá."

* Jahán̲ cháhiye, wahán̲ Mufrid ko Jamạ banáo; aur Muzzakkar ko, Muannas.

2 Abirahám ne, múmin ho,
  Izháq ko nazr kí;
Baptismá se, *is laṛke* ko,
  Ham nazr karte bhí.

3 Ḳhudáwandá, qabúl tú kar
  Hamárí nazr ko:
Aur sab hamáre laṛkon̲ par,
  Rabb, terí nazar ho.

396

L. W.

Laṛkon̲ ká Baptismá.

1 Rúh ' Quds, ásmán se názil ho,
Aur baḳhsh de apní bar'kat ko;
Is Sákramenṭ kí muhr de,
Aur názil ho tú, karam se.

2 Ḳhudáwandá, *is laṛke* ko,
Ápne hí lahú se tú dho;
Har waqt tú *us* par rakh nigáh,
Aur háfiz ho, Masíh Alláh!

397

Chh. W.

Laṛkon̲ ká Baptismá.

1 Masíhá, nazr ko
  Ham tere pák huzúr
Yih *chhoṭá laṛká* láte hain̲;
  Tú *use* kar manzúr.

2 Fazl, farzandí ká,
Us ko ináyat kar;
Aur apne ghar kí niamaten
Bakhsh use umr bhar.

3 Jab tú zamín par thá,
Tú thá larkon ká yár;
Is bachche par bhí, ai I'sá,
Dikhá tú apná pyár.

4 Har waqt, har tarah se,
Rakh use apne pás;
Aur ákhirash tú use de
A'smání pák mírás.

398 L. W.

Báligon ká Baptismá.

1 Masíh, kalísyá ká Chaupán,
Jab chhorne ko wuh thá jahán,
Tab us ne apne logon ko
Farmáyá, tá ki sanad ho:—

2 " A'smán zamín kí maujúdát
" Sab saumpí gaín mere hát;
" Tum jáke sárí qaumon ko
" Injíl ' jalíl kí khabar do.

3 " I'mán jo us par látá hai,
" Aur jo baptismá pátá hai,
" Naját hí páwe wuh insán;
" Halákat páwe be-ímán."

4 Khudáwandá, jo átá hai,
Aur ab baptismá pátá hai,
Khâss fazl se, us ádmí par
Rúh ' Pák ko bhí tú názil kar.

399

8, 7. W. D.—Rág 27.

Báligon ká Baptismá.

1 Ai Khudáwand, dekh, yih bhái
Tere sámhne átá hai,
Záhir karne, ki Masíh par
Sach ímán wuh látá hai;
Aur wuh ab sabhon ke sámhne
Karne cháhtá yih iqrár,—
Jhúthe mazhab ko main chhorke
Hún Masíh ká ímándár.

2 Apní Rúh tú, fazl karke,
Bhái ko ináyat kar,
Ki ímán bhí aur iqrár bhí
Sachchá ho, Khudáwand par:
Jab baptismá use mile,
Tab yih us par záhir ho,
Ki Khudáwand apní qaum men
Gintá hai mujh ásí ko.

3 Aur tú use yih taufíq de,
Ki Masíhí jangí ho;
Aur har waqt taiyár wuh rahe
Sharr ká sámhná karne ko:

Ai Khudá, bakhsh use táqat,
Ráh i rást par chalne kí;
Aur Masíh ke háth wuh páwe
Zindagání abadí.

400 Á. W.

Báligon ká Baptismá.

1 He Prabhu Ísá, Mandlípat,
Hamáre bích men ho;
Dekh, terí mandlí áí hai,
Bát terí mánne ko.

2 Is bháí ká tú ne úpar se
Jo kiyá man prakás,
To jhúthe mat ko tajtá hai,
Ki howe terá dás.

3 Wuh ab baptismá páwegá,
He mandlí ke Pradhán;
Aur is ke sang tú, kripá se
De use Átmá-dán.

4 Aur mansá, báchá, karmná se
Wuh kare yih prakás,—
Main bharm ko chhorke húá ab
Prabhu Masíh ká dás.

5 Shaitán jo use cháhtá ho
Páp men phansáne ko,
To use áp hí tú sambhál,
Ki dharm ká joddhá ho.

6 Shaitán se laṛe jíwan bhar,
Be-khaṭká aur nirbhai;
Aur ant men̲ jáwe tere pás,
Aur gáwe terí jai.

ẠSHÁ I RABBÁNÍ.

401 Ạ. W.

Ạshá i Rabbání kí Ziyáfat.

1 Ai logo sab, jo ímandár,
Naját ke bhúkhe ho,
Dekho, yih Ạshá hai taiyár;
Tum us kí bar'kat lo.

2 Shaitán ḍaráke kahtá hai,
Yahán̲ se chalá já!
Masíh buláke kahtá hai,
Ziyáfat men̲ tú á!

3 Masíh ká dil kusháda hai;
Niháyat us ká pyár;
Jo áne ká iráda hai,
To Ạshá hai taiyár.

4 Kaho, Masíh, ye pák nishán
Main khá pí letá hún;
Aur apná jism, apní ján,
Main tujhe detá hún.

402 L. W.

Ashá i Rabbání ke liye Árástagí.

1 Árásta ho, ai merí ján,
Ki bichhá hai ab dastarkhwán;
Jánch apne ko; árásta ho,
Khudáwand kí ziyáfat ko.

2 Tú ne, Khudáyá, mihr kí,
Ki mujhe pák farzandí dí;
Ai Báp rahím, terá farzand
Pák Ashá ká hai árzúmand.

3 Apne niháyat fazl se
Árástagí tú mujhe de;
Be-riyá gam, gunáhon ká,
Aur haqq ímán de, Munjí ká.

4 Khudáwand, merá tú habíb;
Main terá banda hún garíb;
Main bhúkhá pyásá átá hún,
Ásúda húá cháhtá hún.

5 Masíh, jo niamat terí hai,
Usí se dil kí serí hai:
Árásta ho, ai merí ján;
Dekh, bichhá hai ab dastarkhwán.

403

Á. W.

Ashá i Rabbání men Masíh kí Maut kí Yádgárí.

1 Khudáwand, mujhe árzú hai,
Tere pák Ashá kí,
Ki jis men tere marne kí
Yádgárí howegí.

2 Jab rotí ko main khátá hún,
Tab boltí merí ján,—
"Masíh ke tore jism ká
Yih rotí hai nishán."

3 Jab wain ko bhí main pítá hún,
Tab sochtá hún us án,—
"Masíh ke diye lahú ká
Yih wain bhí hai nishán."

4 Aur mujhe yád bhí hotá hai,
Ki Ísá, haqq qurbán,
Salíb par charhá thá, pur-dard,
Aur thá lahú-luhán.

5 Háth pánw men kíl; nas nas men dukh;
Rag rag men, us ke, dard;
Yih sochke dil men kahtá hún,
Masíh hai Dukh ká Mard.

6 Masíhá, dukh aur ízá se,
Jo tú ne páí hai,
Tú ne mujh ạsí kí naját
Sachmuch kamáí hai.

404 Chh. W.

Ạshá i Rabbání ko áná.

1 Mutábiq dạwat ke
Ab banda áyá hai
Is mez par, jis ko, mihr se,
Tú ne bichháyá hai.

2 Apní liyáqat ko
Main̲ jántá hún̲ náchíz;
Masíhá kí sadáqat ko
Main̲ jántá hún̲ ạzíz.

3 Terí yádgárí ke
Main̲ mánún̲ Ạshá ko;
Sachchí taiyárí, dil kí, de,
Ki us men̲ bar'kat ho.

405 L. W.

Prabhu-Bhoj ke liye.

1 He Prabhu, terí ágyá se
Ham milke baiṭhte, kháne ko;
Tú jaisá bolá shishyon̲ se—
Ki "Mujhe smaran yún̲ karo."

2 Háṉ, Ísá, tujhe jíwan bhar
Nirantar smaran kareṉge,
Aur terí uttam sewá par
Tan man ánand se sompeṉge.

3 Dákh-ras aur roṭí ká drishṭánt,
Nij deh ká, tú ne diyá hai,—
Ki "Mere rakt se hotí shánt;
Deh merí, sachchá bhojan hai."

4 De ham logoṉ ko sat biswás;
Na kháne meṉ nisphaltá ho;
Aur kripá kar, ki tere dás
Sab páweṉ swargí bhojan ko.

406

L. W.

Masíh kí Yádgárí.

1 Masíh ko yád kar, merí ján,
Aur us par sochtí rah, har án;
Wuh terá hai gunáh-bardár;
Uṭhá le gayá terá bár.

2 Piyár se, us ne, badan le,
Bacháyá tujhe, gunah se;
Qarz terá adá kiyá hai,
Chhuṭkárá sadá diyá hai.

3 Be-hadd sachái, rahmat, pyár,
Hai us meṉ, jo hai terá yár;
Us ko na bhúlná, merí ján;
Yád terí kartá wuh, har án.

4 Masíhá, terá nám sharíf,
Dil-kash hai merá, aur latíf;
Nám terá merí hai panáh :
Hamd terí ho, ai Ibn-ulláh.

407 L. W. *(When I survey)*

Masíh ke Krúsí kashṭ par dhyán karná.

1 Jis krús par I'sá mará thá,
Us krús par jab maiṉ dhyántá húṉ,
Sansárí lábh ko ṭoṭá sá
Aur jas ko nindá jántá húṉ.

2 Mat phúl já, mere múrakh man,
Is lok ke sukh aur sampat par :
Ho Khrísṭ ke maran se prasann,
Aur us par sárí ásá dhar.

3 Dekh us ke sir, háth, páoṉ ke gháo;
Yih kaisá dukh aur kaisá pyár !
Anúṭhá hai yih prem swabháo ;
Anúp yih jag ká Táranhár.

4 Jo tínoṉ lok de saktá maiṉ,
Is prem ke jog yih hotá kyúṉ ?
He I'sá premí, áp ke taíṉ
Maiṉ deh aur prán charhátá húṉ.

PÁSBÁN KÍ TAQARRURÍ.

408

L. W.

Kalísiyá ke Pásbán kí Taqarrurí ke waqt.

1 Kalísyá ke buzurg Chaupán,
Masíhá, ạlí Nigahbán!
Is waqt tú sárí majlis par
Apní Pák Rúh ko názil kar.

2 Is tere ḳhádim par, Alláh,
Tú kar ḳháss rahm kí nigáh:
Injíl kí ḳhidmat karne ko
Ab us ká pák Taqarrur ho.

3 Tú apní baṛí rahmat se
Is kám par apní bar'kat de;
Ho apne ḳhádimoṉ ke sáth,
Jab us ke sir par rakheṉ háth.

4 Taqarrur pánewále ko
Pák Rúh ká masah hásil ho;
Ho us ke úpar mihrbán,
Ki ṭhahre achchhá nigahbán.

5 Aur nigahbán ke galle par
Tú apní Rúh ko názil kar,
Ki gallabán aur galle ko
Ḳhudá se púrí bar'kat ho.
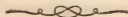
INJÍL KÍ MANÁDÍ.

409 H. W.—Rág 56. *(Blow ye the trumpet)*

Injíl kí Manádí tamám Dunyá men̲ karná.

1 Injíl ká ḳhush payám
Sab mulkon̲ men̲ tum do;
Ki us ká ishtihár
Har jagah mạlúm ho:
A'j hí ko ján naját kí án;
Yih hai maqbúliyat ká zamán.

2 Masíh ke sabab se
Hai yih naját taiyár;
Ab sárí dunyá men̲
Ho us ká ishtihár:
A'j hí ko ján naját kí án;
Yih hai maqbúliyat ká zamán.

3 Shaitán kí har'kat se
Ham húe bad-ạmál;
Par hamen̲ I'sá ne
Phir kiyá hai bahál:
A'j hí ko ján naját kí án;
Yih hai maqbúliyat ká zamán.

4 Pas howe har kahín̲
Injíl ká ishtihár;
Har mulk men̲ záhir hon̲
Masíh ke tábịdár:
A'j hí ko ján naját kí án;
Yih hai maqbúliyat ká zamán.
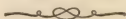
410

Á. W.

Injíl kí Manádí.

1 Ḳhudáwand, terá hukm hai
  Kalísyá par áshkár;
"Tamám jahán men̲ karo tum
  Injíl ká ishtihár."

2 Ham dekhte bahut pakke khet,
  Aur káṭnewále kam;
Khet káṭne ko tú bhej mazdúr!
  Yih minnat karte ham.

3 Ki jahán̲ terá gehún̲ hai,
  We jáwen̲ káṭne ko,
Ki wuh ásmání khatton̲ men̲
  Salámat jamạ ho.

4 Aur jahán̲ log na mánte hain̲,
  Radd karte Ísá ko,
We tau bhí sunen̲; ki Injíl
  Un par gawáhí ho.

411

Á. W.

Injíl kí Manádí.

1 Ai Báp ásmání, Málik tú
  Hai, dín o dunyá ká;
Zamín kí sárí qaumon̲ men̲
  Ḳhush-ḳhab'rí ko phailá.

2 Ai Malik-us-salam, Masíh,
  Tú Munjí faiz-mạmúr;
Tamám jahán men̲ terá nám
  Aur kám bhí ho mashhúr.

3 Ai Rúh-ul-Quds, Tasallídih;
Sab dilon men tú á,
Aur is andherí dunyá men
Hayát ká núr chamká.

4 Taslís ' mubárak, yá Alláh,
De táqat bandon ko,
Ki tere kám kalám kí bhí
Ham se taraqqí ho.

412

Chh. W. *(Zabúr 126.)*

Injíl ke Manádí-karnewálon ke liye Duá mángná.

1 Khudáyá, qaum kí qaum,
Jo hain bar rú ' zamín,
Ab tak Shaitán ke hain asír,
Be-dín, o be-taskín.

2 Un kí asírí toṛ;
Aur Rúh ke asar se
Injíl kí bát muassir kar;
Unhen riháí de.

3 Munádíon ko dekh;
We bíj ko, subh shám,
A'nsú baháke bote hain,
Sunáte I'sá nám.

4 Ro roke gam ke sáth,
We báhar játe hain,
Aur bote hain yih qím'tí bíj,
Injíl sunáte hain.

5 Tú un par bar'kat baḳhsh;
Kalám ká bíj jamá:
Kisán jyún bándhte púlíán,
Tú un se bhí bandhwá.

6 Un se dirau karwá;
Ki jab kar chuke kám,
We mihnat se tab fárig hon,
Aur páwen tab árám.

413

12, 11. W.—Rág 4. *(Zabúr 126.)*

Roke Injíl ká bíj Boná, aur Hanske Káṭná.

1 Saihún par Yahowáh ne rahm farmáyá,
Jab ummat ne tauba kí, dil se tamám;
Asírí ke hál se wuh pher unhen láyá;
Aur unhen tab diyá phir chain o árám.

2 Tab un ke munh hansí aur ḳhushí se bhare;
Aur dil, un ká, húá thá bahut shádmán:
Yih dekhkar bhí báhar ke log un se ḍare,
Aur bole, "Rabb un par hai baṛá rahmán!"

3 Yahowáh, hamárí bhí dekh tú láchárí;
Ham dukh o taklíf se bíj bote hí hain;
Dil ḳhushk hai, aur gairon kí hotí bezárí;
Ham chup ho bíj bote, aur rote bhí hain.

4 Bíj boyá kar, bhái tú, ánsú baháke,
Ki waqt par tú káṭegá, ḳhushí ke sáth;
Aur fasl ke waqt apne púle sáth láke
Tú hanskar uṭháwegá shukr ká háth.

414

Ḳh. W.—Rág 61.

Pásbán kí Pukár.

1 Pásbán jatátá hai,
Jágte raho:
Ḳhudáwand átá hai;
Jágte raho:
Nínd lená rát ká káṃ;
Ab hai jágne ká aiyám;
Hogá jalál mudám:
Jágte raho.

2 I'sá farmátá hai,
Tákte raho:
Ḳhud yád dilátá hai,
Tákte raho:
Tum un ke mánind ho,
Ráh i Ḳháwind dekhte jo:
Harchand ki derí ho,
Tákte raho.

3 Ham sunen̠ yih farmán,
Kám kiye jáo:
Kám hai har já, har án;
Kám kiye jáo;
Khet hai yih kull jahán;
Roknewálá hai Shaitán;
Kám karo, tab ásmán:
Kám kiye jáo.

4 Phir Ísá kahtá hai,
Mángo duạ:
Wuh suntá rahtá hai;
Mángo duạ:
Tang hai naját kí ráh;
Apne dil se ho ágáh;
Sirf is men hai panáh,
Mángo duạ.

5 Ísá bulátá hai;
Hamd us kí ho:
Ham ko bachátá hai;
Hamd us kí ho:
Chand ạrse hogá kám,
Tab Masíh ke sáth árám:
Hamd us kí ho mudám;
Hamd us kí ho.

415 7, 6. W. D.—Rág 48. *(From Greenland's)*

Masíhí Dín ká Phailná.

1 Grínland ke mulk i sard se,
Aur Hind o Chín se bhí,—
Aur Habsh se, jahán chashme
Bakhsh dete tázagí,—
Daryá, maidán, pahár se,
Har qaum se, har zubán,
Log minnat kar yih kahte,
"Dikháo ráh ' ásmán!"

2 Alqádir ne banáe
Insán, be-ạib, rást-kár;
Shaitán ke jál meṉ áe,
Sab húe gunahgár:
Wuh niạmateṉ hazárhá
Masíh se páte haiṉ:
Tau bhí tabáh, áwára,
Ímán na láte haiṉ.

3 Kyá ham, jo roshní páte,
Aur lákhoṉ bar'kateṉ,
Un ko jo marte játe,
Hayát ká núr na deṉ?
Pas ḳhushí se phailáweṉ
Naját ká ḳhush payám;
Sab qaumeṉ sunne páweṉ
Ị́sá Masíh ká nám.

4 Kalám-ul-Quds phailáo;
Phailáo sachchá dín;
Masíh ká nám sunáo,
Har jagah rú' zamín:
Jab tak wuh lauṭ na áwe,
Jo Barra thá past-hál,
Apní bádsháhat páwe,
Ráj kare, pur-jalál.

416

Ạ́. W.

Saihún ko dilásá dená.

1 Bint i Saihún, Yarúsalam,
Kyúṉ ḳhák meṉ paṛí hai?
Tú Rabb kí qudrat dekhegí,
Ki kaisí baṛí hai!

2 Jág; izzat se mulabbas ho;
Ho khurram aur khush-hál:
Ab áyá waqt, riháí ká,
Maqbúliyat ká sál.

3 Zamín kí sárí qaumon se
Log chale áte hain;
Masíh kí khabar sun karke,
I'mán bhí láte hain.

4 Masíh, ki jis ne qaumon par
Ab háth barháyá hai,
Kab hogá ser? Jab apnon ko
Us ne sab páyá hai.

5 Khudá ke chune húe tab
Sab howenge maddáh;
Aur sárí ummat gáwegí,
Alhamd, Alhamd-ulláh!

417

8, 7. W.

Su-samáchár ká Prachár.

1 Prabhu I'sá, sab sansár men
Ho prakásh Su-samáchár;
Des bides ke pápí jánen,
Ki Masíh se hai nistár.

2 Múrat-pújnewále jánen,
Ek Parmeshwar sachchá hai;
Ek Bichwaí hai, Prabhu I'sá;
Dúsrá márag kachchá hai.

3 Aur Muhammadí yih jánen,
Ki manmatá hai Islám ;
Aur kamáne apní mukt ko
Un ká kám hai sab be-kám.

4 Apní A'tmá ko utárke
Logon ko ujálá kar ;
Bharm ko chhor biswás we karen
Prabhu I'sá Tárak par.

418

8, 7, 4. W.—Rág 35.

Su-samáchár ká Prachár.

1 Sáre jag ke Mahárájá,
Tere ráj kí howe jai !
Terí nít jo sthápit howe,
Dusht ke ráj kí hotí chhai :
Prabhu I'sá,
Ráj tú karegá nischai.

2 Dharm aur prem ká su-sandesá
Jagat men prasiddh karwá ;
Jahán wuh prachárá jáwe,
Apní sámarth bhí dikhá :
Prabhu I'sá,
Apne ráj ká tej prag'tá.

3 De sab su-sandesíon ko
Hír aur dhír, pratít aur prít ;
Jisten pragat ho har des men
Mukt ká gyán, aur bhakt kí nít :
Prabhu I'sá,
Terí jai ho, Jag ke Mít !

419

Chh. W.

Su-samáchár ká Prachár.

1 He I'shwar, terá nám
Sab jagah ho prasiddh;
Ki jánen sab Masíh ká kám,
Aur dharm kí buddh aur bidh.

2 Ki kaisá mahá-karm
Masíh ne kiyá hai,—
Kamáne jag kí mukt ká dharm,
Prán apná diyá hai.

3 Ab I'sá ká sandes,
Aur us ká dharm aur pun
Prachárá jáwe des-bides;
Sab jánen us ke gun.

4 Aur ham jo tere log
Is jag ke hain atít,—
Hamen sambhál, ki tere jog
Ham mánen dharm kí nít.
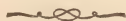
420

8, 7. W.

Manádí karnewále kí Duá, Nauroz men.

1 Boyá ham ne bíj rúhání
Guzre sál men, roz ba roz;
Bíj ke jamne kí, ai Málik,
Ráh ham takte hain hanoz.

2 Guzre sál men̲ kám jo kiyá,
Us par apní bar'kat de ;
Aur is sál men̲ jo ham bowen̲,—
Qím'tí bíj kí ḳhabar le.

3 Tá ki bíj, pársál imsál ká,
Uge, phúle, phale bhí ;
Donon̲ se jalál tú páwe :
Ḳhabar le tú, donon̲ kí.

SUBH KE GÍT.

421

7. W.

Subh ke waqt.

1 Ab andherá gayá hai,
Núr i subh áyá hai ;
Dil ke Súraj, ai Masíh,
Ham par chamak, sáf saríh.

2 Tú táríkí dafạ kar ;
Dil ke shubhe rafạ kar ;
Madad kar, ham sabhon̲ kí ;
Tab salám'tí howegí.

3 Dil ke bure soch miṭá ;
Hamen̲ ḳhatron̲ se bachá ;
Ráh men̲, ghar men̲, tú, har án,
Kar hifázat, ai Rahmán !

4 Marná ho jo bande ko,
Mere pás, Masíhá, ho ;
Tujh hí par main̲ rakhtá ás ;
Terí karún̲gá sipás.

422

H. W.—Rág 56.

Subh ke waqt.

1 Andhyárá gayá hai,
Aur roshní hai namúd;
Ham tere shukr ko
Haiṉ házir, ai Mạbúd:
Núroṉ ke Báp, Parwardigár,
Ham tere haiṉ shukr-guzár.

2 Táríkí, dil kí, bhí,
Jo ham meṉ hai, miṭá;
Aur apne muṉh ká núr
Tú bandoṉ par chamká:
Núroṉ ke Báp, Parwardigár,
Ham tere haiṉ shukr-guzár.

3 Aur din bhar kareṉ bhí
Ham núr i haqq ke kám;
Aur dil se máneṉ bhí
Sab tere pák ahkám:
Núroṉ ke Báp, Parwardigár,
Ham tere haiṉ shukr-guzár.

4 Ụmr kí shám ke waqt—
Ḳhauf se bacháne ko—
Tú maut kí gháṭí meṉ
Hamárá hámí ho:
Núroṉ ke Báp, Parwardigár,
Ham tere haiṉ shukr-guzár.

5 Aur roz ' qiyámat men̲,
Apne k̤háss rahm se,
Tú núr ásmání men̲
Bande ko dak̤hl de:
Núron̲ ke Báp, Parwardigár,
Ham tere hain̲ shukr-guzár.

423

Rág 45. *(Die finstre Nacht entfliehet)*

Subh ke waqt.

1 Andherí rát ab játí,
Aur roshní hai namúd;
Subh ab chalí átí,
Aur din phir hai maujúd:
Núron̲ ke Báp, Rahím Alláh,
Ham tere hote hain̲ maddáh;
Ham tere hote hain̲ maddáh.

2 Tujh se sab achchhí bak̤hshish
Aur kámil hai inạm:
Ai k̤húbíon̲ ke Chashma,
Mamdúh ho terá nám!
Núron̲ ke Báp, Rahím Alláh,
Ham tere hote hain̲ maddáh;
Ham tere hote hain̲ maddáh.

3 Ai rahmat kí Mạmúrí,
Bar'kat ham par bahá;
Musáfirat ke hál men̲
Hidáyat nit farmá:
Núron̲ ke Báp, Rahím Alláh,
Ham tere hote hain̲ maddáh;
Ham tere hote hain̲ maddáh.

424

Chh. W.

Subh ke waqt.

1 Sawere shukr ho;
Khudáwand hai rakhwál;
Kal shám ko tú ne suná thá
Mujh ásí ká sawál.

2 Rát ke andhere men
Main soyá chain ke sáth;
Mujhe salámat rakhne ko
Thá mujh par terá háth.

3 Shukr hazár, hazár,
Ab tere nám par ho:
Tú din bhar bhí salámat rakh
Mujh ájiz bande ko.

4 Aur jo tú áwegá
Is din men, ai Khudá,
To fazl karke apne pás
Tú mujhe tab uthá.

425

Rág 50. *(Erwacht von suessem Schlummer)*

Subh ke waqt.

1 Ásmání Báp, ham tere
Hain, dil se, saná-khwán,
Ki uthe hain sawere
Ba khushí aur amán.

2 Rát bhar tú ne hifázat
  Aur nigahbání kí;
Kamzor ko dí hai táqat,
  Udás ko tázagí.

3 Mamdúh ho terí rahmat,
  Aur ulfat, ai Khudá;
Ham sab par apní bar'kat
  Aur fazl nit farmá.

4 Bakhsh ham ko dil-safáí;
  Bad-chálí se bachá:
Kar merí rah-numáí,
  Din bhar, Khudáwandá.

426

Á. W.

Subh ke waqt.

1 Rát din ká badal, ai Khudá,
  Hai terá intizám;
Par tú be-badal hai sadá,
  Aur yak-sán, har aiyám.

2 Tú ne is rát men apne háth
  Mujh par jo rakhe the,
Pas, main so rahá chain ke sáth,
  Kamál be-fikrí se.

3 Bahut—se ádmí guzrí rát
  Dukh men kalapte the;
Kitnon kí húí hai wafát;
  We gae dunyá se:

4 Aur mujhe tú ne karam se
  Is waqt tak dí panáh :
Shukr aur hamd ko, bande ke,
  Qabúl kar, ai Alláh.

5 Din bhar bhí merí khabar le,
  Aur áfat se bachá ;
Aur mujhe, apne fazl se,
  Ráh rást par áj chalá.

427 L. W. (*Zabúr* 3.)

Subh ke waqt.

1 Mukhálif mere be-shumár,
Aur hain satáne ko taiyár ;
Par merí sipar, aur panáh,
Aur merí shaukat, hai Alláh.

2 Jab apne háth pasártá hún—
Khudáwand ko pukártá hún,
Tab koh ' muqaddas se shitáb
Wuh mujhe detá hai jawáb.

3 Main letke soyá chain ke sáth,
Ki mujh par thá Khudá ká háth :
Main jágke uthá bistar se,
Sambhálá mujh ko tú hí ne.

4 Tú áge ko, Khudáwandá,
Mujhe sharíron se bachá ;
Ná-chíz kar un kí zidd kí bát :
Khudáwand hí se hai naját.

428

L. W. *(Zabúr 108.)*

Subh ke waqt.

1 Taiyár hai dil, Ḳhudáwandá ;
Maiṉ dil o ján se gáúṉgá :
Ai bín, ai barbat, jág tú já !
Maiṉ subh ko jagáúṉgá.

2 Maiṉ ummatoṉ meṉ, ai Ḳhudá,
Shukrána terá karúṉgá :
Maiṉ gáúṉgá, ba dil o ján,
Hamd terí un ke darmiyán.

3 Ki terí rahmat sabhoṉ par
Ásmánoṉ se hai bálátar ;
Aur terí wafádárí bhí
Tá abad qáim rahegí.

4 Ásmánoṉ par hai terá taḳht ;
Sab tere bande haiṉ nekbaḳht :
Rú i zamín par sarásar
Terá jalál hai jalwagar.

429

7. W.

Bhor ke samai.

1 Ab andhyárá gayá hai ;
Phir ujálá áyá hai ;
Merá man ujálá kar :
Prabhu, man ko prem se bhar.

2 Páp kí ichchhá áj jo ho,
Sakti de, násh karne ko;
Ísá, tú sahárá de,
Ki main bachún pápon se.

3 Man ke bure soch miṭá;
Mujhe jokhim se bachá;
Kahín mujhe tú na chhoṛ;
Apná munh na mujh se moṛ.

4 Áwegá jab maran-kál,
Mujh bal-hín ko tab sambhál;
Prabhu, tú hai kripámai;
Ho us kál tú mrityun-jai.

430

Á. W.

Shám ke waqt.

1 Bande ko tú ne, ai Ḳhudá,
Din bhar sambhálá hai,
Aur kháná, píná, rozí ká,
Baḳhsh karke pálá hai.

2 Rabb, terí mihrbáníán
Hain bande par fazúl;
Pas shukr kí qurbáníán
Tú merí kar qabúl.

3 Tú baḳhsh de mere sab gunáh;
Aur dil ká najas dho;
Tú mere úpar jágtá rah,
Aur merá hámí ho.

431

Á. W. (*Zabúr* 4.)

Shám ke waqt.

1 Tú merí sun, Parwardigár;
Main banda terá hún:
Tú hai quddús; main gunahgár;
Main khauf se ghirá hún.

2 Jab mihnat se farágat kar
Árám main pátá hún,
Tab apne dil men, bistar par,
Main sochtá játá hún.

3 Sadáqat kí qurbáníán
Main ab guzrántá hún;
Khudá kí mihrbáníán
Ganímat jántá hún.

4 Núr, apne chihre ká, chamká,
Khudáwand, bande par:
Yih tuhfa hai, sab tuhfon ká,
Azíz ziyádatar.

5 Let jáúngá salám'tí se;
Hai mujh par terá háth:
Khudáwand, merí khabar le,
Ki soún chain ke sáth.

432 8, 7. W. *(Saviour, breathe an evening blessing)*

Shám ke waqt.

1 Terí bar'kat ham par áwe,
  Áj kí rát, Khudáwandá:
Bad khiyál aur soch dúr jáwe;
  Háfiz ho tú, ai Khudá:
Garchi ás-pás khatre howen,
  Garchi chalen maut ke tír,
Khátir-jama ho ham sowen,
  Jo tú howe khabargír.

2 Harchand howe rát andherí,
  Ham na chhipe hain tujh se;
Ánkh na kabhí sotí terí;
  Ek-sán rát aur din tujhe:
Áj kí rát men maut jo áwe—
  Uthen phir na bistar se,
Kásh, ásmán par har ek jáwe,
  Aur saádat men rahe.

433 Chh. W.

Shám ke waqt.

1 Ab roshní gaí hai;
  Tamám hai din ká kám;
Aur thakí ján aur jism ká
  Ab áyá waqt ' árám.

2 Din kí zurúriyát
  Rabb kí ináyat hai;
Sabhon ke úpar rát bhar bhí
  Rabb kí himáyat hai.

3 Is rát meṉ, ai Ḳhudá,
Tú merá háfiz ho;
Aur apne paroṉ tale rakh
Tú apne bande ko.

4 Jo mujhe marná ho
A'j rát meṉ, ai Ḳhudá,
To merí rúh mubarrí ko
Pás apne tab uṭhá.
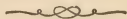
434 L. W. *(Glory to thee, my God, this night)*

Shám ke waqt.

1 Ab shám ke waqt, Ḳhudáwand ko,
Din bhar kí ḳhair ká shukr ho;
Aur, ai bádsháhoṉ ke Bádsháh,
Is rát meṉ merí ho panáh.

2 Masíh kí ḳhátir, ai Ġafúr,
Baḳhsh de tú mere sab qusúr;
Har bojh se maiṉ farágat pá
Be-ḳhauf o ḳhatar soúṉgá.

3 Jo maiṉ is rát meṉ marúṉgá,
To maut ke ḍar ko sáf miṭá;
Aur jaise uṭhte subh ko,
Merí qiyámat waisí ho.

4 Rakh merí ján ko apne háth;
Rah sote waqt bhí mere sáth;
Aur nínd se naí táqat ho,
Ki táza-dam hoṉ fajr ko.

5 Jo nínd na áwe áj kí rát,
To dil men ḍál ásmání bát;
Bad-khwábí aur kharábí se,
Aur khatron se panáh tú de.

6 Jab áwegá wuh roz ' jalíl,
Jo lá-zawál aur be-tabdíl,
Tab gáúngá, Khudáwand ko
Hamesha hamd o saná ho!

7 Sab rahmaton ke Bání ko
Sab ádmíon se saná ho!
Kaho, ásmán kí fauj sharíf!
Báp, Beṭe, Rúh kí ho taríf!

---

435 7. W. Rág 46. (*Muede bin ich, geh zur Ruh*)

Shám ke waqt.

1 Kám se háth uṭhátá hún;
Sone ko main játá hún;
Báp ásmání, ai Alláh,
Mere úpar rakh nigáh.

2 Bhúl o chúk sab, ai Khudá,
A'j ke din kí, m'áf farmá;
Khún, Masíh ká, be-bahá,
Dhotá dil, mujh ásí ká.

3 Ghar ke chhoṭe baṛe, sab,
Saumpe tere háth men ab;
Rahm karke, ai Rahmán,
Sab ká ho tú nigahbán.

4 Shifá baḳhsh bímároṉ ko;
De árám dukh'yároṉ ko;
Har ek jagah, ai Alláh,
Ho tú apnoṉ kí panáh.

---

436 L. W. *(Sun of my soul, my Saviour dear)*

Shám ke waqt.

1 Áftáb iláhí, ai Masíh,
Tú mujh par záhir ho saríh:
Kásh, dunyá se taklíf na ho,
Ki jo ḍubáwe bande ko.

2 Jab nínd maiṉ leúṉ, rát hí ko,
Masíhá, merá háfiz ho:
Is soch se mujhe tú sambhál,
Ki Ị́sá sadá hai rakhwál.

3 Maiṉ kartá húṉ yih iltimás,
Ki ụmr bhar rah mere pás:
Jo hoúṉ marte waqt hairán,
To merá hámí ho, Rahmán!

4 Jo tujh se húe hoṉ gumráh,
Rahím! tú un par kar nigáh;
Ki chhoṛeṉ sárí badí ko,
Aur howeṉ tere bande so.

5 Jis waqt main jágún nínd hí se,
Tú apní bar'kat mujhe de:
Jab tak na jáún main ásmán,
Tú merá háfiz ho har án.

437

8, 7. W.

Nauroz ká Gít.

1 Abanazar! Málik mere,
Tú ne merí madad kí;
Phir ek sál bhar tere faiz se
Rahí merí zindagí.

2 Dukh o sukh jo main ne páyá,
Sab kuchh tú ne bhejá thá;
Mere sir ká na ek bál bhí
Tere biná girne ká.

3 Jitní merí hain khatáen,
Apne píchhe phenk tú de;
Aur sab niamaton ke liye
Shukr ko qabúl kar le.

4 Roz ba roz tú naye sál men,
Kháwind, merí khabar le;
Aur jo báten ná-gawár hon,
Tab tú mujhe sabr de.

5 Yá Masíh, jo terá áná
Isí naye sál men ho,
To tú bakhsh de hoshiyárí,
Apne khún-kharíde ko.

6 Agar main is sál men marún,
To qiyámat men jilá;
Tab jí-uṭhke ḳhush ho mánún
Sál lá-áḳhir, yúbal ká.
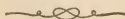
438

8, 8, 6. W.—Rág 30.

Nauroz ká Gít.

1 Ab guzrá hai puráná sál,
Par hilm, Ḳhudá ká, hai bahál;
Hazáron shukr ho!
Ḳhudáwand, mujh par kar nigáh;
M'áf kar tú mere sab gunáh;
Baḳhsh fazl bande ko.

2 Hán, mere sab gunáhon ko
Masíh ke lahú se tú dho;
Mujh ko qabúl kar le:
Muhabbat se tú hai mamúr;
Jo kuchh ki mujhe hai zurúr,
Masíh kí ḳhátir de.

3 Aur áge mere sab ghar-bár,
Aur doston ká, ho madadgár;
Sabhon par kar nigáh:
Tú merí ján kí ḳhabar le;
Tú roz kí roṭí mujhe de;
Aur dukh men ho pánáh.

439

Á. W.

Nikáh ká Gít.

1 Jise Ḳhudáwand ḳhushí de,
Wuh sachmuch hai ḳhush-hál;
Jo kare byáh Ḳhudáwand men̲,
So sachmuch málámál.

2 In donon̲ par, Ḳhudáwandá,
Jo karen̲ge nikáh,
Ham tujh se minnat karte hain̲,
Tú un par kar nigáh.

3 We jorú ḳhasam hone ko
Ab karen̲ qaul qarár;
Par tujh se bar'kat páne ko
Hain̲ donon̲ ummedwár.

4 Jahán̲ tú dil ko kare shád,
Wán̲ sachchí shádí hai;
Jis ghar ko kare tú ábád,
Wán̲ ḳhúb ábádí hai.

5 Jaise Galíl ke Káná men̲
Tú byáh men̲ thá mihmán,
Waise is waqt bhí házir ho,
Is byáh ke darmiyán.

6 Aur apní ḳháss huzúrí se
Kar donon̲ ḳhushtarín;
Jab we nikáh men̲ bolen̲, Hán̲,
Tab tú bhí kah, Ámín.
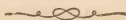
440

8, 7. W. D.—Rág 27.

Nikáh ká Gít.

1 Ádmí ko akelá rahná
  Sachmuch achchhá nahín hai :
Tú ne Adan men yih báten,
  Ai Khudáwand, kahí hain :
Tú ne Ádam par yún kiyá
  Apná rahm namúdár ;
Us kí shádí ko ek aurat
  Húí us kí madadgár.

2 Ádmí ke áràm kí khátir
  Tú ne kahá yih kalám ;
Us waqt se muqarrar kiyá
  Pák biyáh ká intizám :
Mard aur aurat par bhí rakhá
  Apní barakat ká háth,
Ki har waqt men, aur har hál men
  Bar'kat rahe un ke sáth.

3 Ai Khudáwand, apná fazl
  Kar is mard aur aurat par ;
Aur nikáh ke band se unhen
  Jorú khasam qáim kar :
Terí bar'kat un par howe ;
  Rakh tú un par apná háth ;
Jo kuchh un ke úpar guzre,
  Rah hamesha un ke sáth.

4 Sáthonsáth we terí ráh par
  Chalá karen chustí se ;
Apne ghar ke intizám ko
  Karen we durustí se ;

Apne jism ko aur ján ko,—
Aur jo kuchh tú dewegá,—
Sáre ghar kí bábat kaheṉ,—
Sab kuchh hai Ḳhudáwand ká !

441

7. W.—Rág 46.

Meṉh ke barasne par Parmeshwar kí Stuti.

1 Pání barsá, bháío ;
Kaho, Dhan Parmeshwar ko !
Wuh jo sámarth meṉ mahán,
Ham par húá dayáwán.

2 Bujhí hai ab bhúm kí pyás ;
Magan húe peṛ aur ghás ;
Mánush, pashú, pankshí bhí
Karte stut, Parmeshwar kí.

3 He Parmeshwar dayáwant ;
Terí kripá hai anant ;
Terí dayá hai apár ;
Nám aur gun aparampár.

4 Prabhu, ham haiṉ pápí jan ;
Súkhe haiṉ hamáre man ;
Ham par kripá tú barsá,
Aur sab dharm ke phal phalá.

442 Á. W.

Safar ká Gít

1 Ghát bát men ho tú mere sáth,
He Prabhují dayál;
Ai dukhí jan ke pyáre Náth,
Mujh panthí ko sambhál.

2 Le chal tú mujhe kripá se;
Dar jokhim se bachá;
Sab jagah men upkárá de;
Gharbár se phir milá.

3 Aur ghar ke chhote bare ko,
Din rain, sukh chain tú de;
Tú un ká nit saháyak ho;
Nij ár men unhen le.

443 L. W. *(Come Christian brethren, ere we part)*

Widá ke waqt.

1 Widá ke waqt, ai bháío,
Áwáz aur dil miláío;
Ab pichhlí bár Khudá ká nám
Ek sáth ham gáwen:—Phir Salám!

2 Jo yahán milná phir na ho,
To jánte des ek bihtar ko,—
Ki bháío, chhorke dukh kí bát,
Bihisht men hogí muláqát.
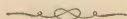
MAUT, QIYA'MAT, BIHISHT.

MAUT.

444 8, 7. W.—RÁG 24.

Maut.

1 A'dmí dhúl hai, ghás ká phúl hai;
Jaldí wuh murjhátá hai;
A'j wuh átá; kal wuh játá;
Phúl sá jald kumhlátá hai.

2 Kyá amír ho, kyá faqír ho,
Donon ko maut átí hai:
Nau-jawán ko, ná-tawán ko,
Donon wuh le játí hai.

3 Báp ásmání! sab nádání
Dafa kar, dil mere se;
Tú hoshyárí aur taiyárí
A'qibat kí, mujhe de.

445 8. W. 6 SATREN.—RÁG 20. (*Zabúr* 18.)

Maut se Bachánewálá Khudá hai.

1 Ai merí quwwat ke Khudá;
Pahár aur garh tú, bande ká,
Naját ká síng, aur merí dhál,
Aur únchá burj, bachánewál;
Main tujhe jab pukárúngá,
Tab áfaton se bachúngá.

2 Dil mere par andherá thá,
Jab khauf ne mujhe gherá thá;
Main maut se húá pareshán,
Aur gor ke bandhan se hairán:
Sakht tangí men pukártá thá,
Ki Mujhe kaun bacháwegá?

3 Yahowáh kí duháí hai!
Sirf tujhí se riháí hai;
Tab tú ne suní merí bát,
Aur maut ke khauf se dí naját:
Tú sadá hai, Khudáwandá,
Chhuránewálá, bandon ká.

446

8. W. 6 Satren.

Maut aur Hashar.

1 Khudáyá, dekh kamzor insán,
Aur ho tú us par mihrbán;
Daráz hai nahín zindagí:
Hai umr, us kí, bittá bhar;
Maut ták men hai, darwáze par,
Aur kisí ko na chhoregí.

2 Kyá yún hamesha rahegá?
Hamesha kahá jáegá,
Ki "Abas baná hai insán?"
Kyá tere bande ímándár
Rahenge maut ke ikhtiyár?
Phir kab tú hogá mihrbán?

3 Be-shakk tú mihr karegá,
Jalál nekon̲ ko dewegá :
To bande kyún̲kar hon̲ nirás ?
Tú dewegá, roz hashar ko,
Ek ek ímándár bashar ko
Hayát i ab'dí kí mirás.

4 Hamesha Rabb ká ho jalál,
Hayát jo detá, lázawál,
Huzúr mubárak apne men̲ :
Bulandí par, har ek jo ho,
Aur níche sabhí rahte jo,
Buzurgí, us kí, nit karen̲.

447

A. W. (*Zabúr* 90.)

Insán kí Faná.

1 Ḳhudáyá, tere qahr se
Mar játe hain̲ insán :
Ba sabab tere gazab ke
Ham húe pareshán.

2 Hamárí sab bad-kárí se
Tú bilkull hai ágáh ;
Aur jitne bhí poshída the,
Tú jántá sab gunáh.

3 Is tarah se hamáre sál,
Ai Rabb, guzarte hain̲ :
Ki apne baras jaise kh'yál
Ham basar karte hain̲.

4 Ki agar sattar baras ho
  Hamárí zindagí,—
Yá jo ba sabab quwwat ke
  Ho assí baras kí,—

5 Lekin yih sárá zor o táb
  Hai mihnat aur taklíf;
Ham játe rahte hain shitáb,
  Jald hote hain zaíf.

6 Hamen hamárí umr ke
  Din ginná tú sikhá;
Aur dáná dil tú hamen de,
  Ai mihrbán Khudá.

---

448 8. W. 6 Satren.—Rág 20. *(Zabúr 90.)*

Insán kí Faná.

1 Tú pusht dar pusht, barhaqq Alláh,
Hamárí rahá já ' panáh:
Jab ki pahár na the maujúd,—
Zamín zamán na the namúd,—
Tú azal se hai, ai Khudá,
Aur abad tak bhí rahegá.

2 Jab tú, ai Rabb, farmátá hai,
Insán jahán men átá hai;
Aur jis waqt baní ' Ádam ko
Laut jáne ká phir hukm ho,—
Jyún khák se tú banátá hai,
Tyún khák men phir milátá hai.

3 Terí nigáh men sál hazár
Jyún kal ke din ká hai shumár;
Hai pahar rát hí kí misál
Tere nazdík hazáron sál:
Insán ko tú uṭhátá hai,
Aur phir bahá le játá hai.

4 Dekh, nínd sí hai yih zindagí;
Ham sab hain mánind ghás hí kí;
Sawere lahlahátí hai,
Aur shám ko phir murjhátí hai:
Jis hál men sab kuchh be-qarár,
Ai Rabb, tú hamen kar bedár.
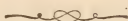
449 Á. W.

Díndár kí aur Dunyádár kí Maut.

1 Dunyá men dekho ajab hál,
Díndár ko hotá dukh;
Phir lo, sharír hain pur-majál,
Aur un ko hotá sukh.

2 Par ákhir, un ká, hogá jab,
Maut únch ko kartí nich;
Díndár aur dunyádár men tab
Ásmán zamín ká bích.

3 Bihisht ko játe tab díndár,
Maut ke darwáze se:
Dozakh ko játe dunyádár,
Sáth áh wáwailá ke.

4 We chhátí píṭ chilláte haiṉ;
  Ro ro háth malte haiṉ;
Kámp kámp dozaḳh ko játe haiṉ;
  Dánt pís pís jalte haiṉ.

5 Aise ạzáb aur áfat se
  Mujh ạsí ko bachá;
Sachchí díndárí mujhe de;
  Sun merí, ai Ḳhudá.

450

L. W. *(Zabúr 39.)*

Zindagí kí Batálat.

1 Ai Ḳháliq, rúh o jism ke,
Yih bande ko jatá tú de,—
Jab merí ụmr ho tamám,
Tab merá hogá kyá anjám?

2 Jald játí rahtí zindagí;
Hai ụmr sirf bálisht bhar kí;
Ádmí to jaisá ghás ká phúl;
Áj phúltá hai, kal hogá dhúl.

3 Dekh, bátil haiṉ sab ádamzád;
Aur ạbas un kí sab murád;
Ki un kí ḳhwáhish, bol aur chál
Hai wahm kí, aur ḳhám ḳhiyál.

4 Maiṉ, jaise mere ábá the,
Pardesí húṉ, bích dunyá ke:
Jab merá tujh pás jáná ho,
Taiyárí baḳhsh dil mere ko.

5 Jab tak ki ho musáfirí,
Bande kí zindagání kí,
Tab tak tú mere taíṉ sambhál,
Ki tere nám ká ho jalál.

451 L. W.

Zindagí kí Ná-páedárí, aur Ạqibat kí Fikr.

1 Umr to jaldí játí hai,
Aur maut bhí chalí átí hai;
Wuh kitnoṉ ko girátí hai;
Hazároṉ ko rolátí hai.

2 Ek ek dunyá meṉ átá hai;
Ek ek dunyá se játá hai;
Pas socheṉ ham, jo marná hai,
To hameṉ kyá kyá karná hai?

3 Yih dunyá guzar játí hai:
Ham ko yih k͟hwáhish átí hai,—
Ai Rabb, jab hameṉ jáná ho,
Dil-jamạ rakh tab bandoṉ ko.

4 Aur aisá bhí na hone de,
Ki koí áp ko dhokhá de,
Ịsáí jánkar apne ko
Dozak͟h kí ráh ko pakṛe ho.

5 Bak͟hsh hameṉ rúh kí zindagí;
Miṭá ḍál dil kí gandagí;
Tab jo hamárí ho wafát,
Ham páweṉ abadí hayát.

452 8, 7. W.

Masíhí kí Duá, marte waqt.

1 Mere sáth tú rah, ai I'sá,
Roshní chalí játí hai;
Shám ká waqt ab húá cháhtá;
Rát andherí átí hai.

2 Sáya ghaná hotá játá;
Púrá húá din ká kám:
Maut kí rát ab chalí átí;
Mujhe hogá tab árám.

3 Marte húe main, Masíhá,
Rakhtá ás sirf tujhí par;
Tú ne lí hai merí khabar;
Merí khabar liyá kar.

4 Jis waqt gor men leṭ main jáún,
Rah, ai I'sá, mere pás;
A'wegá jab roz i hashr,
Terí karúngá sipás.

453 11. W.—Rág 5. *(I would not live alway)*

Dunyá se Kúch karne kí Khwáhish.

1 Main káhe ko rahún zamín par sadá?
Dukh, tan o túfán men main áj tak rahá:
Jo thore se din yahán khushí ke the,
We dukh se, aur diqq se, bhí mile rahe.

2 Maiṉ káhe ko rahúṉ? Ab gor hai maqbúl,
Ki gor meṉ bhí paṛá thá merá Rasúl;
Na us kí dhumláí se mujhe hai ḍar,
Ki Ṭsá ne toṛke band khol diyá dar.

3 Aur jab tak ki uṭhne ká hukm na de,
Tab tak merá badan árám shírín le;
Par uṭhúṉgá phir, roz ákhír. húbahú,
Aur dekhúṉgá maiṉ tab Masíh rúbarú.

4 Bihisht aur Ḳhudá se nit rahne ko dúr
Is dunyá meṉ kis ko yih hogá manzúr?
Bihisht meṉ daryá sí hai khushí kí dhár,
Jalál aur tajallí, aur sadá bahár.

5 Sab mulk o zamán kí pák majlis ḳhusús
Dekhegí Masíh ko, jo taḳht par julús;
Ki Ṭsá se un kí hai shaukat o shán,
Aur saná iláhí se bhará ásmán.

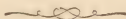
454 Chh. W.

Masíhí kí Mubárak-hálí, marte-waqt.

1 Mubárak we insán,
Jo Rabb se ḍarte haiṉ,
Masíh par rakhte haiṉ ímán,
Ummed se marte haiṉ.

2 Kholne bihisht ká dar,—
Jagah banáne ko,—
Ḳhudáwand gayá samá par,
Ki ḳhushí púrí ho.

3 Sab bhár, past-hálon̲ ke,
Masíh utáregá ;
Aur án̲sú sab kí án̲khon̲ se
Wuh tab ponchh̲ ḍálegá.

455

7, 6. W.—Rág 50.

Masíhí ká márne se na ḍarná.

1 Main̲ Ị́sá men̲ jo jítá,
To mirt se ḍarún̲ kyún̲ ?
Jo us se amrit pítá,
To gor se bhágún̲ kyún̲ ?

2 Ánandtá se main̲ játá
Ab Prabhu Ị́sá pás,
Aur us kí god men̲ pátá
Chain kushal ká nivás.

3 Main̲ us ke sáth rahún̲gá
Sukh men̲ sanátan lon̲,
Aur nit dhanbád kar dún̲gá
Trí-ek Parmeshwar ko.

456

L. W.

Díndáron̲ kí Ummedwárí, aur Be-dínon̲ kí Ná-ummedí, marte waqt.

1 Yún̲ baṛe mátam karte hain̲,
Ạzíz jab un ke marte hain̲,—
Háe má, háe báp, pukárte hain̲,
Aur nauha kar sir márte hain̲.

2 Sab but-parast aur be-ímán
Yún rowen píṭen, maut kí án;
Par, ai Masíhí bháío,
Ján lo, ki tum Masíhí ho.

3 Ham hain musáfir umr bhar;
Ásmán par hai hamárá ghar;
Masíh to áge gayá hai,
Aur jagah ko banáyá hai.

4 Be-dín log maut men hain láchár,
Par ham hain maut men ummedwár;
Masíh ham ko jiláwegá,
Apne huzúr basáwegá.

---

457 12, 11.W.—Rág 4. *(Thou art gone to the grave)*

Masíhí ká Dafn.

1 Tú gor men ab gayá,—ai bháí hamáre,
Aur gor to hai gam aur táríkí kí já;
Par Munjí bhí paṛá thá gor ke andhyáre;
Pas káhe ko rowen? haul játá rahá.

2 Tú gor men ab gayá,—hai ham se poshída,
Musáf'rat ko chhoṛke tú gayá hai ghar;
Par Ísá bhí mará: na hon ham ranjída,
Ki us hí se khulá hai jannat ká dar.

3 Tú gor men ab gayá:—kyá ḳhauf o hairání
Kuchh, marte waqt, tujhe satátí bhí thí?
Ab jágke tú dekhtá hai roshní ásmání,
Aur Rabb kí sitáish tú gátá hai bhí.

4 Tú gor men̲ ab gayá:—par ḳhauf, gor ká, chhúṭá;
Ḳhudá terá háfiz aur hádí munír:
Munajjí ke marne se maut ká nesh ṭúṭá;
Tú mará,—phir uṭhegá roz i aḳhír.

QIYÁMAT.

458

7, 6. W. D.—Rág 48.

Qiyámat.

1 Insán kí dekho faná;
Wuh phúl sá khiltá hai;
Chandroza— ḳhák ká baná—
Phir ḳhák men̲ miltá hai;
Par dekho, kyá karámat
Ḳhudá dikháwegá;
Is ḳhák ko roz ' qiyámat
Wuh phir uṭháwegá.

2 Faná men̲ boyá játá;
Uṭhegá lázawál;
Náqis ho gor men̲ játá;
Uṭhegá ba kamál;
Be-izzat aur jismání
Ham badan bote hain̲;
Jalálí aur rúhání
We zinda hote hain̲.

3 Jo ạzú haiṉ haqíqí,
  Masíh ke badan ke,
So zindagí tahqíqí
  Masíh se páweṉge:
Jo Sar, hamárá, zinda,
  To ang bhí zinda hai;
Masíh hayát-dihinda,
  Naját-kuninda hai.

459

RÁG 40. *(Jesus meine Zuversicht)*

Rástbáz kí Qiyámat.

PAHLÁ HISSA.

1 Ịsá, merí Ummedgáh,
  Merá Munjí húá zinda;
Is se mujhe ḳhushí hai;
  Zinda hai Naját-dihinda:
Maut kí kyúṉ andherí rát
Mujh meṉ láwe ḳhauf kí bát?

2 Merá Munjí zinda hai;
  Is se maiṉ bhí zinda húṉgá;
Sháh i zindagí ke háth
  Maiṉ bhí zindagání lúṉgá:
Sir kyá apne badan ká
Koí ạzú chhoṛegá?

3 Sach, ummed ke bandhan se
Maiṉ Masíh meṉ jakṛá gayá :
Ísá kí rifáqat meṉ
Maiṉ ímán se pakṛá gayá :
Rúh kí yih yagánagí
Kabhí maut na toṛegí.

4 Ḳhákí hoke ḳhák hí meṉ
Milegí to merí qámat ;
Par Masíh kí qudrat se
Jí uṭhegí roz ʼ qiyámat ;
Tab Masíh ke pás, be-shakk,
Rahúṉgá maiṉ abad tak.

459 DÚSRÁ HISSA.

5 Ab to gam aur roná hai,
Par qiyámat meṉ shádmání :
Ḳhákí ho ham marte haiṉ ;
Jí-uṭheṉge ham rúhání :
Fání jism bote haiṉ ;
Zinda dáim hote haiṉ.

6 Pas ab maut aur qabr par
Shádiyána ham bajáweṉ,
Ki jí-uṭhke hawá meṉ
Ísá se ham milne jáweṉ ;
Us pás sadá rahná hai ;
Waháṉ dukh na sahná hai.

7 Aur jab tak ham yahán̲ hain̲,
Tab tak jismí k̤hwáhish máren̲;
Aur Masíh kí táqat se
Apná chalan chál sudháren̲:
Dil ke pyáre I̤sá ko
Dekhne kí nit árzú ho.

460 L. W. *(Zabúr 16.)*

Rástbázon̲ kí Qiyámat.

1 K̤hudáwand apne bandon̲ par
Har án men̲ kartá hai nigáh;
Jab jíte hain̲, jab marte hain̲,
Har hál men̲ un kí hai panáh.

2 Jab jism ko rúh chhoṛtí ho,
To rahegí salámat men̲;
Tú merí k̤hák ko bhí, ai Rabb,
Jiláwegá qiyámat men̲.

3 Jo múmin kúch kar játe hain̲,
Masíh men̲ hoke sowen̲ge:
Sar, múminon̲ ká, zinda hai;
A̤zú bhí zinda howen̲ge.

4 Pas marte waqt bhí múminín
K̤hushí se hote málámál:
Rástbázon̲ kí qiyámat men̲
Jí-uṭhen̲ge we bá jalál.

5 Masíh ke pás jo k̤hushí hai,
Har tarah bahuterí hai;
Us ke huzúr men̲ rahne se
Bandon̲ ke dil kí serí hai.

BIHISHT.

461

L. W.

Bihisht.

1 Takht, Rabb ' afwáj ká, hai ásmán,—
Niháyat khushí ká makán;
Bihisht kahlátá us ká nám;
Pák log ká wahán hai árám.

2 Na garmí sardí hai us já;
Chain wahán hai, hamesha ká;
Pák roshní se wuh hai mamúr,
Ki Ísá áp hai us ká núr.

3 Wuh pák o sáf hai, aur hasín;
Masíh hai wahán takht-nashín:
Bímárí, dukh, aur maut ká nám
Wán nahín hai, par hai árám.

4 Wahán lashkar ásmání se
Gít hote, khush-ilhání se;
Aur pák log, un men shámil ho,
Nit gáte hamd, Khudáwand ko.

462

A. W.

Bihisht.

1 Bihisht hai jagah, khushí kí;
Rabb wahán hai pur-shán;
Masíh pur-jalwa wahán hai;
Jalál ká wuh makán.

2 Hain wahán sab muqaddas log,
Aur pák firishtagán;
Sab wahán hain Masíh ke pás,
Bá amn o ámán.

3 Na wahán dukh, bímárí hai,
Na ranj hai, na gunáh;
Khushwaqtí kí taiyárí hai,
Aur sab hai khush-nigáh.

4 Jab tú, Khudáwand, áwegá,
Yá merá marná ho,
To mujhe apne pás uthá,
Us umda jagah ko.

463

12. W.—Rág 3. *(The voice of free grace)*

Fazl kí Pukár.

1 Lo, fazl pukártá, Bhág bhág tú pahár ko!
Jo sotá wán niklá, so dhotá badkár ko;
Masíh ká jo lahú, naját kí so dhárá;
Gunáh aur nápákí wuh dhotá hai sárá:
Us Barre ko shukr, jo húá kafára;
Jab Yardan pár utren, hamd gáwen dobára.

2 Khudá ko jalál ho dar álam i bálá!
Ásmání log gáwen saná i Haqq Taálá;
Hamrú i zamín par khush-khab'rí sunáwen,
Masíh kí naját aur jalál ká gít gáwen:
Us Barre ko shukr, jo húá kafára;
Jab Yardan pár utren, hamd gáwen dobára.

3 Masíhá, tú tábi kar sáre jahán ko;
Aur áke tú nest kar gunáh aur Shaitán ko;
Jamáat men tere pák nám kí tausíf ho;
Muqaddas log kahen, Masíh kí taríf ho!
Us Barre ko shukr, jo húá kafára;
Jab Yardan pár utren, hamd gáwen dobára.

4 Jab us pár ham áwen dar mulk i ásmání,
Ham barbat le gáwen tamjíd i Rabbání;
Firishton ke sáth tab ham gáwenge saná;
Mahmúd hai Khudáwand ke fazl kí ganá!
Us Barre ko shukr, jo húá kafára;
Jab Yardan pár utren, hamd gáwen dobára.

464

Rág 59. *(There is a happy land)*

Ásmán.

1 Ek mulk hai khush o pák,
Dúr, dúr hai, dúr;
Wán logon kí poshák
Núr, núr hai, núr:
Gáte us men har án,—
Ísá Munjí hai Sultán;
Ham karen, har zamán,
Dil se surúr.

2 Us mulk ko jáne ko
Kaun hai taiyár?
Shakk kyúnkar láe ho?
Kyún ho bezár?
Pák khushí se mamúr,
Dukh o gam se hokar dúr,
Ham, Ísá ke huzúr,
Gáwen har bár.

3 Us mulk men̲ rahte jo,
  So hain̲ ḳhush-hál;
Pyár sab ke dilon̲ ko
  Rakhtá nihál:
Pas áo jaldí se;
Táj o ráj ko, shaukat ke,
Ị́sá se páwen̲ge,
  Pur pur jalál.

465

Rág 18.

Ásmán.

1 Wuh mulk i mubárak ásmán;
Nek hál us ká hai barmalá;
Jalál us ká hai be-páyán;
Aur ḳhushíán̲ lá-intihá.

2 Na wahán̲ hai ranj na tasdị,
Na gam hai, na koí gunáh;
Hamárá hai wahán̲ Shafị,
Jo Ị́sá hai sháhon̲ ká Sháh.

3 Ásmán par saạdat hai ḳhúb;
Hai us kí sitáish dawám;
Sab dekhte Masíh ko mahbúb;
Tạríf us kí karte mudám.

4 Masíhá, tujh pás áte hain̲;
Ham sabhon̲ par rahm farmá;
Ham tujh par ímán láte hain̲;
Ásmán par tú hamen̲ pah'nchá.

466 8.Ḳh.W. 6 Satren̲.—Rág 72. *(Beautiful Zion)*

Ásmání Saihún.

1 Saihún ásmání, kyá hasín !
Wahán̲ Masíh hai taḳht-nashín ;
Dar us ke sáre motiyá ;
Wahán̲ kí haikal hai Ḳhudá :
Ísá, ján deke Kalvarí par,
Ḳholtá hai mere wáste dar.

2 Ásmán hasín, aur raunaqdár ;
Wahán̲ firishte hain̲ núrdár :
Gáte Ḳhudáwand kí tausíf,—
Ísá kí hamd ho, aur ṭaríf :
Main̲ bhí áwáz miláún̲gá,
Hamd o ṭaríf bhí gáún̲gá.

3 Táj zínatdár, rástbázon̲ ke ;
Dhoyá libás pák lahú se ;
G̣álibon̲ ko hai fath-nishán ;
Pákíza sab jo hain̲ wahán̲ :
Main̲ us kí árzú rakhtá hún̲ ;
Kyá hí ḳhushnumá hai Saihún !

4 Hasín firishte ḳhush-ilhán,
Sadá Ḳhudá ke saná-ḳhwán ;
Un ke sarod hain̲ kyá shírín !
Saihún ásmání kyá hasín !
Dekhún̲gá wahán̲ Ísá ko :
Hamd aur sitáish us kí ho !
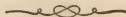
467 Rág 6. *(Wo findet die Seele die Heimath)*

Ásmán hai Rúh ká Watan.

PAHLÁ HISSA.

1 Kaun watan hai rúh ká, kaun jáe árám?
Wuh páwegí kaháṉ panáh ká maqám?
Kyá dunyá meṉ hai aisí jáe panáh,
Ki jaháṉ par á nahíṉ saktá gunáh?
  Náṉh! Náṉh! yih mat mán!
Kis wáste ki watan hai úpar,—Ásmán.

2 Wuh watan jo ḍhúṉḍho, to chhoṛo zamín;
Wuh watan hai úpar, jalíl, ḳhushtarín;
Yarúsalam úpar, zarína maqám,—
Wuh rúh ká hai watan, aur jáe árám:
  Háṉ, hai; háṉ, ásmán
Hai rúhoṉ ká watan aur chain ká makán.

3 Mubárak árám hai Masíh ke huzúr;
Dukh, maut o gunáh sab haiṉ waháṉ se dúr;
Ki barbat aur bínoṉ ká míṭhá ilhán
Muqaddas log sunte haiṉ waháṉ har án;
  Árám,—ḳhush, ḳhush-hál—
Munajjí kí god meṉ tab hogá kamál.

4 Yaháṉ mujhe howe jo dukh aur janjál,
Masíhá! pás tere maiṉ bahut ḳhush-hál;
Ḳháss tere hí logoṉ meṉ hotá árám;
Tú boltá hai apnoṉ ke dil meṉ, Salám!
  Á, á, mujh pás á;
Pás apne, ai Munjí, tú mujhe bulá.

467

DÚSRÁ HISSA.

5 Ján merí! kuchh aur thoṛá jangí ho rah;
Kuchh aur thoṛá sabr kar tangí ko sah;
Din jaldí se chaṛhe, tab jáegí rát;
Táríkí kí qaid se tab hogí naját;
  Sah já, jang sah já;
Jald fathmand karegá tujhe Ḳhudá.

6 Uṭhá apní áṉkheṉ, aur dekh tú us pár;
Hai nazar meṉ shahr ásmání taiyár;
Masíh ne to kholá hai dar i ásmán,
Jab ḳhún apná deke bacháyá jahán:
  Mat ro, ab mat ro:
Munajjí ke rahm par ḍál apne ko.

7 Ḳhudáwand ká rahm miṭáwegá gam;
Aur roná sab chhoṛke tab haṉseṉge ham;
Faryád aur har ranj kí bát hogí ḳhámosh;
Aur ḳhushí tab dil meṉ nit karegí josh:
  Ḳhush ho, ho ḳhush-hál;
Ásmán par hai ḳhushí tamám o kamál.

8 Jo yaháṉ tú Bábul meṉ rahtá gamgín,
Aur bed ke daraḳht meṉ laṭkáí hai bín,
Tú phir use chheṛegá, ḳhurramí kar,
Ḳhudáwand jab kholegá jannat ká dar:
  Ámín, ho nihál,
Salím ká tú dekhegá jáh o jalál.

468 11. W.—Rág 5. *(My rest is in heaven)*

Ásmán hai Ḳhúbí aur Árám kí jagah.

1 Ásmán par árám hai, aur kuchh nahín̲ dukh;
Ásmán merá ghar hai; wán̲ páún̲gá sukh:
Rúh merí, ḳhámosh ho, aur rah tú niḍar;
Dukh áwe to áwe, main̲ játá hún̲ ghar.

2 Hai dunyá kí ḳhushí se nahín̲ árám;
Ásmán kí saạ́dat hai pák aur mudám;
Jis shahr main̲ játá, jalíl hai aur ḳhúb;
Main̲ dekhún̲gá wahán̲ Masíh i mahbúb.

3 Yih dunyá hai jangal, wírán, bayábán;
Kyún̲ ise qabúl karke khoún̲ ásmán?
Ásmán par, Ḳhudá se, hai merí mírás;
Main̲ karún̲gá wahán̲ Masíh kí sipás.

4 Jo áwe musíbat, aur ḳhatre, aur dukh,
Ásmán par mujh dukhí ko milegá sukh;
Jo ranj o musíbat hai, is se kyá gam?
Wuh ḳhushíán̲ paidá kar rahe har dam.

469 Rág 26. *(My days are gliding swiftly by)*

Ásmán ko jáne kí Ummaid.

1 Jald mere din guzarte hain̲;
  Main̲ safar kartá játá;
Pardes men̲ hoke, já ba já,
  Main̲ ráh ká dukh uṭhátá:

Ham khaṛe hain Yardan kinár,
Aur ek ek guzar játá;
Jalál, us pár ká, baṛe waqt
Is pár tak nazar átá.

2 Masíh Bádsháh farmátá hai,
"Mashalen tum sudháro!"
Us pár ke mulk men apná ghar
Ham dekhte hain, piyáro:
Ham khaṛe hain Yardan kinár,
Aur ek ek guzar játá;
Jalál, us pár ká, baṛe waqt
Is pár tak nazar átá.

3 Musáfirat ke dukhon se
Ham, bháí, hár na jáwen;
Bihisht ke sachche ummedwár
Ummed ká phal bhí páwen:
Ham khaṛe hain Yardan kinár,
Aur ek ek guzar játá;
Jalál, us pár ká, baṛe waqt
Is pár tak nazar átá.

4 Yahán jo dukh musíbat ho,
To us ko kyún na sahen?
Us pár men, apne Báp ke ghar
Ham jaldí jáke rahen:
Ham khaṛe hain Yardan kinár,
Aur ek ek guzar játá;
Jalál, us pár ká, baṛe waqt
Is pár tak nazar átá.

470 Á. W. *(When I can read my title clear)*

Ásmán ko jáne kí Árzú.

1 Sáf nazar se jo maiṉ dekhúṉ
  Apní nisháni ko,
Ki maiṉ bihisht ká wáris húṉ,—
  Kyá ḳhushí merí ho!

2 Phir merá gam o nála kyá?
  Aur rone se kyá kám?
Ísá ke ghar meṉ rahegá
  Hamesha tak árám.

3 Sámhná jo kare yih jahán,
  Aur lashkar, dozaḳh ká,
Shikast tab kháwegá Shaitán,
  Aur yih badbaḳht dunyá.

4 Túfán kí mánind ho taklíf,
  Aur ándhí jaisá gam,
Maiṉ pah'nchúṉ us muqám sharíf,
  Tá abad táza-dam.

5 Hamesha tak naháúṉgá
  Us pák prem-ságar meṉ;
Hamesha tak maiṉ gáúṉgá
  Ísá kí sifateṉ.

471 Rág 18. *(Ye angels who stand)*

Ásmán ko jáne kí Árzú.

1 Firishto, Alláh ke huzúr,
Jo rahte ho Ísá ke pás;
Gít gáke, aur hoke masrúr,
Ḳhudá kí tum karo sipás:

Tum ko us ne kiyá maujúd,
Pákíza, nekbakht, ålí-shán ;
Jab kitne ho gae mardúd,
Tum rahe bá amn o ámán.

2 Muqaddaso, Rabb ke nazdík,
Jo táj ḍálte us ke huzúr,
Firishton ke hoke sharík,
Hamd, Ísá kí, karo mashhúr :
Jab dozakh ke the sazáwár,
Aur bachne se the ná-ummed,
Tab húá Masíh Madadgár ;
Taríf us kí howe jáwed.

3 Kab mile mujh ko yih inám,
Ki hoún tumhárá sharík,
Tumháre sáth gáún mudám,
Aur rahún Masíh ke nazdík ?
Main badan men hún giriftár ;
Is qaid se kab hoún ázád ?
Us khushí ká main ummedwár,
Jo rahegí ab'd-ul-ábád.

4 Main pahiná cháhtá libás,
Jo Ísá ne kiyá taiyár ;
Tumháre sáth karún sipás,
Masíh kí, jo hai merá Yár :
Main jáne ko hún árzúmand,
Ki jahán hai nahín gunáh ;
Main rahúngá wahán khursand,
Aur húngá Masíh ká maddáh.
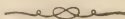
472

7, 4. W. 8 Satren.

Ásmán ko jáne kí Ḳhwáhish.

1 Main̲ tanhá musáfir hún̲,
Mánda, hairán;
Ghar ko main̲ pahunchtá hún̲;
Kyún̲ pareshán?
Merí ráh andherí hai,
Taklíf har án;
Yahán̲ nahín̲ rahná hai;
Ghar hai ásmán.

2 Yahán̲ main̲ musáfir hún̲;
Chalná zurúr;
Apná ghar main̲ dekhtá hún̲,
Hai nahín̲ dúr:
Sab hain̲ wahán̲ ḳhush o pák;
Un ko árám;
Rástí hai un kí poshák;
Ḳhush hain̲ mudám.

3 Jis mulk men̲ main̲ játá hún̲,
I'sá hai núr;
Jaldí use main̲ dekhún̲,
Na rahún̲ dúr:
A'n̲sú wán̲ na bahen̲ge;
Hogá surúr;
I'mándár ḳhush rahen̲ge;
Dekhen̲ge núr.

4 Main̲ musáfir játá hún̲
A'smání ghar;
Dunyá chhoṛá cháhtá hún̲;
Us se hai ḍar:

Ho taklíf, to ho ; kyá ḳhúb !
Ísá hai pás ;
Ísá merá hai mahbúb,
Merí mírás.

5 Ísá par jo láte haiṉ
Sachchá ímán,
Wuh riháí páte haiṉ,
Páte ásmán :
Hamd Masíh kí kareṉge
Us ke huzúr ;
Kabhí phir na mareṉge ;
Maut hogí dúr.

473

Kh. W.—Rág 59.

Ásmání Mulk.

1 Us mulk ko jánte ho—
Mulk i ásmán ?
Ráh bhí pahchánte ho,
Birádarán ?
Us mulk meṉ hai jalál,
Aur sab ḳhushí bá kamál ;
Báshinde sab ḳhush-hál :
Kyá ḳhúb jahán !

2 Háṉ, us ko jánte haiṉ ;
Hai ḳhush jahán ;
Ráh bhí pahchánte haiṉ ;
Ráh hai ímán :

Wahán jo Sháhansháh,
Sárí khilqat ká Iláh,
Hai us kí kursígáh,
Aur kháss makán.

3 Wahán na bad insán
Ráh páte hain,
Na bad firishtagán
Satáte hain ;
Par jo Khudá ke yár,
Sab, ki jin ke dil men pyár,
So khushí be-shumár
Manáte hain.

4 Na fásid gul o shor
Macháte hain,
Na zulmat, maut, o gor
Daráte hain :
Wahán farzand i núr,
Sáre khauf se hoke dúr,
Aur khushí se mamúr,
Hamd gáte hain.

5 Tab log jo hain barbád
Bích is jahán,
Jald honge khush o shád,
Dar mulk ' ásmán ;
Tab páwenge mírás,
Jo núrání pák o kháss,
Apne Khudá ke pás,
Ham har zamán.

474

Ḳh. W. (*Had I the wings of a dove*)

Ásmán par jáne kí Árzú.

1 Pankh agar hote, to uṛ játá dúr,—
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr;
Jáṉ kálí ghaṭá se chhiptá na núr,—
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr:
Phúl haiṉ us Ạdan meṉ sadá bahár:
Ḳhush táze bág meṉ hai pání kí dhár;
Dil meṉ sab pák haiṉ, aur poshish tábdár,
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr.

2 Dost waháṉ milke na jáneṉge gam,—
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr;
Ek ghar raheṉge, ek dil ho har dam,—
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr:
Sone ká shahr, aur naddí shaffáf;
Motí ke dar se jalál hai kyá sáf;
Karne bayán se zubán hai muạ́f,—
Dúr, dúr hí dúr, dúr, dúr hí dúr.

3 Suno, kyá gáte haiṉ barbat-nawáz?
Áo, jald áo, áo, jald áo!
Dunyá hai fání, jald hogí gudáz;
Áo, jald áo, áo, jald áo,
Áo, Báp ke ghar meṉ; makán hai taiyár;
Sáth ho us Dost ke, jo hai wafádár;
Gáo wuh gít, jis ko dil kare pyár;
Áo, jald áo, áo, jald áo!

475

Rág 61. *(I'm but a stranger here)*

Ásmání Ghar.

1 Yahán musáfir hún ;
Ghar hai ásmán :
Sará men ṭiktá hún ;
Ghar hai ásmán :
Dunyá ke darmiyán
Dukh hai aur ranj har án ;
Ghar mera hai ásmán ;
Hán, ghar ásmán.

2 Yahán hún be-makán,
Par ghar ásmán :
Chhorún yih bayábán ;
Jáún ásmán :
Yahán ke khauf o ḍar
Dúr honge sarásar,
Jab chalún apne ghar,—
Wuh ghar, ásmán.

3 Wahán Masíh ke pás
Ghar hai, ásmán :
Ḳhush húngá, na udás ;
Ghar hai ásmán :
Wahán sab log hain pák ;
Un kí sufed poshák ;
Ásmán par sab be-bák ;
Ghar hai ásmán.
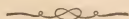
476 8, 7. W.—7 Satreṉ. (*Whither pilgrims*)

Masíhí Játrí ká auroṉ ko buláná.

1 Kidhar játe, játrí logo,
Kidhar játe, kiye bhesh?
Játe ham ek dúr kí játrá;
Páyá Rájá ká ádesh:
Jangal parbat dukh uṭháte,
Us ke bhawan ko ham játe,
Játe haiṉ ek uttam desh.

2 Kyá páoge, játrí logo,
Jáke dúr ke uttam desh?
Ujle bastr, tej ke mukuṭ
Prabhu degá prem bishesh:
Nirmal amrit-jal píeṉge,
I'shwar pás hamesh raheṉge,
Jáweṉ jab us uttam desh.

3 Chhoṭá jhunḍ ho tum na ḍarte
Kaṭhin márg meṉ, súne desh?
Nahíṉ, pás haiṉ dost andekhe;
Swargí dút ṭál dete klesh:
I'sá Swámí sáth chalegá,
Rachhak, Agwá áp rahegá,
Jáne meṉ us uttam desh.

4 Játrí logo, ham bhí sáth ho
Chaleṉ ujjal uttam desh:
A'o, sahí, bhale áe;

Bích hamáre ho prawesh;
Áo, sang na chhoṛo kabhí;
Ísá Náth taiyár hai abhí;
Láne ko us uttam desh.

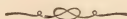
477 10. W. 8 Satreṉ.—Rág 11. *(Joyfully,)*

Ásmání Ghar ko jáne kí Ḳhushí.

1 Ḳhushí kar, ḳhushí kar, hoke shádmán
Chaleṉ ham ghar ko; wuh ghar hai ásmán;
Ísá Munajjí ḳhud kahtá hai, Á,
Ḳhushí kar, ḳhushí kar ghar ko tú já:
Jaldí tamám safar hogá zurúr;
Jald jáná hogá Ḳhudá ke huzúr:
Phir jo Masíh par ham láe ímán,
Ḳhush hoke apne ghar játe—ásmán.

2 Us pár jo pah'nche, so karke nigáh
Khaṛe haiṉ,—dekhte ham logoṉ kí ráh;
Gáke pukárte haiṉ, "Áo niḍar;
Ḳhushí kar, ḳhushí kar áo tum ghar;"
Ġáná bajáná hai waháṉ shírín;
Sádiq log chheṛte haiṉ barbat aur bín;
Kaisá dil-kash hai ásmání diyár!
Ḳhushí kar, ḳhushí kar chaleṉ us pár.

3 Maut ham ko máre, to kyá hai parwá;
Ísá ke háth ham salámat sadá;
Ísá ne khoyá hai qabr ká ḍar;
Ḳhushí kar, ḳhushí kar chaleṉ ham ghar:

Maut ká ḍank ṭúṭá ; jí uṭhá Masíh ;
Núr, us jahán ká, ham dekhen̲ saríh ;
Dekhen̲ge apná ásmání makán :
Ḳhushí kar játe ghar ; ghar hai ásmán.

478 8, 6, 8, 6, 8, 8. W.

Ásmání Mulk.

1 Ḳhudá ko pyár jo karte ho,
Ao sáth ḳhushwaqtí ke ;
Dikháo apní ḳhushí ko
Gít, us ke, gáne se :
Ho jamạ us ke girdágird,
Masíh ke jitne ho shágird.

2 Jald jáwen̲ge us ke huzúr,
Dunyá se ruḳhsat ho,
Aur dekhen̲ge ham, pur-surúr,
Apne Munajjí ko :
Asmán ke pák sarchashme se
Ab i hayát nit píen̲ge.

3 Zamín par bhí jo múminín,
Kuchh maza páte hain̲
Un niạmaton̲ ká, jo shírín
Asmán par kháte hain̲ :
Par yahán̲ bát adhúrí hai ;
Wahán̲ us kí bharpúrí hai.

4 Masíh ká shukr karen ab
  Kamál khush-dilí se;
Aur gít ham gáwen sab ke sab,
  Us kí muhabbat ke:
Jald safar howegá tamám;
Tab hogí khushí aur árám.
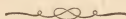
479 Á. W.—Rág 38. *(Jerusalem, my happy home)*

Ásmání Yarúsalam.

1 Yarúsalam, ai shahr pák!
  Azíz hai terá nám:
Main tujh men kab pahunchúngá,
  Aur páúngá árám?

2 Tere darwáze motí hain;
  Díwáren hain buland;
Sarken hain khális sone kí,
  Aur shahr dil-pasand.

3 Terí bárgáh sháhána men
  Main pahunchún kis án?
Ibádat wahán dáim hai,
  Aur sabt hai har zamán.

4 Tú Adan se khushnumá hai;
  Hamesha khush-bahár;
Yarúsalam ká, dúr hí se,
  Main kartá hún dídár.

5 Pas ranj o maut se darún kyún?
  Kyún hoún main hairán?
Mujhe to ghar ko jáná hai:
  Ghar merá hai ásmán.

6 Rasúl, shahíd, aur nabí log
Wán̲ hain̲ Masíh ke gird;
Aur un men̲ milne játe hain̲
Masíh ke sab shágird.

7 Kab mujhe milegá árám?
Aur kab tasallí ho?
Jab dekhún̲gá Yarúsalam—
Jáe tajallí ko.

480

Rág 58. *(Du neu Jerusalem)*

Ásmání Yarúsalam.

1 Yarúsalam jadíd!
Tú ḳhúb hasín hai:
Makán tú hai, jis ká
Dil nit shauqín hai.

2 Núr terá, Barra hai,
Aur rát na hotí;
Darwáze bárah bhí
Hain̲ bárah motí.

3 Díwáren̲ yashm kí,—
Billaur sí sáf hain̲;
Aur saṛken̲ sone kí—
Shísha shaffáf hain̲.

4 Bait-ul-muqaddas ko
Ímán se jánte;
Is liye, ai Masíh,
Ham shukr mánte.

5 Hamáre dil ko khainch,
  Ki sab kuchh chhoṛeṉ;
Maqdúr bhar us jalál
  Kí taraf dauṛeṉ.

6 I'mán se wuh jalál
  Ab dil par láweṉ,
Ki waqt par áṉkhoṉ se
  Bhí dekhne páweṉ.

---

481 7, 6. W. D.—Rág 48. (*Mukáshafát,* 21:)

A'smání Yarúsalam.

1 Yarúsalam ásmání,
  Ai shahr pur-jalál;
Kaun terí shán o shaukat
  Batáwe bá kamál?
Tú dulhin sí árásta,
  Pákíza aur taiyár,
A'smán se utar áke
  Howegí namúdár.

2 Pur-roshní aur tajallí,
  Aur ḳhális sone kí,
Billaur sí, jaise yashm,
  Shaffáf tú chamkegí:
Motí ke dar jo bárah,
  Taríf se báhir haiṉ;
Aur terí bárah neweṉ
  Ạjíb jawáhir haiṉ.

3 Zarína terí saṛken̲ ;
  Díwáren̲ hain̲ buland ;
Main̲ terí raunaq dekhne
  Hún̲ nipaṭ ḳhwáhishmand ;
Na súraj se, na chánd se
  Kuchh wahán̲ hogí táb ;
Ki Zul-jalál Ḳhudáwand
  Hai shahr ká áftáb.

4 Sab qaumen̲ tere núr men̲
  Phiren̲gí bá surúr ;
Zamín ke sáth jhuken̲ge
  Ḳhudáwand ke huzúr :
Na dukh, na ranj, na roná
  Hai tere andarwár ;
Par ḳhushí, aur tasallí,
  Aur sulh, aur qarár.

5 Yarúsalam ásmání,
  Ai shahr pák, barráq ;
Main̲ tujh par hún̲ farefta ;
  Dil terá hai mushtáq :
Tú hai Ḳhudá ká shahr,
  Zarrín aur raunaqdár ;
Aur páún̲gá main̲ tujh men̲
  Ḳhudáwand ká dídár.

---

482 7, 6. W. D.—Rág 48. *(Jerusalem the Golden)*

Yarúsalam Zarína.

1 Yarúsalam zarína
  Ai shahr ạlíshán !
Quddúsí aur ḳhush-waqtí
  Hain̲ tere darmiyán :

Na mujh par záhir húá,
Ki tujh meṉ hogá kyá ;
Yaqínan, terí ḳhúbí
Hai pák aur be-bahá.

2 Pák shahr ! tere andar
Shahíd, firishtagán,
Tere jamál ko dekhkar
Hamd karte haiṉ, har án :
Us par, jo taḳht-nishín hai,
We karte haiṉ nigáh ;
Gird us ke khaṛe hoke
We gáte Hamd-ulláh.

3 Díwár haiṉ, tere, yashm,
Aur saṛkeṉ haiṉ zarrín ;
Jawáhir hí kí mánind
Hai terá núr hasín :
Tujh meṉ kuchh rát na hogí ;
Aur maut bhí hogí dúr ;
Masíh, jo taḳht-nishín hai,
So hai hayát, aur núr.

4 Tujh meṉ rihái páke
Sab ranj aur áfat se,
Masíh ke log bach jáke,
Muzaffar howeṉge :
We apná Peshwa dekhkar
Pás us ke raheṉge,
Aur hamd aur pák ịbádat
Tá abad kareṉge.

5 Yarúsalam muqaddas,
Muqaddason kí já!
Tú dunyá ke sab mál se
Hai khúb aur be-bahá:
Tujh men na gam hai kabhí,
Na dukh, na taklífát;
Hai tujh men pák saádat,
Aur abadí naját.

483 7, 6. W. D.—Rág 48. *(Jerusalem the Golden)*

Yarúsalam Zarína.

1 Yarúsalam zarína,
Tú kyá jhalaktá hai!
Kaun terí jáh o jalwa
Bayán kar saktá hai?
Jo khushí tujh men hogí,
So ab na záhir hai;
Ki terí sab tajallí
Bayán se báhir hai.

2 Shahíd aur sab muqaddas
Hain tujh men, ai Saihún;
Gít gáná, bín bajáná
Hai tere andarún:
Jo sarken tere andar,—
Barráq hain aur zarrín;
Tujh men ba raunaqdárí
Masíh hai takht-nishín.

3 Masíh ke gird maujúd hai
 Sab múminon̤ kí fauj;
Kalísyá húí zauja;
 Masíh hai us ká Zauj:
We jang muqaddas karke
 Ho gae fathmand;
Aur ab sufed poshák men̤
 We rahen̤ge arjmand.

4 Yarúsalam mubárak,
 Ghar, barguzídon̤ ká!
Tú maskan hai Masíh ke
 Sab ḳhún-ḳharídon̤ ká:
Masíh, pah'nchá tú hamen̤
 Us ạlí shahr ko:
Tamjíd Báp kí, aur Beṭe,
 Aur Rúh-ul-Quds kí ho!

484 Rág 67. *(In the Christian's home in glory)*

Ásmání Watan men̤ Árám hai.

1 Mere watan pur-jalál men̤
 Báqí rahá hai árám;
Ịsá wahán̤ áge gayá,
 Karne ko taiyár maqám:
  Thake ko wán̤ árám hai,
  Thake ko wán̤ árám hai,
  Thake ko wán̤ árám hai,
   Tum ko hai árám:

Us muqaddas mulk mauụd meṉ,
Ḳhush firdaus ke diyár meṉ,
Jáṉ hayát ká daraḳht phúltá,
Tum ko hai árám.

2 Jo makán taiyár wuh kartá,
Báqí rahegá mudám;
Apne Munjí pás, pur-ḳhushí,
Rahúṉgá maiṉ ba dawám:
Thake ko wáṉ árám hai,
Thake ko wáṉ árám hai,
Thake ko wáṉ árám hai,
Tum ko hai árám:
Us muqaddas mulk mauụd meṉ,
Ḳhush firdaus ke diyár meṉ,
Jáṉ hayát ká daraḳht phúltá,
Tum ko hai árám.

3 Us mubárak mulk meṉ maut ká
Howegá na nám nishán;
Us ke muntazir ham gáweṉ
Rabb kí saná har zamán:
Thake ko wáṉ árám hai,
Thake ko wáṉ árám hai,
Thake ko wáṉ árám hai,
Tum ko hai árám:
Us muqaddas mulk mauụd meṉ,
Ḳhush firdaus ke diyár meṉ,
Jáṉ hayát ká daraḳht phúltá,
Tum ko bai árám.

485

RÁG 51. *(Here we suffer grief and pain)*

Bihisht hai Masíhion ke milne kí jagah.

1 Yahán dukh ham sahte hain,
Mil ek sáth na rahte hain;
Bihisht hai mel kí já:
Tab ham karen khushí,
Khushí, khushí, khushí,
Jab ham sab hí milke
Judá phir na howenge.

2 Sab jo cháhte Ísá ko,
So, jab un ká marná ho,
Bihisht ko jáwenge:
Tab ham karen khushí,
Khushí, khushí, khushí,
Jab ham sab hí milke
Judá phir na howenge.

3 Khushí tab manáwenge,
Jab ham dekhne páwenge
Masíh ko takht-nishín:
Tab ham karen khushí,
Khushí, khushí, khushí,
Jab ham sab hí milke
Judá phir na howenge.

4 Tab ek dil aur ek zubán
Gáwenge ham, har zamán,
Khudáwand kí taríf:
Tab ham karen khushí,
Khushí, khushí, khushí,
Jab ham sab hí milke
Judá phir na howenge.

HINDUSTÁNÍ GÍT

AUR

BHAJAN.

HINDUSTÁNÍ GÍT AUR BHAJAN.

486

Yá Rabb, terí janáb men̲ hargiz kamí nahín̲ ;
Tujh sá jahán ke bích to koí ganí nahín̲ ;
Jo kuchh ki ḳhúbián̲ hain̲, so terí hí zát men̲ ;
Tere siwáe aur to koí dhaní nahín̲ :
Ạ́sí kí ạrz tujh se hai ; tú sun le, ai G̣aní,
Ápne fazl ke ganj se tú kar mujhe dhaní.

487

Dín-dayál, sakal bar-dátá,
  De jas gáwan ko upadeshá ;
Nithre nír agam nad náín̲
  Tor dayá jal bahat hamesha ;
Wá ten̲ tan man kushal milat hai,
  Dhanya Jagat-pálak Parmeshá !
Shaṭh aparádhí nar táran ko
  Sewak ká Prabhu líyo bheshá ;
Dínan sang sankaṭ path dhárá ;
  Krús sahit sahi láj kaleshá ;

Nij jan antar bimal karan ko
  Hai, Prabhu, tohe shakti bisheshá;
Tor Átmá gun tin chit men̲
  Diwas jot sam karat praweshá;
Tab jas marat-bhuwan men̲ howe,
  Sarag-bhuwan jimi hot asheshá;
Ásrit mukh nij bhajan karáwo;
  Ṭári kuṭil man durmati leshá.

488

Khrísṭ Mahá-prabhu nij prabhutá ko
  Kat kat bhánt dikhái ho;
Jag ḍúbat nij dás bacháwan
  Nauká jhaṭ banwái ho;
Núh sujan ko tab nistáryo,
  Dushṭan ten̲ algái ho;
Nibukhadnisar bhayo ati kopí,
  Santan agin phin̲kái ho;
Agin madh tin sang phire Prabhu;
  Bálhu nahi murjhái ho;
Daniyal par khal jan risiyáne,
  Sin̲han mánd pahunchái ho;
Sin̲h mukh ko Prabhu rokyo tabhí,
  Sewak lính chhuṛái ho:
Mohi adhín ke Khrísṭ bharosá,
  Jehi prabhutá adhikái ho;
Merí bár der jani kíjai;
  Díjai dosh durái ho.

489

Masíh as ṭer sunáí;
  Sab chit men̲ lehu samáí.
Dwádash sikh Prabhu sang liwáe,
  Nagaran dhúm macháí;
Bát kahat ardhángi uṭháyo;
  Mirtak bahut jiláí;
Koṛhin ko Prabhu changá kínhá;
  Badhiran dính sunáí;
Pán̲ch sahas ko pán̲chhi roṭí,
  Ṭúkan ḍher uṭháí;
Ek samai Prabhu nauká baiṭhyo,
  Chalat bayár sawáí;
Chele sab ghabráwat bole,
  Prabhují, lehu bacháí!
Ṭháṛhe ho Prabhu hánk pukárí,
  Sab dukh dính bhagáí;
Aise kám Prabhu aginit kínhá;
  Jag men̲ nám chaláí.

490

Pátak danḍ chhuṛáwan Yísú
  Krús uṭháyo ati dukhdáí;
Parbat náín̲ agh mam bhárí,
  Apno tan par lính uṭháí;
Bojh liye Prabhu ang pasíná
  Rudhir samáná ṭapakat jáí;

Háe háe as páp hamárá
  Jíwan-pati ko jagat bulái;
Mere pátak káran sompe,
  Jo dukh lính, kahá nahi jái;
Nisi bhar bairin ati dukh dínhá;
  Prát bichár-ásan pahunchái;
Bahu bidh jhúṭhe dosh lagáe;
  Tau Prabhu adbhut dhír dikhái;
Bándhe kar sir kanṭak gúndhe;
  Kándhe par phir krús dharái;
Tab Prabhu ko ḍákun ke sáthe
  Bikaṭ káṭh par ghát karái;
Yísụ́ dayámai jag jan Trátá
  Krús charháe sankaṭ pái;
Ṭhonke kíl háth pagu sundar
  Rakt bahá nar mukti upái;
Kahi hai dás, dharo, mam pyáro,
  Prabhu par áshá sab sukhdái;
Bárhe dharam kareṉ subh kámá:
  Shok dokh madh sáhas pái.

491

Yísụ́ nám, Yísụ́ nám, Yísụ́ nám gáu re;
Yísụ́ nám, gunan dhám Dharm-granth ṭháu re;
Raṭat nám, purat kám, satyaprem bháu re;
Súr udit jalaj mudit ast hi murjháu re;
Sant kamal nám kiran taisahí ugáu re;
Nám astr shastr nám juddh buddh dáu re;

Tribidh táp jehi dáp sarb dúri jáu re;
Sabhi hál sabhi kál bhakt shakti páu re;
Ján adham soi nám narani mukti ṭháu re.

492

Prabhu gun náhin lekhan jáe,
  Náhin lekhan jáe re;
Akath kripá jaun chaudis tero
  Mahi manḍal nit chháe re;
Lekhi sakaun nahi tau lagi jau lagi
  Páphi mati urjháe re;
Nar táran káran tum aiso
  Dehí dukh apnáe re;
Le awatárá tab Jagatárá,
  Yísụ nám dharáe re;
Prem agam tápar pargásyo,
  Bújh na jo kachhu jáe re;
Bali kar diyo prán ápno;
  Tum sam kaun saháe re;
Patit udhoran nám tiháro
  Binai karún sir náe re;
Kripá kaṭákshhi Prabhu ṭuk hero,
  Jánhu tab tari jáe re.

493

Jai Prabhu Yísụ, jai Prabhu Yísụ,
  Jai Prabhu Yísụ Swámí!

Jai Jag-trátá, jai Sukh-dátá,
Jai jai Prabhu anupámí!
Jai Bhai-bhanjan, jai Jan-ranjan,
Jai púran Sat-kámí!
Páp timir ghan náshak tum hí,
Dharam diwákar námí;
Kalimal dúshan hartá tum hí,
Sankaṭ baṭ sahgámí;
Nar tan dhári liyo awtárá,
Taji sundar diwdhámí;
Dai nij prán ubári liyo tum,
Pápin bahu durkámí;
As gun tero kas maiṉ gáúṉ,
Chhand prabandh na ṭhámí;
Aṭpaṭi ṭeran jának suniye,
Patit udhoran námí.
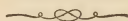
494

Jai Yísú sadá sukh-dáyak he!
Jai sant samúhak náyak he!
Nit nám tihár duhái phire,
Bhaw dosh biláp sudúri ṭare;
Pitu mátu sahodar mít nará,
Tumre sam ko hitu án dhará;
Jan hetu liyo awatár mahí,
Pitu ke suchi áyasu púri sahí;
Anurág bhare nij prán diyo;
Agh danḍ sahe nar tári liyo;
Samtá swapitá tum tejmayí,
Nar táran so chhan jháp layí;

Ati hín adhín sarúp dhare,
Tihu lokak jon̲ tum bhúp ware;
Kas ján bhane as prem ghaná,
Mukh múni rahe baru so apná.

495

Íshwar sanmukh páp kiyá re;
Kyún̲ nahi sochat bárambárá?
Pújá páṭh dán pun sáre
Tum ko nahi kachhu karat guhárá;
In ten̲ adhik bojh man máhín̲
Paṛahí Íshwar kop apárá;
Aiso Íshwar kop bhayának
So kimi sahahí prán tihárá?
Kar biswás beg man máhín̲;
Dekhhu Íshwar Putr dulárá;
Sou Mahá-prabhu Íshwar Sut jo
Nij hirdai sahyo agh bhárá;
Tan man karam phiro jag setí;
Khrísṭ medh jánat upakárá;
Jou gahe yah saran sawere,
Táhi narak ten̲ milat udhárá;
So nar pátak-mochan páí;
Íshwar mahimá karat prachárá;
Kahahí dás, suno chit láí,
Ás dharo, he mitr piyárá;
Aur upáe mukat ká náhín̲;
Miṭe na is bin páp bikárá.

496

Jin partít Yísụ́ par náhín̲,
  Kas páwen̲ bhaw párá ho?
Gyání paṇḍit jit jag bhayeu,
  Ḍúb gaye yahi dhárá ho;
I'shwar bachan anádi anantá;
  Soí det sahárá ho:
Sarag chhoṛ jag men̲ Prabhu áyo,
  Megh jahán̲ andhiyárá ho;
Janní garbh manuj tan dhárá,
  Sakal srishṭi Kartárá ho;
Nar sab bhúle bheṛ samáná,
  Jin ká nahi rakhwárá ho;
Tin ko Yísụ́ mahá-sukh dínhá;
  Dukh sahi kính udhárá ho;
Dás kare kahan̲ lag parsansá,
  Prem amit bistárá ho:
A'wo sab mili, pyáro bhái,
  Sen̲t gaho nistárá ho.
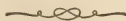
497

Masíh-jí ko sumro bhái;
  Tum sarg-dhám sukh pái;
Sumran kíje, chit men̲ líje;
  Satya síltá pái;
A'nand haike jai jai kíje,
  Antar dhyán lagái;

Yah zindagání phúl samání,
Dhúp paṛe kumhláí;
Awsar chúk pher pachhitaiho,
Ákhir dhakká kháí;
Jo chete so hot sawere,
Kyá soche man láí;
Kul pariwár kám nahi áwe,
Prán chhúṭ chhin jáí;
Satya padárath Khrísṭ jag áe,
Sab pápí apnáí;
Nihchal bás karo nis básar,
Amar nagar ko jáí;
Antar mail bharo bahu bhárí,
Sudhi budhi meṉ bisaráí;
Yísụ nám kí bintí kíje,
Awgun meṉ gun páí.

498

Ab ká awsar kal nahi hogá;
Táhi bichár karo ghaṭ hí meṉ;
Chúki subhíte mukat na paiho,
Ant-kál shokit apní meṉ;
Subh sotá sam mukat bahí hai,
Dháe piyo pápí man hí meṉ;
Tohi kál jab lewan aihai,
Jag ko tab chhoṛo chhan hí meṉ;
Tab nahi kou saháyak terá;
Rowan ṭer uṭhe ghar hí meṉ;
Jo ṭuk jíwan tohi rahá hai,
Mukat káj sádho is hí meṉ;

Yísuk rudhir bahá suchikárí,
  Tihi biswás karo chit hí meṉ;
Dás nibal Prabhu saran gahá hai;
  Dehu niwás sadá sukh hí meṉ.

499

Kyá kahúṉgá maiṉ sanmukh tere?
  Lajjit hauṉ nij karm nihára;
Páp hamárá atishai húá,
  Nabh loṉ úncho mán pasárá;
Shaktihín tan man akuláná;
  Sís chaṛháe aiso bhárá;
Taniko sáhas náhiṉ moko;
  Tharthar kampit gát hamárá;
Káh kahúṉ kachhu bák na niksat;
  Nyáe diwas ko kare sahárá?
Yísú Khríst Jagapati, Jagatárak,
  Shánti shabd so kính uchárá,
Diṛh biswás dhare jo mo par,
  Giri sam páp miṭáwoṉ sárá;
Dás adhín tiháro hauṉ, Prabhu,
  Mukh báṉí par ás hamárá;
Nyáe karan jab jag mah áwo,
  Mam ore kariho sunihárá.

500

Chhem karo aparádh hamáre;
  Hauṉ ham pápí, he Jagatár;

Dhan páe kachhu dán na kínhá,
  Kính na dukhitan ke upakár;
Nirakhi anáthan ko mukh pheryo;
  Aisahi nit mero biwahár;
Dharam karan meṉ manhu na láge;
  Akaram karan na láwahi bár;
Chháṛi sudhá ras astuti tero;
  Píwahi bishyani garal gamár;
Kám krodh mamtá man bháwe;
  Lolupatái ruche durchár;
Dayá síl ke les na jánoṉ;
  Níti nyáe sab dính bisár:
Saran tiháro ab ham áe;
  Tumhí bhár utárnihár;
Ján adhaṁ ko nahi kachhu satwá;
  Tráhi tráhi Yísụ Jagatár!

501

Kaun kare mohi pár tum binu!
Díndayál dayámai Swámí,
  Dukh sukh pálanhár;
Nar aparádhí kaise tarihe;
  Dárun bhaw-nad dhár;
Máyá jalnidhi kewaṭ kámá;
  Ichchhá dhare patiyár;
Trishná tarang pawan uṭháwat;
  Kapaṭ pál hankár;
Moh jaldhar garjan láge;
  Chhadma liyo karuár;

Kámini dámini aisí chamkat,
Jhahrat nain nihár;
A'sá langar tohi par bánho;
Tumhí mam kaṛihár;
Ján adham búṛat bhaw arnaw;
Kou na áwat kár.

502

Kartá hún tujh se iltijá, Yísú Masíh, faryád sun;
Qurbán tere nám ke, Yísú Masíh, faryád sun;
Tere siwá aur kaun hai bakhshegá jo mere gunáh?
Muáf kar merí khatá, Yísú Masíh, faryád sun;
Ham sabhon ke wáste khud áp apní ján dí;
Mujh ko bharosá hai terá, Yísú Masíh, faryád sun;
Chár din ká murda Lázar bát se terí uṭhá;
De hayát abadí mujhe, Yísú Masíh, faryád sun;
Dard merí dúr kar, hargiz na ho mujh se khafá;
Mushkil merí ásán kar, Yísú Masíh, faryád sun;
Jo Das Hukm Haqq ne diyá, main ne nahín us ko kiyá;
Láiq jahannam ká húá, Yísú Masíh, faryád sun;
Jab yád kartá hún tujhe dil ján se gar ek bár,
A'kar bhulátá hai laín, Yísú Masíh, faryád sun;
Main bahut kamzor hún, ímán kar mujh ko atá;
De mujhe Rúh-ul-Quds, Yísú Masíh, faryád sun;
Thartharátá hún gunáhon bích men apne sadá;
Tú kar fazl ásí úpar; Yísú Masíh, faryád sun;

503

Merá nahín hai koí madadgár, yá Masíh,
Tú hí hai ham sabhon ká madadgár, yá Masíh;
Ab le khabar shitáb, na kar bár, yá Masíh;
Faryád merí tujh se hai har bár, yá Masíh;
Tere siwáe koí nahín yár, yá Masíh;
Banda hún tere dar ká, gunahgár, yá Masíh;
Tú hí hai ásíon ká kharídár, yá Masíh;
Azbaski hún gunáhon men giriftár, yá Masíh;
Kartá hai ásíon ko tú hí pyár, yá Masíh;
Ham ásíon kí tujh se hai guftár, yá Masíh;
Terí taraf sabhon kí hai raftár, yá Masíh;
Kartá hún main gunáhon ká iqrár, yá Masíh;
Hún main gunáh men apne sharmsár, yá Masíh;
Hargiz na dáliyo mujhe dar nár, yá Masíh;
Shaitán mujh se kartá hai takrár, yá Masíh;
Rúh-ul-Quds kí de mujhe tarwár, yá Masíh;
Ásí ko hai tujhí setí darkár, yá Masíh;
Tujh bin karegá kaun mujhe pár, yá Masíh.

504

Khríst bimukh jo jan durachárí,
  Janam akárath sou bitáwe;
Yísú prem ratan jin pái,
  Tin ko jag dhan nahi lalcháwe;
Harakh umang rahe nit un ko,
  Dharm dhír biswás jugáwen;

Bhakti rúp as jásu na hoí,
Jhúṭhe so Prabhu dás kaháwe;
Príyo sab nij hirad bicháro,
Kou na apná man bahkáwe;
Prem amit sampad jo rákhe,
Sahi dukh sankaṭ nahi akuláwe;
'Umaṛat hiyá bahat sukh dhárá,
Auran manhu nihál karáwe;
Prabhují, dás niwedan suniye;
Adham hiyá phir bhaṭak na jáwe;
Páp paríkshá, Prabhu, sab ṭáro;
Nibal kuputr suputr kaháwe.

505

Yísú Masíh ká jo karat niwedan,
Swarg lok bisrám kare re:
Sakal log ká Swámí soí,
Unh par jo diṛh dhyán lagáwe,
Param-dhám so kari parweshá;
Satya niyam ke ás puráwe;
I'shwar Sut hai param dayálú;
A'gyá jan ko kaṭhin na dínhá;
Dúdh samáná dharam piláwat;
Ang ang bal vyápit kínhá;
Thá abhimán rahit Prabhu jaise,
Nij jan ko tas dí upadeshá;
Bál samán rahe chit tero,
Náhin paiho rok kaleshá;
Satya dharm upadesh sudáyak
Hai Prabhu Yísú Tárniháro;

Tásu binai jaun karu man máhín,
Káṭi páp tum sarag sidháro;
Main to adhín haun, Prabhu, tero;
Bár bár kar joṛi pukáron,
Kripá kaṭáchhahi moko hero,
Dayá-sindhu Prabhu, nám tiháro.

506

Suno, ai ján man, tum ko yahán se kúch karná hai;
Raho tum yád i Haqq men, jab talak yahán áb dáná hai;
Are gáfil tú kyún bhúlá hai, is dunyá ke lálach men?
Rakho kuchh ḳhauf bhí, Haqq ká, agar jannat ko jáná hai;
Karo ṭuk gaur tum dil men, kahá kyá kyá tumhen us ne?
Kiyá thá hukm jo Haqq ne, use tum ne na máná hai;
Paṛe sote ho gaflat men, zara ṭuk ánkh ko kholo;
Húí hai shám, uṭh baiṭho, musáfir, ghar ko jáná hai;
Na daulat kám áwegí, na is dunyá se kuchh hásil;
Agar tum sochkar dekho, yih sab kuchh chhoṛ jáná hai;
Jo Malak-ul-maut áwegá, tumhen is já se lene ko,

Baháná kyá karoge tum? wuh tum se bhí siyáná hai;
Ḳhudá jab tujh se púchhegá, Tú kyá láyá us ạlam se?
Diyá thá ụmr aur daulat; tú kyá tuhfa kamáyá hai?
Agar gáfil rahe Haqq se, tumhen̲ dozaḳh men̲ ḍálegá;
Rahe ho yád men̲ Haqq kí, to jannat ghar tumhárá hai;
Hayát abadí agar cháho, to kah Yísụ Masíh se tú?
Wuhí Sháfí hai, ummat ká, ki jis ká nám Yísụ hai;
Salíb úpar use rakhkar kiyá hai qatl zálim ne;
Use mat bhúl, ai ạsí; wuhí terá ṭhikáná hai.

507

Jagatár kat ham gáwon̲ akath gun tero mánike:

Mátu udar men̲ deh banáyo,
Adbhut jantar nyárí;
Bújhi paṛe nahi eko marmá;
Ạql det nahi yárí;
Hohi diwákar din pargásá,
Lalit uge nisi chandá;
Sásan púrahi khaṭ ritu áe,
Sakal sukhárath bandá;

Anḍaj pinḍaj ukhmaj jete,
Sarb bhúmi ko chháye ;
Lekhak lekhi rahe jug cháron̲,
Ant na táko páye ;
Kartá káran sab ke tum hí ;
Tero shakti ashekhá ;
Jíw charáchar je jag máhín̲,
Acharaj rahit na dekhá ;
Jagat-pitá tum Dín-dayálá,
Tát na nij ham jáná ;
Chhem karo aparádh hamáre ;
Ján adham pachhtáná.

508

Karún̲ hamd o saná terí, Ḳhudá, main̲ ;
Ki láiq hai usí ke, ai Ḳhudá, tain̲ :
Tú Ḳháliq hai merá, aur main̲ hún̲ banda ;
Tere fazl o karam ká hún̲ gadá main̲ ;
Tú hai piyárá merá, main̲ terá ḳhádim ;
Tere lutf o karam se hún̲ bachá main̲ :
Yih ásí to terá hai, ai Masíhá,
Fidá hone se tere bach gayá main̲.

509

Mujra hai merá us ko, jo Farzand i Ḳhudá hai,
Ummat kí shafáat ke liye áp múá hai ;
Jab chor kí mánind use áe pakaṛne,
Chúmá jise á karke Yihúdáh ne diyá hai,

Aur gherke jab us ke taín le gae zálim ;
Phir jhúṭhí gawáhí bhí bahut us par diyá hai :
Marne ke waqt us ne yih ḳhud áp kahá thá,
"Ai mere Ḳhudá, tú ne akelá kyún rakhá hai?"
Dushman ke liye us ne duạ Báp se mángí,—
"Tú muạf kar, ai Báp, jo in sab ne kiyá hai!"
Jab mar gayá, us ke taín madfún kiyá thá ;
Yih muạjiza us ká hai, ki phir jíke uṭhá hai :
Jo láwe yaqín maut par, Yísú kí, ạzízo,
Jannat hai makán us ká, jahán núr i Ḳhudá hai.
Is ạsí par tú fazl kar, ai mere Masíhá,
Bachne ká nahín hargiz, jo tujh se judá hai.

510

Pápin ká hitkárí Masíhájí :
Búrat jag ko dekhi dayálá,
Sarag-sinhásan tyáge ;
Pápin káran prán dayo nij,
As púrit anuráge ;
Jai jai karat gor se uṭhyo,
Dokhin nyot pasárí ;
Sakal log chaudis se dháwo,
Khríṣt rudhir gunkárí ;
Harkhit ho áwo sab pyáro,
Khríṣt nám gahi líje ;
Sab tan man ke klesh bisáre,
Amrit ras tab píje ;
Khríṣt nám bahu bidh sukhdáí,
Gahyo jin so páyo ;

Ghátak ek krús par ṭeryo,
Sarag-dhám so dháyo;
Mor niwedan suniye, Prabhují;
Tihi tul moko kíje;
Main̲ gunhín, adhín, Masíhjí,
Tári mohi taun̲ líje.
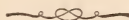
511

Samíp bhaí Prabhu mahimá,
Yísụ Jag-adhikárí;
Timir rát jag mon̲ as chhái,
Bhúle sab sansárí;
Dharm-ráj rabi parbal hogá,
Lajjit dew-pujárí;
Yísụ sikh ab nindit jag men̲,
Kon karat púchhárí?
Harkhit ho Prabhu gun tab gaihain̲,
Shatrun par jaikárí;
Khrísṭ gán dhuni ghar ghar ṭerain̲,
Prem sahit nar nárí;
Khyáti sunat saranágat hwaihain̲,
Ṭhaṭh ke ṭhaṭh ikbárí;
Juddh upadro lopit jag son̲,
Sarb log hitkárí;
Khaṛg toṛ hal phál banaihain̲,
Ban men̲ bahu phulwárí;
Prabhu nij dukh phal lakhi harkhaihain̲,
Dhanya, dhanya, Jagatárí!

Ásrit bintí sunhu dayálú,
Jhaṭ ho pran anusárí.
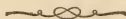
512

Kyúṉ man bhúlá hai yih sansárá?
Man mat de ṭuk kar le guzárá;
Is jag meṉ sukh nit nahi bhái;
Yih to hai jaise pání kí dhárá:
Mát pitá aur khesh kuṭumb sab,
Sang nahíṉ koí jáwanhárá;
Ant samai sab dekhan aihaiṉ;
Chhan bhar meṉ sab hwaihaiṉ niyárá;
Jo kuchh ang meṉ hogá tumhárá,
Wuh bhí sab mil laihai utárá;
Narak agin meṉ jab tum paṛiho,
Tab nahi koí bacháwanhárá;
Bháí, mukat kí khoj karo tum;
Yísú Masíh Prabhu Táranhárá:
Ạsí to, Prabhu, dás tumhárá;
Tum bin náhíṉ koí hamárá.
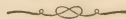
513

Gunáhoṉ ko apne jo ham dekhte haiṉ,
To gazab iláhí baham dekte haiṉ:
Agar gaur karte haiṉ fiạloṉ ko apne,
To láiq i jahannam haiṉ, ham dekhte haiṉ;

Are dil, tú gaflat meṉ kab lag rahegá?
  Tere wáste dard o gam dekhte haiṉ;
Gunáhoṉ meṉ, ai dil, rahá tú jo máil,
  Sazá us kí páoge, ham dekhte haiṉ;
Tumháre gunáhoṉ kí baḳhshish kí ḳhátir
  Mará hai Masíh ḳhud; yih ham dekhte haiṉ;
Jo pakṛe wasíla, shitábí, Masíh ká,
  Hayát i baqá us meṉ ham dekhte haiṉ;
Tere dard o gam kí yahí haigí dárú,
  Ki Yísụ hai Sháfí; yih ham dekhte haiṉ;
Tú is bát par shakk na lá dil meṉ, ạsí;
  Gawáhí hai Injíl, ham dekhte haiṉ.

514

Tum bin mero kaun saháyak?
  Prabhu Yísụ swarg-básí!
Aginit pápin ko tum táryo,
  Tum pai jo biswásí;
Dínhín saranágat jeí,
  Tehi diyo sukhrásí;
Ham pápin ko udháro, Prabhují,
  Kripá-drishṭ nihárí;
Auran ko, Prabhu, aur bharosá,
  Ham ko saran tumhárí.

515

Jo tan ko tan kahe apáná,
  Bhúli rahe so múṛh nadáná;

Bhore jaise bigsat phúlan,
  Súr udit sobhá murjháná ;
Ját murajhi taise yah káyá ;
  Koṭi jatan ten̲ nahi bilmáná ;
Sít paṛat jaise nisi bhú par,
  Raud tapan ten̲ sít uṛáná ;
Jaihen̲ uṛi taise tan tero,
  Rahihe náhin yako nisáná ;
Pawan giráwat tarudal jaise,
  Máṭí men̲ tab pát miláná ;
Háṛ másu ke tan tas máno ;
  Áḳhir máṭí mon̲ pach jáná ;
Chet karo tab múrukh manuá,
  Phirat phire náhaqq bauráná ;
Ján adham barjat, kar jore,
  Máno na máno shauq apáná.

516

Yísụ́ paiyá lágaun̲,
  Nám lakhái díjau ho :
Jag andhere path nahi sújhe,
Dil ko timir nasái díjau ho ;
  Janam jún kau sowat, manuá,
Gyának nínd jagái díjau ho ;
  Ham pápin kí ạrz, Masíh jí,
Pápak band chhuṛái díjau ho.

TAMJÍD I TASLÍS.

1 L. W. *(Praise God from whom)*

Tín-ek Ḳhudá, jo ná-mafrúq,
Hamd us kí karo, sab maḳhlúq!
Ásmánío, zamínío,
Báp, Beṭe, Rúh kí hamd karo.

2 L. W.

Tín-ek Ḳhudá, jo ạlí-shán,
Hamd us kí kare sab jahán;
Ásmán zamín kí maḳhlúqát!
Ḳhudá kí gáo tum sifát.

3 L. W.

Jag-pitá, Putr, Átmá ko
Dhanbád aur stuti sadá ho,
Jaise ki ádi men̲ wuh thá,
Ab hai, aur sadá rahegá.

4 Á. W.

Khudá, Paidá-kuninda ko,—
Rúh Quds ko, Pák Ustád,—
Masíh, Naját-dihinda ko
Ho hamd, ab'd-ul-ábád!
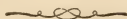
5 Á. W.

Parmeshwar, Utpann-karnehár,—
Masíh, Jag-trátá ko,—
Pawitr-Átmá ko, har bár,
Dhanbád aur stuti ho!

6 Chh. W.

Sitáish Báp kí ho;
Sitáish Beṭe kí;
Aur Rúh-ul-Quds kí kareṉ ham
Sitáish abadí.

7 Chh. W.

Dhanbád, mahátam ho
Nit Pitá, Putr ká;
Pawitr-Átmá ká bhí, jo
Tín-ek Mahán sarbthá!
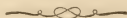
8

H. W.

Khudá Báp kí tạríf;
Hamd us ke Beṭe ko;
Rúh Pák kí bhí tausíf
Sáre jahán meṉ ho!
Jaisá ki ibtidá meṉ thá,
Ab hai, aur sadá rahegá.

9

8, 8, 6; 8, 8, 6. W.

Wáhidu-lá-sharík Khudá,
Aur Ísá, Munjí dunyá ká,
Aur Rúh-ul-Quds mahmúd,—
Tú nám o zát meṉ ạlí-shán;
Hamd terí kare sab jahán,
Yahowáh, Haqq Mạbúd!

10

8. W. 6 Satreṉ.

Mubárak aur buzurg Khudá
Taslís aur wáhid hai sadá;
Tạríf aur saná, us kí, ho:
Firishte sab, aur sab insán,
Ásmán, zamín, háṉ kull jahán
Kaheṉ mubárakbád us ko.

11

7. W.

Shukr, hamd, sitáish ho
Nit Masíh Munajjí ko;
Báp aur Rúh-ul-Quds ko bhí
Ho taríf, hamesha kí.

12

7, 6. W. D.

Sáre logo, dunyá ke,
Karo sif't Rabbání;
Rabb hai láiq shukr ke;
Hai wuh sab ká Bání:
I'sá sárí dunyá ká
Munjí haqq tum máno;
Hádí, sab sachái ká,
Rúh-ul-Quds ko jáno.

13

8, 7. W.

Milkar sab ke sab, insáno,
Gáo sab, Hallilúyáh!
Bete, Rúh, aur Báp ko máno;
Karo hamd; Hallilúyáh!

14

8, 7. W.

Sab ke Kartá, Srí Parmeshwar,—
Pitá, Putr aur A'tmá ko,—

Rúp men̲ tín—tat men̲ ek I'shwar,—
Stuti, dhan, baṛáí ho!

15

8, 7, 4. W.

Ai zamín ke ádamzádo,
Ai ásmání fauj saíd,
Karo Ḳháliq kí, aur Munjí,
Rúh-ul-Quds kí bhí tamjíd:
Hai mubárak
Rabb wahíd, Taslís hamíd.

16

8, 7, 4. W.

Dhan ho Srí Srí Srí Parmeshwar—
Pitá, Pút, aur A'tmá bhí!
Wuh adwait, aur swaiyam I'shwar;
Stuti gáwen̲, Prabhu kí:
Swaiyam I'shwar;
Sadá rahegá wuhí.

17

11. W.

Mahátmik Parmeshwar, tín-ek prakáshmán,
Hán̲, Pitá, aur Putr, aur A'tmá mahán;
Wuh tat men̲ adwait hai, aur gun men̲ tejmai;
Sab milke tum kaho, Parmeshwar kí jai!

TATIMMA.

1

8, 7. W.

Kháne ke úpar Barakat mángná.

1 Ai Khudáwand, tú ne hameṉ
  Abhí tak bacháyá hai,
Aur yih kháná, mihr karke,
  Ab taiyár karwáyá hai.

2 Ham shukrána tere nám par
  Bhejte, Rabb-ul-ạlamín ;
Ab is kháne par, Khudáwand,
  Apní bar'kat bakhsh.—Ámín.

2

JAWÁBÍ KÍ ÁYAT.

(Glory, honour, praise and power.—Chorus for Ashley.)

Izzat, hamd, jalál, buzurgí,
Barre kí, hamesha hogí ;
Ísá se naját milegí :
Hallilúyáh, Hallilúyáh, Hallilúyáh,
  Hamd-ulláh !

3

JAWÁBÍ KÍ ÁYAT.—Ạ. W.

(I do believe, I will believe.)

Maiṉ mántá húṉ, maiṉ jántá húṉ,
  Ki Ísá múá hai;
Mujh ạsí ko bakhsháne ko
  Kafára húá hai.

FIHRIST I ÁMM,

GÍTON KE MAZMÚN KÍ.

FIHRIST I ḲHÁSS,

GÍTON KE MAZMÚNON KÍ.

Is Fihrist men jo Handase hain, so Gíton ke Nambar batáte hain.

FIHRIST,

PAHLÍ SATROṈ KÍ.